

2017 2.SAYI

A L U M N I
BizLetter
A L M A M A T E R

HOMECOMING

20 MAYIS 2017

/bombalaki

/tarsusamerikan

/tarsusamericancollege

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği ücretsiz yayındır

TANITIM FİLMİ VE HAVA ÇEKİMLERİNDE STANDARTLARI YÜKSELTİYORUZ

film | hava çekimi

Tanıtım, Belgesel ve Reklam Filmi - 3D Animasyon

Katalog - Fotoğraf

Miting ve Konser

Arsa, Park ve Bahçe

Yol, Köprü, Viyadük, Baraj

Arkeolojik Yapılar

İnşaat Projeleri

360° Panoramik Çekimler

YAYLA EVİ SİZLERİ BEKLİYOR

Çamlıyayla'da, nefis manzarasıyla ailece kalabileceğiniz
bir Yayla Eviniz olduğunu biliyor musunuz?

Rezervasyon: Betül Abı - 0530 333 83 99

daraba

film | medya | event | tasarım

www.daraba.com.tr

TAC Mezunlar Derneği Merkez Yönetim Kurulu

Başkan

Ali Cerrahoğlu

Başkan Yardımcısı

Kemal Tanım

Sayman

A. Ramazan Dincer

Genel Sekreter

Tamer Büyüknılmaz

BizLetter

Yayın ve Redaksiyon Ekibi

Erdoğan Kaynak

Betül Öcal

Nuran Baykal

Alp Erdem

Tasarım

Onur Yıldırım

esparaba.
creative

Baskı

Alev Dikici Matbaası

0 322 435 13 13

T: 0 324 241 82 24

M: 0 530 333 83 99

Telefax: 0 324 613 23 10

Caminur Mahallesi 0805 Sokak No:9
33440 Tarsus - MERSİN

www.tac-alumni.org

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 3 ayda bir yayımlanır.

İÇİNDEKİLER

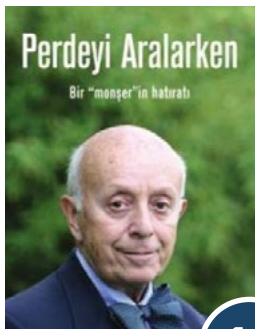
8

GENEL KURULLARIMIZI YAPTIK

- Merkez ve Şubeler
- Dernek Faaliyet Raporu
- Bir Tuğla da Sen Koy

BAŞKANDAN

12

MUTLU HABERLER

- Haydar Hoca'mızın doğum günü
- Master Atletizm Türkiye Şampiyonası'nda yeni başarılar
- Yalım Eralp, hatırat gelirin tamamlanmasını Üniversiteli Kadınlar Derneği'ne bağışlayacak.

SÖYLEŞİLER

48

Sevginin Gücü
Niyazi Pavlaz

36

"Bencil olun! Ben olun
Hakan Aytaç - TAC '84

34

Çocuklara adanmış
bir hayat! *Gülşay Sezgin*
TAC'81

40

Bir TAC Efsanesi
Mavi Sakal

24

SPOR AŞIĞI BİR TAC'LI "Rasim Küçük Kurt '84"

TAC, TALAS ve ŞUBELERDEN HABERLER

- Son sınıflarla Mezunlar Derneği Buluşması
- Skit Day / Night
- TAC Atletizm
- Satrançta bir şampiyon
- Suzan Güverte ile Film Atölyesi
- II. TACEF
- TAC Tarih Arkeoloji Kulübü
- Anlamli Kadınlar Günü Kutlaması
- TALAS'ın suyu
- Büyük Kulüp Yemeği

62

SON CUMALAR

TAC New York Buluşması

82

58

İHSANİYE KÖYÜ OKULU

Sonraki yıllarda görülen lüzum üzerine (!) okul kapatılır ve taşınmalı sistemle öğrenciler Bağcılar Belediyesi'ndeki ilköğretim okuluna gönderilir. 2000 senesinde okulun hali. Okulun hikayesini Nihat Taner'in kaleminden okuyun.

3. JENERASYON - 3. ŞAMPİYONLUK

88

2016-2017 Spor Sezonu Okul Spor Basketbol Küçük Erkekler İl Birincisi TARSUS SEV

Erdoğan Kaynak

TAC'63

Sevgili Bizletter okuyucuları,

TAC ve TALAS dostları merhaba,
Bahar mevsiminin gelişiyle, doğa nasıl canlanıyorsa camiamız da kıpır kıpır, canlı canlı.
Etkinliklerimiz art arda gelmeye başladı.
Buluşmalar, buluşmalar.
Dönem içi ve dönemler arası buluşmalar.
Son cuma buluşmaları.
İstanbul 1 Nisan yemeği.
4 Nisan Sev Leaders Night buluşması...
İstanbul'da, Ankara'da, Adana'da, Mersin'de, Bodrum'da, Tarsus'ta, Newyork'ta, Kanada'da.
TAC HER YERDE ...
Hele hele her sene müthiş bir coşkuyla kutladığımız Homecoming buluşmamız var ki...
Çok az örneği olan iddialı bir etkinliğimiz.
Mezunlarımızın dünyanın dört bir köşesinden, eşleriyle, çocuklarıyla gelerek katıldıkları...

Tüm bu buluşmalar camiamızı kaynaştırıyor. Dostluğumuzun çimentosu oluyor...

12 Şubat, bu yıl pazara denk geldi.
Ulu çınarımız, sevgili Haydar Hocamızın 99.doğum günü. Tarsus'ta buluştuk. Pastasını Mobil'de kestik. Öğrencilerinin alkışları eşliğinde. Kadehlerimizi hocamızın sağlığı için kaldırdık. Mavramızı attık öğrencilik yıllarında olduğu gibi...

İstanbul, Ankara ve Adana şube yönetim kurulları seçimleri tamamlanıp da sıra Tarsus merkez yönetim kurulu seçimine gelince, uzaklardan gelen dostlarla çok coşkulu bir gün yaşadık.

Tuncer Erzın abimiz (TAC '56) gelir de coşku olmaz mı? Camiamızın neşe kaynağı Tuncer ağamızı yenilenmiş, zinde ve tazelenmiş gördük maşallah...

20 Mayıs'taki Homecoming'e de bekliyoruz Tuncer Ağamızı, Ayla Ablamızla birlikte.

Biz Letter'in bu sayısında sizlere her sayımızda olduğu gibi farklı dönemlerden, farklı mezunlarımızdan haberler, söyleşiler bulacaksınız;
-- Mavi Sakal'ı ve Echoyu Murat Tümer'den (TAC '83),
-- TAC 'de sporu Rasim Küçükkurt'tan (TAC '84),
-- Şen şakrak Doktorumuz Hakan Aytaç'ı (TAC'84) Bedriye Ateş'in (TAC'89) güçlü kaleminden,
-- Çocuk onkolojisinde başarı hikayesini Gülay Sezgin'den (TAC '87),
-- Eğitimimizde yeni stratejileri Esat Uğurlu'dan (TAC'02) okuyacaksınız.
Ayrıca
-- TALAS buluşması
-- TAC'den haberler
-- Mutlu haberler
-- Kaybettiklerimiz
-- Kaybettiklerimizin ardından
ve diğer haberleri ve fotoğrafları bulacaksınız.

20 Mayıs cumartesi günü gerçekleştireceğimiz Homeco-

ming hazırlıkları yoğun bir şekilde sürüyor. bu yıl TAC '57, 62, 67, 72, 77, 82, 87, 92, 97, 02, 07, 12 mezunlarımızın özel seneleri.

20 Mayıs'ta çok önemli bir etkinliğimiz daha olacak; Yeni hizmete açılan ve mimarisiyle dünyanın örnek yerleşkeleri arasında gösterilen SEV İlköğretim yerleşkesine, SEV Mütevelli Heyetince düzenlenecek tören ile "TALAS" ismi verilecek. Böylece TALAS ruhu modern bir yerleşkede yenisinden hayat bulacak. Hayırlı olmasını diliyor, TALAS'lı dostlarımızı kutluyoruz.

İçinde TAC ve Talas bulunan haber ve fotoğraflarınızı

- nuranbaykal@gmail.com
- alperdem02@mail.com

adreslerine gönderin ki, biz de, BizLetter kanalı ile camiamızla paylaşalım.
Unutmayın;

HER MEZUNUMUZ BİR HABER,
HER MEZUNUMUZ BİR MUHABİRDİR...

Hoşça kalın, BizLetter'siz kalmayın...
Erdoğan Hoca

Talas Yemeği
Ankara Mart 2017
Ömer Yılmaz

Haydar Hoca'nın Doğum Günü

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

BAŞKANDAN

GENEL KURULLARIMIZI YAPTIK

Derneğimizin 2 yılda bir yapılan şube ve genel merkez olağan genel kurullarını tamamladık. Tüzüğümüz gereği şubelerimizin genel kurulu her iki yılda bir ocak ayında, genel merkezimizin ise mart ayında toplanıyor.

Dernek yönetimimiz, yönetim, denetim ve onur kurullarının asil ve yedek tüm uyeleri ile şube başkanlarımızın katılımıyla ve dileyen tüm mezunlarımıza açık şekilde çalışıyor. Bu dönem dernek ekibine bir çok farklı dönemden katılımlar oldu. Şimdi hedefimiz yenilerle deneyimlileri harmanlamak ve mezunlar derneğindeki enerji ve sinerjinin yenilenerek devamlılığını sağlamak.

MERKEZ VE ŞUBELERİMİZ BİR BÜTÜN

Mezunlarımız tüm dünyaya yayılmış durumda. Onları bir arada tutmak, ihtiyaçları belirlemek ve faaliyetleri onların isteklerine göre planlamak derneğimizin ana hedefi. Son yıllarda, tüm mezunları kapsayabilmek ve temsil edebilmek için dernek ekibimiz de globalleşiyor. Dernek kurullarımızda birçok farklı yöreden mezunlar yer alıyor. Şubelerle merkez büyük bir sinerjiyle faaliyetlerini birlikte yürütüyor.

DERNEK FAALİYET RAPORUNU SİZLERE SUNUYORUZ

Bu yıl bir yenilik yaparak faaliyet raporumuzu kalıcı olması ve bizden sonraki dönemlere aktarılabilmesi için basılı kitapçık halinde hazırladık. Derneğimizin tüm şubeleriyle birlikte yürüttüğü tüm faaliyetleri detaylarıyla içeren bu kapsamlı raporu sadece genel kurula katılan mezunlarımıza değil tüm

camiamıza Bizletter'in bu sayısıyla birlikte iletiyoruz. Dernek ekibimizin gece gündüz demeden yürüttüğü faaliyetleri bu kitapçıkta okuyabilirsiniz.

TALAS'I YAŞATMAK

Talas Amerikan Ortaokulu bizim vazgeçilmez bir parçamız. Maalesef yıllar önce kapanmak zorunda kalmış. En küçüğü yaklaşık 50 sene önce mezun olmuş abilerimiz büyük bir bağlılıkla hala bir aradalar. Derneğimiz aynı zamanda Talas mezunlarının da derneği.

Talas'ın adının yaşatılması için Tarsus'ta yapılan yeni kampüse Talas isminin verilmesini önermiştik. Sağolsunlar Sağlık ve Eğitim Vakfı yönetim kurulu ve Mütevelli Heyeti bu öneriye katılarak kabul etti. 20 Mayıs 2017 günü Homecoming'de büyük bir isimlendirme töreni yapılacak.

Aynı zamanda sanal ortamda da Talas kampüsünü açacağız. Talaslı abilerimizin yaratmakta olduğu kaynakla Tuğla Projesinin içinde bir 'Talas Bursu' oluşturuyoruz. Bu şekilde Talas ismi hem Tarsus'taki muhteşem kampüste hem de sanal ortamda sonsuza dek yaşayacak ve bir çocuk Talas Bursuyla eğitim görecektir.

HOMECOMING'İ KAÇIRMAYIN

Homecoming her yıl daha da güzel oluyor. Bu yıl sürpriz yeni-

liklerimiz var. Bine yakın mezunumuzun katıldığı, eşlerimiz ve dostlarımızla gün içinde yaklaşık 1200 kişinin yer aldığı bu eşsiz günde birbirinden güzel etkinlikler var.

Bu yıl katılacak olan en büyük abimiz 75. mezuniyet yılı plaketi alacak. Gençlerle büyüklerin aynı heyecan ve enerjiyle buluştuğu Homecoming'de sizleri de evinize bekliyoruz. Özel bir program yapmak isterseniz lütfen bize bildiriniz.

YAPACAK ÇOK İŞİMİZ VAR

Burslar

Derneğimiz okul ve SEV'in desteği ve iş birliği ile her yıl daha fazla başarılı ancak ihtiyacı olan öğrenciye okulumuzda okuma fırsatı sağlıyor. Son 10 yılda dernek olarak yaklaşık 100 çocuğa destek verebildik sizlerin katkılarıyla. 10 yılda verilen burs miktarı 2 milyon TL'yi buldu. Bir Tuğla da Sen Koy! projesinde ilk hedefimiz olan iki milyon doları geçtiğimiz yıl Homecoming'de aşmıştık. Mezunlarımızın desteği hiç eksilmeden sürüyor. Tuğla burslu öğrencilerimiz TAC'den mezun olup en iyi üniversitelerde eğitimlerine devam ediyorlar.

Tuğla Projesi kaynağı (2017 Mart Sonu itibariyle)

1.474.316,70 TL

1.250.250,09 \$

2016 TL getirisi	150.000,00 TL
2016 \$ getirisi	38.962,50 TL
2016-2017 dönemi verilen Tuğla Bursu	322.515,75 TL
2017-2018 dönemi planlanan Tuğla Bursu	379.573,76 TL
2017 - 2018 dönemi planlanan Toplam Burs	489,863.38 TL

Değerli mezunlarımız;

Bir Tuğla da Sen Koy! Burs fonuna yapılan son bağışların listesi aşağıdadır. Bir Tuğla da Sen Koy! Projemiz 10,552 Tuğlaya ulaştık. Şu ana kadar; akademik olarak üstün başarı gösterip

maddi nedenlerle TAC'de okuma şansı bulamayan 32 öğrenci Tuğla Bursu ile eğitim görme şansı yakaladı. Sizlerin desteği ile okulumuzda burslu okuyan öğrenci sayısı giderek artıyor. Mezunlar Derneğinin son 10 yılda burs desteği verdiği öğrenci sayısı 100 e ulaştı.

Umarız bir gün dünyanın sayılı 'Need Blind' okullarından birisi olabiliriz ve okulumuzda okumayı hak eden tüm öğrenciler ekonomik durumları yeter-siz dahi olsa bu şansı bulabilirler. Bugüne kadar Tuğla Burs fonuna destek veren iki binin üzerinde mezunu-

muza, dostlarımıza ve verilen burs miktarını match ederek daha fazla öğrencinin okuyabilmesini sağlayan Sağlık ve Eğitim Vakfına TAC Mezunlar Derneği adına teşekkür ederiz. Yapılan tüm bağışları ve bağışçı listesini projemizin web sayfası olan http://www.birtugladasenkoy.com/tugla_ve_bagiscilar_listesi.html adresinde bulabilirsiniz. www.birtugladasenkoy.com Haberler-167

* Talas Mezunları - 58 Tuğla

Talas Mezunları abilerimiz var olan dönem ve kişisel Tuğlalarını bir kampüs içerisinde birleştirdiler. Hedeflerini Talas Tuğla Bursu'na yönelterek 600 Tuğlalık bağışı vaat ettiler. 600 Tuğla tamamlandığında 'Talas Tuğla Bursu' ile sürekli olarak bir öğrencinin eğitim görmesi mümkün olacak. Bu birleşmede kampüse; Özkan Esmer, Erkan Esmer, Cengiz Atalay, Arslan Zeki Demirci, Giray Velioğlu, Mustafa Dülgeroğlu, Metin Acet, Mete Akyol, Bedrettin Esenli, Kırkır Balcı ve Cem Baysal Tuğlaları dahil oldu. Talas Mezunları'nın dönem olarak var olan 93 Tuğlasına, Talas Evi fonunda birikmiş bağışlarından gelen 58 Tuğla da eklendi. Böylece üzerine Wingate Binasının yer aldığı Talas Tuğlası 151'e, Talas Kampüsü'ü ise 469'a ulaştı. Kampüs içerisinde 131 Tuğlalık bağış alanı rezerve olarak duruyor.

* Samsa Karam Mehmet '65 - 50 Tuğla

Samsa Abimiz düzenli olarak her yıl bağış yapıyor. Kendi adına olan Tuğlaları 243 oldu. Yaptığı diğer bağışlar ile birlikte toplamda 278 Tuğlaya ulaştı. Bu bağışı ile Tuğla projesi'ne en çok katkı yapan 6. bağışçı oldu.

* Anna Edmonds - 50 Tuğla

Talas ve TAC'nin efsane hocalarından Mr.Edmonds'ın eşi Anna Edmonds FABSIT aracılığıyla 10.000 dolarlık bağışta daha bulundu. Daha önce bir grup Talas ve TAC mezunumuz 602 Tuğlalık bir bağışla Scott&Edmonds Tuğla Bursu'nu oluşturmuşlardı.

* Depolarımız Tuğlalarla Dolsun Projesi - 6 Tuğla daha

Yaklaşık 200 mezunumuz ve dostlarının katıldığı kocaman bir filomuz var.

Shell taşıt tanıma sistemine dahil olan bu araçlar için alınan tüm yakıtların belli bir oranı Tuğla projesine aktarılıyor. Sistem depo kapağına takılan bir halka veya yanınızda taşıyabileceğiniz bir anahtarlık ile çalışıyor. Türkiye'deki tüm Shell istasyonlarında kullanılabiliyor. Sistem çok pratik; aracınızdan inmeden ödemeniz kart üzerinden gerçekleşiyor. Sizden hiçbir kesinti olmadan belli oranda bağış Tuğlaya aktarılıyor. Bu proje ile kazandırılan Tuğla sayısı toplamda 157 oldu.

* Bahadır Özdemir '74 - 5 Tuğla

Bahadır abimiz ilk 5 kişisel Tuğlasını aldı. Daha önce dönem için aldığı Tuğlaları ile birleşince toplamda 12 Tuğlası oldu.

* Taziye - Tebrik - Teşekkür Tuğlası - 4 Tuğla

Akar Burduroğlu '63 ve Mehmet Ulu-soy'92 nin öncülüğünde yeni bir dernek Tuğla alt projesi başladı. Mutlu ve hüzünlü günlerimizi hatırlamak amacıyla Tuğla Projesi sayfasında bir bölüm ayrıldı. Taziye, tebrik ve teşekkür amacıyla yapılan bağışlar bu alanda toplanacak, üzerine tıkladığında açılan sayfada listelenecek ve sayfamızda ölümsüzleşecek. Tuğla şu anda TPF ödülllerinden gelen bağışlarla birlikte 4 Tuğla olarak açıldı, mezunlarımızın bağışlarıyla gelişecek.

* Hakkı Ege '78 - 1 Tuğla

Hakkı Ege Turkish Philanthropy Fund (TPF) ile birlikte yürüttüğümüz 'Rally Day' etkinliğinde yaptığı bu bağışla birlikte toplam 19 Tuğla'ya ulaştı.

* Ozan Gürsoy '92 - 1 Tuğla

Turkish Philanthropy Fund (TPF) ile birlikte yürüttüğümüz 'Rally Day' etkinliğinde 1 Tuğla bağışı yaptı.

* Doğan Eroğlu '69 - 1 Tuğla

Turkish Philanthropy Fund (TPF) ile birlikte yürüttüğümüz 'Rally Day' etkinliğinde 1 Tuğla bağışı yaptı.

* TAC 63 Mezunları - 3 Tuğla

1963 mezunu abilerimiz 500 Tuğla hedeflerine çok yaklaşarak ve 487'ye ulaştılar. Bu 3 Tuğlalık bağışa katkı yapanlar: Mehmet Artun, Bülent Arpaç, Akar Burduroğlu, Mehmet Hilmi Ergin,

Yılmaz Ayata

* TAC 71 Mezunları - 3 Tuğla

1971 mezunlarımız Süha Önen abimizin organizasyonu ile bağışlarına devam ediyorlar. Toplamda 164 Tuğlalık hedeflerini tamamladılar. Bağışlarına devam etmek kararıyla 16 Tuğlalık yeni rezerve alan açıp toplam hedefi 180'e çıkardılar.

* Mehmet Sait Kayahan '76 - 3 Tuğla

Mehmet Sait abimiz ilk 3 kişisel Tuğlasını aldı. Daha önce birçok farklı vesile ile yaptığı bağışlar diğer Tuğlalar içinde yer alıyor. Bu 3 Tuğlalık katkısı ile toplamda 73 Tuğlaya ulaştı ve Tuğla projesi'ne en çok katkı yapan 19. bağışçı oldu.

* Akşit Gücük '56 - 2 Tuğla

Akşit abimiz ilk 2 kişisel Tuğlasını aldı. Hedefini 12 olarak belirlemişti.

* Çetin Karabulut '58 - 2 Tuğla

Çetin Abimiz TPF Rally Day'de 13 Tuğlalık bağış yapmıştı. Yine TPF kanalı ile 500 dolar daha bağış yaptı. Kendi alanına 2 Tuğla daha eklenerek 15 Tuğlaya ulaştı. Kalan 100 dolarlık bağışı da kumbaraya eklendi ve bundan sonra yapacağı bağışlarla birlikte yeni Tuğlalara dönüşecek. Çetin abimizin toplamda yaptığı bağış ise 26 Tuğlaya ulaştı.

* Turhan Ergene '52 - 1 Tuğla

Turhan Abimiz düzenli olarak her yılın ilk günlerinde o yılın aidatıyla birlikte 1 Tuğla bağışı yapıyor. Bu bağışıyla birlikte toplamda 7 Tuğlaya ulaştı.

* Ahmet Alptekin '89 - 1 Tuğla

Ahmet Alptekin Mezunlar Derneğimizin yönetim kurulunda çok değerli çalışmalar yapıyor. Bir Tuğla daha bağışladı ve 2'ye ulaştı.

* Gökhan Yaltır '02 - 1 Tuğla

2002 mezunları bu yıl 15. Mezuniyet yıllarını kutluyorlar. Gökhan Yaltır da 15. Mezuniyet yılı anısına 1 Tuğla bağışı yaptı.

BİR TUĞLA DA SEN KOY!
ÇAĞDAŞ EĞİTİMİ DESTEKLE...

Ersin Şendoğan '77

Nesilden nesile
aktarılan lezzet...

Bir miras gibi nesilden nesile aktarılan Adana'nın yüzlerce yıllık mutfak kültürünü sizlere en saf ve en kaliteli haliyle tattırmak için 6 yıl önce yola çıktık.

Adana mutfağının en nadide yemeklerini ve mezelelerini, Adana'dan motiflerle bezeli butik restoranımızda deneyimli ekibimiz, kaliteli ve temiz servisimiz ile sizin beğenistne sunarken bu zevki hızlı servisimizle evlerinize ve işyerlerinize de taşımaktan mutluluk duyuyoruz.

50CAK KEBAP
Adana'nın ve kebabın kurtuluşu...

Kurtuluş Mah. Şinasi Efendi Cad. No: 22 Seyhan / Adana

Tel: (0322) 458 2868

www.50cakkebab.com • info@50cakkebab.com

Tarsus Amerikan Kolejinin Efsane hocalarından, okulumuza 1948-1975 yılları arasında emek vermiş Emekli Edebiyat öğretmenimiz Haydar Göfer'in her sene 12 Şubat'ta Tarsus'ta doğum gününü kutluyoruz. Türkiye'nin dört bir yanından gelen öğrencileriyle birlikte okul yıllarına yeniden dönen Haydar Hocamızın bu sene 98. yaşını kutladık. Geleneksel hale gelen bu etkinliği her sene heyecanla bekleyen Hocamızın bu özel gününü organize edip bu mutluluğa tanıklık etmek bizleri çok mutlu ediyor.

TAC '87 mezunumuz Gülay Sezgin Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi çocuk onkoloji bölümünde Doçent olarak görev yapmaktadır. Kemik iliği nakliyle çocuklara yeniden hayat veren mezunumuzla ilgili haber linkini sizlerle paylaşmak isteriz. <http://www.daykan.com/adana-haberleri/balcalida-hasta-cocuklar-kemik-iligi-nakliyle-hayat-buluyor-262675/attachment/balcalida-hasta-cocuklar-kemik-iligi-nakliyle-hayat-buluyor-2> Bu başarılı çalışmalarından dolayı kendisini tebrik ederiz.

1974 Uğurtan Doğan'ın 2.torunu ve 2002 Mert Doğan'ın 2. Çocuğu Mavi Doğan dünyaya geldi.

1986 mezunu Orhan Kılıççı ile 1988-2000 tarihleri arasında okulumuzun Nurgül Ablası ünvanlı Psikolog Nurgül Aydın Mersin ve Adana'dan sonra İstanbul Beşiktaş'ta İstanbul Dikkat Merkezi olarak faaliyetlerine başlamış bulunmaktalar. Hem çocuklarınızın hem de sizlerin başarı ve yaşam kalitelerinin artışında BİLİMSEL TEKNİK OTHMER METHOD NEUROFEEDBACK ile hizmetinizdeler. www.istanbuldikkat.com Mezunumuza ve Nurgül hanıma başarılı ve keyifli günler dileriz.

TAC '07 mezunu Öykü Yılmaz, tüm anne-baba adaylarını ve anne-babaları annemisin.com'a bekliyor! annemisin.com, hamile kalmak isteyenlerin, hamilelerin ve 0-7 yaş arası bebeği olan annelerin(ve babaların) bebek sahibi olma ve ebeveynlik süreçlerinin her adımında ihtiyaçları olan her türlü bilgi gereksinimlerini kişiselleştirilmiş olarak önlerine seren çok amaçlı bir platform. Kurucuları Öykü Yılmaz ve Ezgi Turgut, annemisin.com ile anne ve babalara 30 kişilik uzman yazar ekibiyle doğru bilgiyi ulaştırırken, üyelerin dönemine göre onlara özel bir bölüp yaratıp kişiye özel içerik oluşturuyor. Annelerin en dikkatini çeken özellik ise annemisin.com'da kendi bloglarını oluşturabilmeleri ve hikayelerini ve deneyimlerini kendi annemisin blogları üzerinden paylaşabilmeleri. TAC'04 mezunu Buğday Mersin'in kurucusu Tanem'in annesi Senem Aktaş gibi siz de annemisin.com'da hikayelerinizi paylaşabilirsiniz. Bebeğinizi büyütürken annemisin ailesi her zaman yanınızda... annemisin, en doğrusunu sen bilirsin!

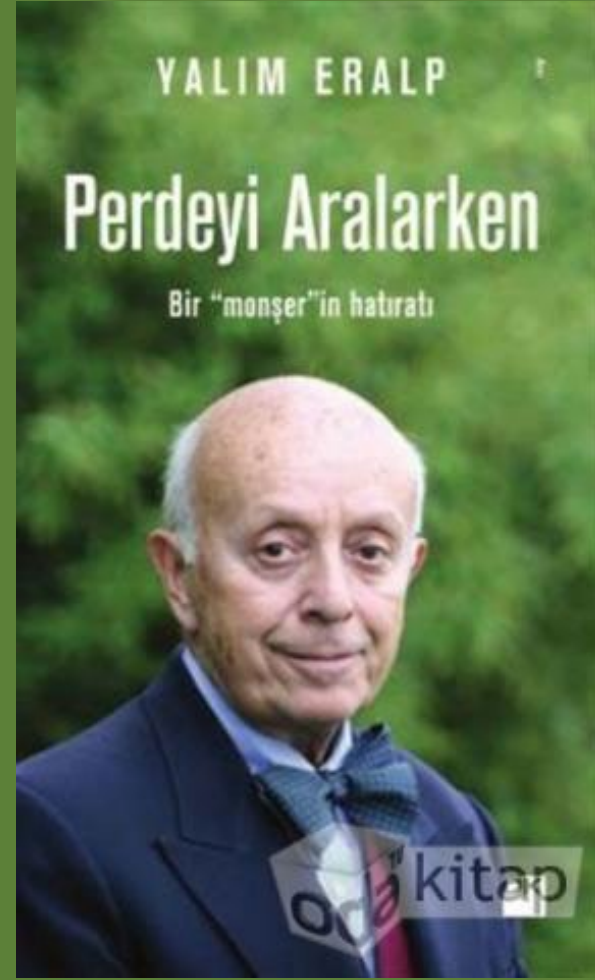
Başak Beleli '91, Didem Özsoy Dirican '92, Sevinç Ener '98 ve Özge Yurdal '99. Geçtiğimiz aylarda sizlerle haberini paylaştığımız dört TAC'li kadının yönetim kademelerinde çalıştığı şirkette bir başarıya daha imza atıldı. 27 yıldır tüm dünyada 116 ülkedeki önde gelen şirketlerin İnsan Kaynakları uygulamalarını değerlendirip, ancak belli yüksek standartların üstündeki şirketleri sertifikalandıran Top Employer kurumundan bu sertifikayı almaya hak kazanan Türkiye'deki tek sigorta şirketi olmayı başardılar. Yaklaşık bir yıllık uzun ve zorlu bir değerlendirme süreci sonunda alınan bu sertifika, o şirketteki eğitim, gelişim, ücretlendirme, şirket kültürü ve iklimi gibi 9 değişik alanda, şirketlerin yüksek standartlara sahip olduğunu belgeleyen bu sertifikayı alan ilk ve tek sigorta şirketini yöneten bu dört başarılı TAC'li kadını kutluyor ve nice başarılar diliyoruz.

İstanbul'da düzenlenen Master Atletizm Türkiye Şampiyonasında Başkanımız Andy Leathwood ve Mezunlar Derneği Başkanımız TAC '78 Ali Cerrahoğlu okulumuzu başarıyla temsil ettiler. Ali Cerrahoğlu yüksek atlamada 1,62 ile Türkiye şampiyonu, Mr. Leathwood gülle atmada gümüş, 3000 mt koşuda altın madalya kazandılar.

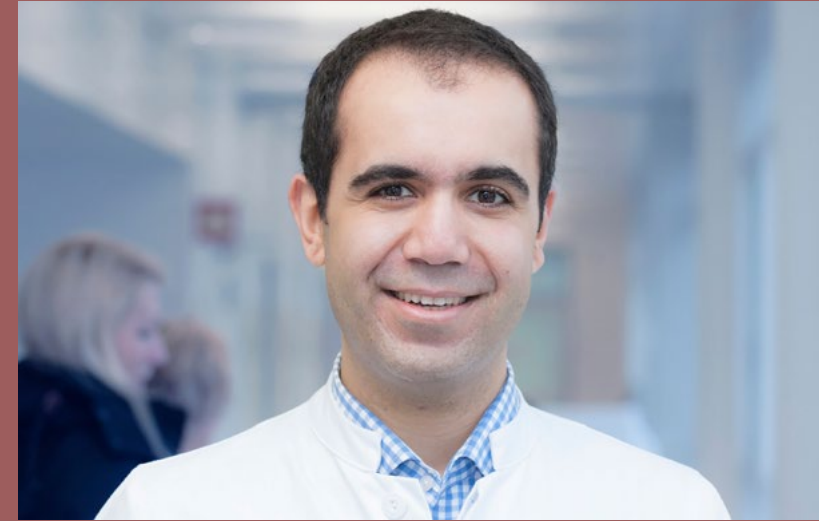
TAC '89 Erdoğan İnanır ve eşi Alev İnanır'ın Mehmet ismini verdikleri oğulları 9 Şubat'ta dünyaya geldi. Ayrıca TAC '84 mezunu Eray Memec'in doğum yaptırmış günü daha da anlamlı hale getirdi.

Talas'ta 50-51 yıllarında hazırlık okuyup daha sonra ailesiyle Amerika'ya yerleşen Yalim Eralp "Perdeyi Aralarken" isimli hatıra'nın gelirinin tamamını; Üniversiteli Kadınlar Derneğine, üniversiteli kızlara burs olarak verilmek üzere bağışlayacaktır.

TAC' 04 Uğur Aydın ile eşi Müge'nin Nil adını verdikleri kızları dünyaya geldi.

TAC '97 mezunu Cahit Birdir, İstanbul Yeditepe Üniversitesi'nden 2003 yılında mezun olduktan sonra Jinekoloji üzerine ihtisas yapmak için Almanya'ya gitti. Essen Üniversitesi'ndeki ihtisas sonrası Fetal Tıp konusunda uzmanlaşmak üzere London King's College Hospital'da 2 sene çalıştı. Araştırmalarına ve mesleğine daha sonra Almanya'da devam etti. Perinatoloji konusunda üst ihtisasını aldı. Plasentaya bağlı gebelik komplikasyonlarının erken tanısı ve taraması üzerine yapmış olduğu çalışmalar ve makaleler uluslararası dergilerde yayınlandı. Essen Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde başarılı bir sınav sonrası

Doçentlik ünvanını aldı. Dresden Üniversitesi Tıp Fakültesi hastanesinde, 1 Nisandan itibaren Prenatoloji bölüm başkanı olarak göreve başlayacak olan mezunumuzu tebrik eder, başarılarının devamını dileriz. Mezunumuzun TAC 'de okuyan kardeşlerine ayrıca bir notu var; "Almanya'da eğitimle ilgilenen tüm kardeşlerim benimle iletişime geçebilirsiniz."

Altınbaş Holding İcra Kurulu Başkanlığı (CEO) görevine, BilyonerCom'un eski CEO'su TAC '76 mezunumuz Mehmet Sait Kayahan atandı.

TAC '02 Gökhan Yaltır ve eşi Deniz'in Duru adını verdikleri kızları dünyaya geldi.

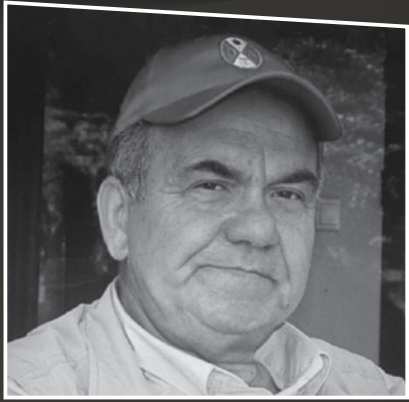
Bursa Kış Masters Yarışları 200m sırt üstü yüzme yarışında 75-79 yaş kategorisinde en iyi dereceyi TAC '61 mezunumuz Metin ATAMER almıştır.

TAC'98 Alp Sezginsoy'ın Expertera isimli firması TOBB ve Endevor tarafından verilen, "Türkiye'nin Yeni Nesil 100 Firması ödülü"nü aldı.

"TAC '99 Aslı Ergun Butros ve Reha Butros'un ikinci bebekleri 5 Mart'ta dünyaya geldi. TAC'67 Hayrettin Ergun üçüncü kez dede oldu. Bartu'ya sağlıklı, uzun ömürler diler, tebrik ederiz."

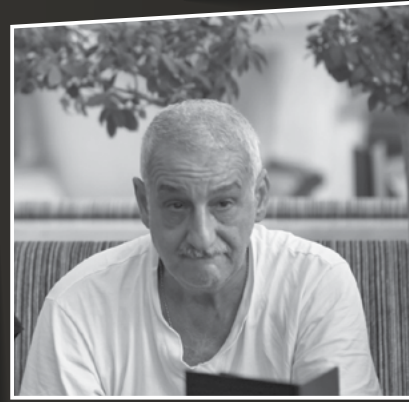
M. Burhan İkizer (TAC '72)

İsmet Bakırlı (TAC '60)

İhsan Akman (TAC '48)

Tefvik Merze (TAC '68)

Halit Fırat Erden (TAC '84)

Erdoğan Konuk (TAC '81)

Mete Bora (TAC '59)

Yiğit İşsever (TAC '01)

- TAC '48 İhsan Akman
- 88-90 yıllarında okulumuzda LEC komitesinde görev alan, TAC '63 Sait Bakırlı'nın abisi, TAC '95 Mehmet Sait Bakırlı'nın babası, TAC '99 Salih Bakırlı'nın amcası, TAC '85 Ömer Yağanoğlu ve TAC '87 Esma Yağanoğlu'nun dayıları, TAC '60 İsmet Bakırlı
- TAC '71 Cüneyt Merze ve '75 İbrahim Merze'nin abisi TAC'68 Tefvik Merze
- TAC '72 M. Burhan İkizer
- TAC '74 Konstantin Aleksoglu'nun abisi, TAC '68 Apostol Aleksoğlu
- TAC '81 Erdoğan Konuk
- TAC'84 Halit Fırat Erden
- TAC '79 Can Hisarlı'nın babası Viron Hisarlı
- TAC'87 Dilek Kurtoğlu ve TAC '89 Cem Kurtoğlu'nun babası Mustafa Kurtoğlu
- TAC '90 Mustafa Alp Koca'nın babası Hasan Koca
- TAC '76 Aykut Çömlekçi'nin annesi Nebahat Çömlekçi
- TAC '03 Mahmut Yarman ve TAC '05 Kaan Yarman'ın babası ve TAC '78 Abdulkadir Yarman'ın ağabeyi; Halit Yarman

- TAC 76' Ali Kabaş ve TAC '79 Şefik Kabaş'ın anneleri Tülin Kabaş
- TAC '95 Cenk Kurt'un babası Zakir Kurt
- TAC'04 Uğur Aydın, TAC'10 Emir Aydın'ın dedeleri, okulumuzda uzun yıllar çalışan Döne ablanın babası
- TAC '79 Hayri Uğur'ın annesi Sn. Hikmet Uğur
- TAC '67 Hayrettin Ergun'un kayınvalidesi, Fırat '02 ve Aslı Ergun Butros '99 anneannesi
- TAO '64 Ali Ertem'in eşi Eva Ertem
- TAC '72 Turhan Ünlüdoğan 'ın kayınvalidesi, Dağhan TAC '96, Zeynep TAC'98 ve TAC'02 Denizhan Ünlüdoğan'ın anneannesi
- TALAS son mezunu Osman Börekçi'nin babası
- TAC '94 Baykal Bayır'ın babası Mustafa Bayır
- Lebibe Özveren Aytekin '90 ve Zekeriya Özveren '94 'ün babaanneleri,
- Aylin Türkmen Uluç '98 ve Can Türkmen '01 'in anneanneleri Lebibe Özveren
- 2001 mezunu Yiğit İşsever
- TAC '59 Mete Bora

Tüm sevenlerine ve camiamıza başsağlığı dileriz...

TEVFIK MERZE TAC '68 Kardeşimizin anısına

Yıl 1967; Lise ikideyiz. Tefvik benden iyi araba kullanırdı, ama ehliyeti henüz yoktu. Hepimizde otomobil kullanma merakı çok fazla, aramızda hep bunları konuşuyoruz. Aslında sınıfımızda o günler en iyi araç kullanan HİLMİ TANVER ile Rahmetli ŞEVKİ ÇALIKOĞLU idi. Bir gün yemekhane, bayrak direği Stickler merdivenler önü, tekrar okul çıkış kapısı çemberinde yaptıkları hızlı tur hala aklımdadır. Tefvik benim yaşımin tuttuğunu ilk fark edip beni ehliyet için yüreklendirdi. Müracaat ettim, sağlık raporu filan yazılıy geçtim, sıra geldi direksiyona. Mersin de az sayıdaki özel araçlar arasında kendilerinin Almanya'dan yeni gelen station

Taunus, açık mavi gıcı gıcı bir arabaları vardı. Merak etme vites problem olmaz bunlar yeni teknoloji senkromeçli kolayca vites atılıyor diye heyecanımı yatıştırdı. Benim için sıkça aracı evden kaçırıp stadyum kenarındaki imtihan sahasında pratik yaptırırdı. Onun sayesinde rahatça ehliyeti almıştım... Tam elli yıl olmuş... Hiç unutmuyum? Seni hiç unutmayacağız. Benim sevimli kardeşim, ruhun şad olsun, rahat uyu Dualarımız sana eşlik edecektir.
Tarik Bozbey - TAC' 68

Rahmetli Tevfik ile Mersin'de geçen çocukluk yıllarım, hayatımın en güzel anılarıdır. Çankaya İlk Okulunda birlikte aynı sınıflarda okuduk, Mehter takımında birlikte Bayram kutlamalarına katıldık, ailelerimiz yakın oturduklarından, okul sonrası birlikte oyunlar oynadık. Her doğum günümüzü birlikte kutladık. Yaz aylarında Gözne yaylasında beraber dağlara tırmandık, eşeklere bindik, dallardan meyveler topladık. Daha sonra TAC'de beraber okuduk. Beraber kopyalar çektik, uzun eşek oynadık, öğretmenlerimizi kızdırdık, ailelerimize kıvanç kaynağı olduk! Ben daha sonra Amerika'ya taşındığım zaman bile Tevfik ile yakın arkadaşlık bağlarımız devam etti. Doğum günlerimizde

ve Bayramlarda görüştük. Çok sevdiğim Mersin'i her ziyaretimde kendisini görmek fırsatım oldu. Mersin Yılları kitabımı yazdığımda, Tevfik ve diğer arkadaşlara ayrı bir yer ayırıp onlarla geçen günlerimizi yad ettim. Şimdi artık Tevfik bu dünyada yok--acım cidden çok derin, zira kendisi benim bir kardeşim, dostum, arkadaşım. Aynı şehirde veya ülkede yaşamasak bile birbirimize kalben çok yakındık. Her fırsatta kendisini andım, özlemle kendisinden bahsettim. Nurlar içinde yatsın, mekânı Cennet olsun ve öbür dünyada huzur içinde olsun. Yüce Rabbimin rahmeti üzerinde olsun! **Abdullah Canlıgil TAC '68 (Orta sonrası Robert Koleji'ye gitti)**

“Tevfik Merze tilki gibiydi. Unutulmaz bir tip, her zaman dost!”

Dr. Şeref Etker '68

APOSTOL ALEKSOĞLU'NUN ARDINDAN

Sevgili Apo, erken olmadı mı bu şimdi? Zaten daha yeni Tevfik terk etti bizleri, neydi acelen, ecelin mi çağırdı acilen?

Rahmetle dualarımızla uğurluyoruz seni, ama unutulur mu hiç senin hatıraların?

Yıl 1966; Portekiz milli takımına Ankara da 1- 0 yenildik. İtalya'dan gelen Can Bartu'nun frikiği üst direğe imza attı ama Eusebio barajın arasından Austria Wien'den gelen kalecimiz Özcan Arkoç'u avladı, gol oldu. Bütün dünya barajın bacakları arasından geçen topu konuştu. Bir hafta geçmedi sınıf maçımızda Apostol topu barajın arasından geçirerek aynı golü attı. Unutulmaz... Aynı maçta yukarı kaleye bir şut attı ,top kalenin 15 metre üzerinden geçti okul duvarını, caddeyi ve karşı fabrika çatısını geçerek Kozacıoğlu Çırçır Fabrikası işçilerinin üzerine düştü. Fabrika sahibi ertesi gün Apo ile tanışmak için ziyarete geldi.

Yıl 1967; Stickler'da yol tarafına bakan sınıfta Bülent Tavman ve Apostol geçirme yarışması yapıyordu. Bülent'in nağmeleri ince fakat gür, ama Apo'nun geçirmesi adeta gök gürlemesi gibiydi. Ders başladı Amerika'dan yeni gelen Mr.Snyder sınıfa girip doğrudan pencereye oradan caddeye bakmaya başladı. Caddeden geçen sığır sürüsünü görmek istermiş meğer....

Kıbrıs olayları sırasında Mersin'de büyük bir yürüyüş düzenlenmişti. En ön sırada göğsünde Türk Bayrağı ile Apostol yürüyordu ,hala gözlerimin önünde, hala gözlerim dolu....

Can kardeşimiz Apostol, sitemimiz sana değil kadere, ölümü kabul ediyoruz, ama ayrılık başa bela, dualarımızla nasıl olsa buluşmak üzere..

Tarık Bozbey - TAC '68

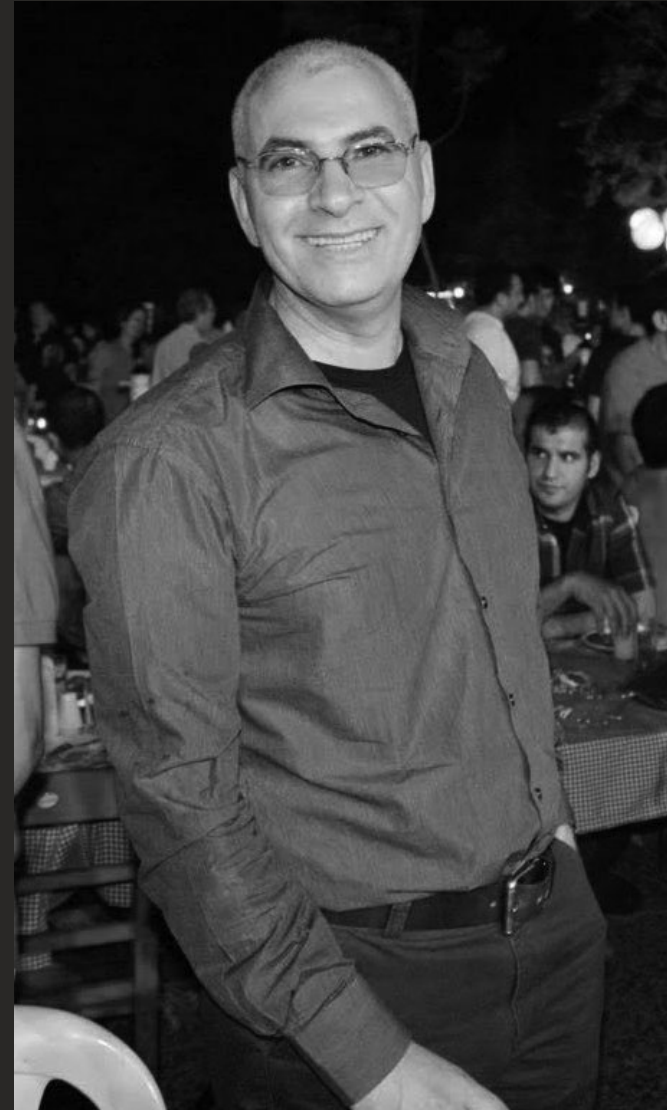
ERDOĞAN KONUK'UN ARDINDAN

Emre Toğrul '81

SON FOTOĞRAF

Erdoğan'ın fotoğrafındaki son bakışı çok etkileyici. Zaten uyku sorunu var, ölümü sonrası gece psikopata bağladım. Hayatım gözümün önünden geçti. Empati en kahredici tarafı, küçük oğlunun TAC'de ona sarılığı gözümünden gitmiyor. Şartları ne olursa olsun hep mavranın içinde kaldı ve gerçek arkadaşlıktan beslendi. Sezen Aksu'ya girdim, gece saniye uyumadım. Kadın ne şarkılar yapmış ya... Son bakışı kırk sefer dinledim, şartlar ne olursa olsun elindekilerinin kıymetini bilecek ve keneleri, parazitleri, itleri, piçleri, puştları, melek kılığındaki şeytanları ve asalakları ilişkilerine ve hayatına asla bulaştırmayacaksın.Kötünün dostluğu verem, yardımı kanser, sevgililiği felç, siktirip gidişi bıçak yarası gibi. Biz Tarsus 'ta çok ütöpik bir o kadar da mistik ve saf bir arkadaşlık içinde büyüdük. Gerçek dünya matematikle

yürüyor. Dostluk bile formülle. Bizim ki sanat. O yüzden çoğumuzun ki yapbozla geçmiş, hala en güzel eserimizi arıyor çoğumuz. En cinimiz, şeytanımız bile sıfır numara sızma saf. Hayatımız kötünden, içimizdeki saftan, vicdanımızdaki kerizden ders almakla geçiyor. Hep sonunda gerçek dostun omzunda son buluyor ağıdımız. Dostun ellerinde eriyor elimiz, gerçek arkadaşın gözünde bitiyor kederimiz. Hayatta ki tek gerçek hazine bu. Bazen bunu anlamak ya da anlatmak için birinin kendini feda etmesi gerekiyor. Erdoğan'ın fotoğrafına bakın ve neden o denli keyifli güldüğünü anlamaya çalışın. Derim ki işte o gündeyiz. Belki yine çok düşüneceğiz, belki yine çok üzüleceğiz, birbirimize daha çok sarılacağız. Şükredeceğiz, sabredeceğiz. Ve asla tükenmeyeceğiz. İyi ki varsınız.

Erdo, son yıllarda kullandığımız kısaltılmış adı, bir nevi lakabı... Her şeyin hızlandığı kelimelerin kıaldığı sanal ortamda TAC '81 MAVRA grubuyla kullanmaya başladık sanırım...

Hani bir an Dünya durur, etrafınızdaki tüm hareketliliğe rağmen kendinizi boş bir çuval gibi hissedersiniz, ses çoktur ancak sessizlik içindesiniz, boş boş bakar ve susarsınız...

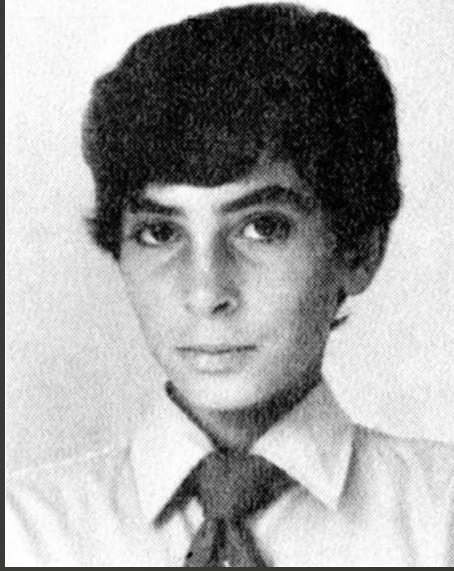
81 grubunun son 24 saatinin tarifi bu oldu maalesef. İnsanlar vardır, kaybedene kadar hayatınıza dokunduğunun farkında değilsinizdir. Hep orada bir yerde dururlar, yaşarken düşünmezsiniz ne kadar güzel olduklarını, kimseyi incitmeyen, mütevazı bir duruşla yaşamın, yaşamınızın içindedirler...

İnsan şeklinde tezahür etmiş bir melek gibi adeta... Erdo, Fehime Ablanın oğlu, sınıf arkadaşımız, kardeşimiz, evvel gün akşam whatsapp'taki '81 grubuna gece saat 01.28 son mesajı "iyi geceler" olarak yazan ve uyuyan ve sabah uyanmayan Erdo.... Her sabah erkenden yaptığı "Günaydın" mesajı gelmeyen.....

Dün akşam "Erdoğan Konuk gruptan ayrıldı" mesajıyla whatsapp grubunun sanal ortamından da gidiveren.... Teknolojinin nimetiyle son yıllarda iyice yakınlaştığımız, birbirimizi tekrar bulduğumuz, dört bir yandan hayatı paylaştığımız, süper mavralar attığımız, dede olacak yaştaki adamların lounge da oturup kısa pantolonlu günlerini yaşadığımız grubu sessizce terk eden Erdo... Mavranın sustuğu, kelimenin yetersiz kaldığı bir boşlukla, şu saatlerde Tarsus'ta sevgili annesi Fehime Abla ile buluşmak üzere yola çıkan sevgili dostumuz, Allah'ın rahmeti üzerine olsun, Hep beraber orada buluşup mavraya devam edecek yeni bir ortam kurana kadar nur içinde yat.

Başımız sağ olsun

Serdar Kutsal '81

1974

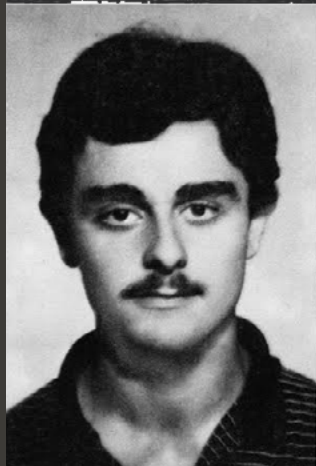
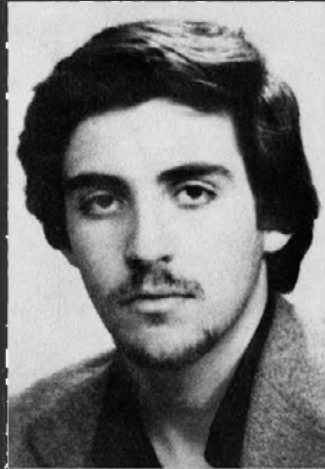
1981

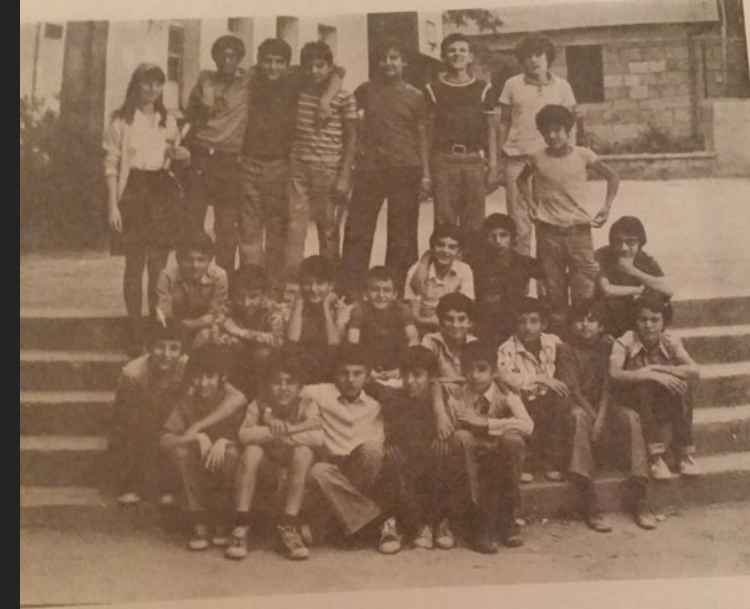
2016

Ayrıca 81 mezunlardan aramızdan ayrılanlar:

Erdoğan Konuk, Fehmican Sendan, Erdem Atik, Kemal Dermancı, Mehmet Sabancı, Süleyman Özbaşıoğlu

PREP C

Bülent Tütüneü	Recep Kaleci	Kemal Dermancı
Tuncay M. Çelik	Ahmet Uyan	Fehmi Can Sendan
Mehmet Günhan Ünal	Alihan Irmakkesen	Osman Akkoca
Sinan Yaradanakul	Azis Canatar	Rahs Yılmazcan
İbrahim Tayfun Ağar	Nebil Akçayoglu	Timur Gökmeral
Nejat Uzel	Erdoğan Konuk	Şefik Kabaş
Selim Oktay	Kayhan Selamoğlu	Ömer Tarman
Temel Tırak	Ahmet İsmet İlbahar	Alp McKinley

PREP C

1973 Eylül'ünde TAC'ye 1 sınıf numarasıyla başlayan 3 şubeli Prep sene sonunda hazırlık sınıfının 2 sene olmasını isteyen hoca ve idare sayesinde 24 kişi Prep'te çıktı (reading ve writing geçme notu 6 idi; ikisi 5 olan çakardı, biri 5 olan ikmale kalırdı ki benim gibi birçok arkadaşımın notu 5 ve 6 idi ama velilerle birebir konuşarak çoğu öğrencinin notu 5 düşürüldü).

1974 Eylül'e geldiğimizde kalanların 3'ü okuldan atılmış, kalan 21 kişiye ilave 3 kişi (Alp Mckinley, Şefik Kabaş ve Ömer Tarman) dışarıdan Prep C'ye gelmişti. Bildiğim kadarıyla TAC'de tarihinde 21 öğrencinin sınıfta kaldığı bir ilk yaşandı.

3 yeni arkadaşımız kısa sürede bizlere uyum sağladı. Aynı sınıfı ikinci kere okuyan 21 f.... bir araya gelmesiyle Rifat Ilgaz'ın yaşı küçültülmüş Hababam Sınıfı ortaya çıktı. O yaşta yapılabilecek bütün f..... 'lıkları yaptık. Sınıf hocamız Mrs. Barry bizden az çekmedi.

Orta 1'e geçtiğimizde Prep C diğer 2 şube ile karıştırılarak 3 şubeye ayrıldı. Lise 1'de ara sınavla Murat Molu ve TAC '80 'den Bülent Yanar ve Aydın Ustok'un katılımıyla '81 dönemini 89 kişiyle mezunu ettik.

En son Erdo'nun vefatıyla resimleri olan toplam 6 gardaşımız rahmetli oldu ve 1 gardaşımız kayıp, kalan 83 gardaşdan 49'u Homecoming'de "The '81@35th" biraraya gelerek en fazla katılımı gerçekleştirdi.

Halit Fırat Erden'in ardından

“Yolun açık olsun kardeşim

8 O'lerin başıydı. Henüz daha kanımızın kaynadığı yıllar. Çukurova'nın Tarsus Amerikan'lı çetesiydik. Ne yapsak birlikte, el ele yaptığımız yıllar. Kimimiz yatılı öğrenciydik okulda, kimimiz ders çıkışı eve yollanırdık. Halit Fırat Erden okuldaki son 2 senede yatılı olmuştu. Yatakhaneenin en düzenli adamlarından biriydi. Yatılı olduktan sonra daha da kaynaşmış, daha fazla zaman geçirir olmuştuk birlikte.

0 yıllarda internet yok. Hepimizin yurtdışından bir pen-friend'i var, yabancı mektup arkadaşı, yazışıp duruyoruz. Lisan okulu için yazları İngiltere'ye gidenlerin ayrıca gençlik aşkları var... var da uzaktan yürütmek zor.

Bir gün Halit yanıma geldi:

-Oğlum Tütü, hatunu kızdırdım, bi mektup yazmamız lazım

+ Anlat bakiim n'oldu?

Anlattı ve bir mektup döşendik.

Günler geçiyor, cevap gelmiyor, cevap gelmedikçe Halit “Lan oğlum yaktın beni” diye söyleniyor beni gördükçe. Sonra cevap geldi, eski zaman tam hatırlamıyorum ama galiba 2 hafta sonra falan.

-Yaşsa be Tütü, kurtardık durumu, bir mektup daha yazsana..

+ yahu ne yazıim, tanımıyorum ki kızı?..

- Abi yaz işte, sen iyi yazıyorsun, ben beceremiyorum kalbimden geçeni söze dökmeyi.

E yazalım o zaman.

Aşkı kim en güzel tarif eder? E, ben yazarsam elbette eski Rock'cı babalardan yardım alırız diye düşündüm. Açtık her mektupta eski plak kapaklarını, dünyayı yeniden keşfetmeye lüzum yok, döşendik şarkı sözlerinden esinlendiğimiz cümleleri, işe de yaradı.

Bu böyle bir süre devam etti. Gençlik işte, ta ki gönül başkalarına kayana kadar... sonra sil baştan :)

Ama hiç bir zaman gerçekten aşık olmadı Halit o yıllarda.

Mezun olduk, İstanbul'a geldik. Halit Robert'li bir kızla tanıştı. Kalbinin pırl pırl güzelliği yüzüne vurmuş bir genç kızdı Esen Ünal'dı Erden . Bu sefer bana gelmedi. O kadar sevdi ki, bu sefer becerdi kalbinden geçeni söze dökmeyi. Çok da güzel becerdi, çok sevdi, çok sevidi. Evlendiler. İki tane aslan gibi çocukları oldu, şahane de bir evlilikleri. Çok mutlu oldular birlikte.

Dün toprağa verirken 30 küsur yıllık dostumu, bunları düşünüyordum.

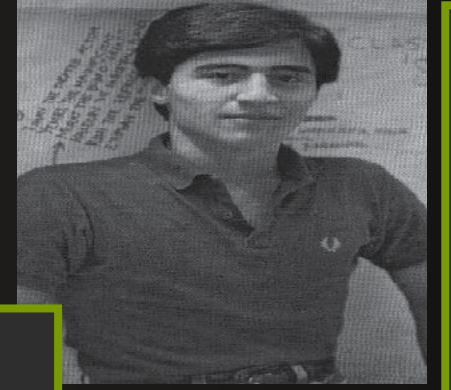
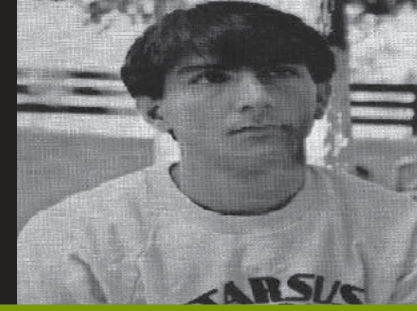
Hayata ve insanlara hep güzel baktı Halit. O yüzden de hep çok sevidi.

Bilen bilir, ben ruhun ölümüne inanmam.

Her nereye gittiye, güzel bir yerde olduğuna eminim dostumun. Her zaman da güzel hatırlanacağını bilirim; eğer onun gittiği yere layık olup tekrar görüşebilesek, o güne kadar suretine hasret sabrederek.

Yolun açık olsun kardeşim.

Bu dünyaya sunduğun güzellikler için gönülden teşekkürler.

Hakan - Haldun - Halit
TAC '84 Dönemi

Sözlerin boş ve anlamsız olduğu bu durumda, bir şeyler yazarak avunmaya çalışıyorum.

Senin varlığın o kadar içimize işlemiş, seni o kadar benimsemiş ki, seni o kadar sevmiş ki-senin varlığının artık olmayacağını kabul edemiyoruz, yokluğunu bir yere koyamıyoruz, olmayışını yakıştıramıyoruz...

Seni 1977' de, Tarsus ta, okulda Prep B sınıfında kavga ederek tanıdım, seni dövemediğim için senden çok gıcık almıştım, benden daha hızlı, kavgacı ve enerjiktin. Ama o senenin sonunda seninle o kadar iyi arkadaş olduk ki-ailelerimiz tanıştı, beraber Mersin de denize, daha sonra o yaz İstanbul'a gittik.

Seninle lise de gecen her günüm bir başkaydı, farklıydı. Renkliydi, komikti, eğlenceliydi. Acayip bir şeydi. Hep gülüyorduk, Bizim evden 7.kattan milletin kafasına su döküyorduk, patates atıyorduk. Bazen sen beni, bazen de ben seni azdırıyordum.

Çatlak davranışlarına, konuşmalarına, deliliklerine bayılıyordum.

Bir de daha sonra keşfettim, acayip saf ve komiktin. Seni Kemal Sunal'a benzetiyordum.

Sen İngiltere'yi seviyorsun diye ben de İngiltere'yi sevdim. Westham United'i tuttum. Spor derslerine bordo mavi forma giyerek girdik. Wham'i dinledim.

Bir sene mektupla İngiltere'den kız ayarlamaya çalıştık, sonra yanlarına gittik.

Dersler de çok konuştuk. Mersin-Tarsus TOK otobüslerinin koltuklarına

adlarımızı kazıdık. O kadar yakındık ki, sen ben miydin, ben sen miydin-birbirimize karışmıştık.

Liseden sonra az görüştük. Ama bir birimizi her görüşümüz de onun bunun taklidini yaparak gülmeye başladık. Sanki, hiç ayrılmamış gibi...

Seni tanıyan her insan sendeki o farklılığı hissetmiştir çatlak ışığını bulunduğu yere yayarken, seni tanıyan herkesin kalbinde sıcak bir yer edindin.

Seni çok sevdim canım kardeşim. Sen benim yaşamımda her zaman baş köse de duracaksın.

Seni iyi ki tanımışım, seninle her şey farklı oldu.

Böyle bir arkadaşlığı yaşamış olmak yaşamımı çok anlamlandırdı ve gençliğim, yaşamım hakkını vermiş hissediyorum seninle..

Senin yakın arkadaşın, kardeşin olmak hepimiz için çok güzel bir şeydi.

Benim hayatımda çok büyük bir kale yıkıldı. Yer üstüme yıkıldı.

Senden hiç bir zaman kopamadım...

Sen benim en derinimde ki, çocukluğumda ki en güçlü bağım olarak kalmışsın.

Dün Ölen sen misin, ben miyim anlayamadım...Ben yaşıyorsam, sen neredesin ?

Herhalde bu yaşam son değil, sen kalbimiz de olduğun surece var olacaksın.

Yolun ışık olsun canım kardeşim.. Tekrar görüşeceğiz, biliyorum.

Hem ben, hem de sevenlerin..

SPOR AŞIĞI BİR TAC'LI “Rasim Küçükkurt ‘84”

1984 Commencement Töreni

Merhaba!.. Öncelikle sizi tanımak isteriz. Bize kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

Merhaba ben Rasim Küçükkurt TAC '84, İTÜ mimarlıktan mezun bir mimarım, İstanbul'da yaşıyorum. İnşaat, enerji ve tekstil alanlarında faaliyet gösteren şirket ortaklıklarım var.

Hobileriniz ve sizi tanımlayacak özelliklerinizi de bilmek isteriz,

mümkünse.

1970'lerin başlarında evlerde televizyon yoktu akşamları ya radyo dinlerdik ya da evdeki akvaryumdaki balıkları seyrederdim. Bahçeli bir evde yaşamamızdan dolayı hayvanlarla çok iç içeydim. Kendimi bildim bileli sporla ilgilenirim. TAC de futbol, basket, hentbol, voleybol, tenis, atletizm vb. sporları yaptım. TAC 'de neredeyse her öğrenci her sporu yapardı en azından

denerdi. Okulun hentbol, voleybol ve atletizm takımlarında yer aldım, 3 defa hentbolde Türkiye Finallerine katıldık. TAC den sonra da profesyonel olarak değişik kulüplerde hentbol oynadım. Sporun yanı sıra lise yıllarımda bir türlü imkân bulamadığım müzikle de 35 yaşından sonra piyano ve saksafon çalmasını öğrenerek ilgileniyorum.

TAC ile buluşma öykünüzü bizimle

1984 - İzmir'de yapılan Türkiye Liselerarası Hentbol Final maçları

1984 - Türkiye 5.'si olan TAC Hentbol Takımı

paylaşabilir misiniz?

Bizim zamanımızda TAC 'nin ve Anadolu Liseleri'nin sınavları ayrı yapıldı. Ben de bizim dönemdeki arkadaşların çoğu gibi hem Anadolu Lisesini hem de TAC ye girmeye hak kazanmıştım. Ailemin TAC 'yi istemesinin nedeni yabancı dille eğitim yapması ve mezunlarının yapısı, dayanışması, benim ise TAC'yi seçmemin o yaşlardaki ana nedeni büyük bir kampüsü olması, fileli kaleleri olan futbol sahası ve fileli potaları olan basketbol sahalıydı.

Bize, 80'li yılların TAC'sini biraz anlatır mısınız? (öğretmenler, arkadaşlar, dersler, sosyal ve sportif faaliyetler gibi)

70'li yıllar ve 80'li yılların başında Türkiye'nin siyasi ortamı çok karıştı. Tüm gençlerin üzerinde her an çatışmaların ortasında kalma korkusu ya da siyasi bir tarafı destekleme baskısı vardı. Biz Tac'liler olarak çok siyasete karışmadan yaşadık. Okuldaki öğrencilerin siyasete veya teröre karışmamasında o zamanki abilerimizin de çok sağlam duruş sergilemeleri etkili oldu kanımca. Okulumuzun yatılı olması terör etkisini

1984 - Tarsus'ta yapılan liselerarası koşuda TAC '86 Cem Bahadır Mutlu, TAC '84 Rasim Küçükkurt ve TAC '86 Işık Erel final çizgisine varırken

“TAC'de tesis yokluğu veya şartlar hiç bir zaman spor yapmaya engel değildi.”

1984 - TAC '73-74 dönemlerinin maçı. Spor adına ödüllük bir fotoğraf.

çok azaltıyordu. 12 Eylül 1980'den sonra terör olayları birden bitince okul dışında da daha rahat hareket eder olmuştuk.

Hafta içi okul saatleri dışında öğleden sonraları çoğumuzun takım çalışmaları olurdu. Takım çalışması olmayanların da mutlaka bir uğraşı olurdu. Ya küçük sınıftaki çocukları ders çalıştırır, ya da müzik, fotoğrafçılık, biz gazetesi gibi etkinliklerde yer alınırdı. Akşam 5-6 gibi yemeklerimizi yer, saat 7 gibi mütalaalarımız başladı. Akşam mütalaalarında sorumlular Lise 3'lü abilerimizdi. Mütalaalarda Lise 3'lü abilerimiz üniversite sınavlarına çalıştıkları gibi bizlerin de sorumluluğunu alırlardı. Bazen mütalaalarda büyük abilerimiz acıkanlar için dürüm siparişleri toplardı. Yeni Ada diye bir lokanta

bir yıl sonra gelirdi. İngiltere veya Amerika'daki müzik parçalarını hemen dinleyemezdik, parça çıkar, ülkesinde liste başı olur, bir iki ay geçer sonra ülkemize gelirdi. Bazen İngiltere veya Amerika'da hit olan parçalar ülkemize hiç gelmezdi veya gereken ilgiyi görmezdi. Buluşma yerlerimiz ya sinemalardı ya pastahanelerdi (özellikle Sun, Tatlıcı Fehmi, Mavi Köşe) ya da bizim mezunlarımızın veya öğrenci abilerimizin de oynadığı Güney Sanayi basketbol maçlarını seyretmek için Spor Salonu'ydü.

Sizinle ilgili aklıma ilk gelen hentbol ile ilgili çalışmalarınız oluyor. Öğrencilik yıllarınızda okul takımında ve sonrasında başarıyla hentbol oynadığınızı biliyoruz. Yıllar sonra sınıf arkadaşlarınızla birlikte TAC

Türkiye Finallerine gidememesi sürpriz sayılmış. O yıllarda basket ve hentbolun okulumuzda gelişmesinde Nejat Güngör Hocamızın çok büyük katkıları olmuştur.

90'lı yıllarda okulumuzla ilgili konular konuştuğumuzda bizim dönemlerimizde spora olan ilginin yok olduğunu duyuyorduk. Bir gün dönem arkadaşım Ruhi Koçak, TAC Spor Kulübü'nü kuracaklarını, basketbol şubesinin yanında hentbol şubesini de açma düşüncesini söyledi. TAC'deki spor kültürünü tekrar canlandırmak için kolları sıvadık. Okuldaki öğrenciler arasında hentbol seçmeleri yaptık, katılım fazla değildi, okuldaki öğrenciler ile mezun hentbolcuları biraraya getirerek hentbol takımımızı oluşturduk. İlk yılımızda Mersin şampiyonu olduk, ertesi yıl Türkiye'de hentbolün yıldızı Eşref Taşucu TAC'de beden eğitimi öğretmeni olarak göreve başladı. Öğrenciler ve mezunlar olarak çok güzel bir hava yakaladık. Deplasmanlara mezunlar, aileleri, öğrenciler birlikte gidiyorduk. Üç yıl gibi kısa bir sürede TAC Spor Kulübü takımımız deplasmanlı hentbol 1. ligine çıktı, o yıl okul takımımız da liselerarası Türkiye 3.sü oldu. O yıllar lise takımında oynayan öğrenciler ve arkadaşlarıyla mezunların çok güzel bir abi-kardeş ilişkileri olmuştu. Erden Timur gibi o yıllarda hentbol takım oyuncularının bugün iş hayatlarında da çok başarılı olmaları beni ayrıca çok gururlandırmaktadır.

Lise ile ilgili ayrıca hatırladığınız bir anınız var mı?

Var ve her yerde anlatırım. Lise 2'de Matematik dersimize Mr. Shepard geliyordu. Dönem notlarım 6 ve 3'tü. Sınıf geçme not ortalamam 4,5'tan 5 oluyordu, yani ucu ucuna geçiyordum. Bir gün Mr. Shepard dersten sonra beni çağırdı ve bu notlarla sınıfı geçebileceğimi ancak gelecek yıl üniversite sınavları olacağı için yaz tatilinde matematik çalışmam gerektiğini söyledi. Gel senin ikinci dönem notunun 3 değil 2 vereyim, böylece yazın çalışmış olursun dedi. Ben de kabul ettim. Bütün yaz matematik çalıştım ve sınıfı geçtim. Lise 3'te de tüm matematik notlarım 10'du. İTÜ Mimarlığı da matematikteki

başarım sayesinde kazandım. 25 sene sonra Üsküdar Amerikan'da bu olayı Mr. Shepard ile paylaştım ve kendisine bir kez daha teşekkür ettim.

Okulu bitirdikten sonra neler yaptınız?
TAC bitirdikten sonra İstanbul'a İTÜ'de mimarlık eğitimi almaya gittim. Üniversitede hem okuyordum hem de deplasmanlı Türkiye Ligi'nde hentbol oynuyordum. Üniversite hayatım bittikten sonra Adana'ya döndüm. İş hayatına atıldım babamın kurmuş olduğu inşaat şirketini geliştirdim. Adana'da ulaşım rahat olduğu için iş hayatının dışında başka işlerle ilgilenecek zaman kalıyordu. Adana'da daha önce var olan TAC Mezunlar Derneği'nin ihtiyaç olduğunu hissederek dönem arkadaşlarım Ercan Akarpınar, Levent Hatipoğlu ve Ali Naci Güllalp'le birlikte TAC Mezunlar Derneği Adana şubesini 1995 yılında tekrar kurduk, 2 yıl başkanlığını yaptım. Daha sonra TAC Spor Kulübü'nde hem sporcu hem de yönetici olarak görev yaptım. 2000 yılında evlenerek İstanbul'a yerleştim. İstanbul'da da şu an iş hayatımın yanı sıra SEV Vakfında YK üyesi olarak görev yapmaktayım.

Son dönemde, Vakıf Yönetim Kurulu'nda olduğunuzu biliyoruz. Okullarımız için hedefleriniz neler acaba?

Evet, 2015 Aralık ayından beri SEV Yönetim Kurulu'ndayım. Vakıf bünyesindeki okullarımız zaten bulundukları bölgelerdeki eğitim kurumlarının en iyilerindendir. Okullarımız, Türkiye'nin test odaklı eğitim sistemine hem ayak uydurup hem de kendi kültüründen taviz vermeden eğitim vermektedir.

'84 Dönemi Geleneksel Salı Toplantısı - Adana

'84 Dönemi Geleneksel Salı Toplantısı - İstanbul

Okullarımızda okuyan öğrencilerin akademik başarılarının yanında hayat başarısını da kazanmalarına yardımcı olacak sosyal, kültürel, sportif, sanatsal etkinlikler, çalışmalar yapıp, eğitimler veriyoruz. Bizler bunları nasıl daha da arttırırız onun peşindeyiz.

TAC 'nin hayatınızdaki önemi nedir?

Yaşantımın büyük bir bölümünde TAC etkisi çok fazla. Yaşadıklarım, yaşarken öğrendiklerim, arkadaşlıklarım, paylaşımlarım, anılarım... Yaklaşık on yıldır her hafta Salı günleri TAC 84'lüler olarak kebabçıda buluşuyoruz. Bazen soruyorlar sıkılmıyor musunuz her hafta buluşmaktan diye. Hayır hiç sıkılmadık. İşte bu TAC ruhu.

TAC'de değişmesini asla istemediğiniz bir şey var mı?

Binalarıyla, öğretmenleriyle, çalışanlarıyla, idarecileriyle, öğrencileriyle yakalanmış olan aile ortamı, Arkadaşlık bağı, Abi-Ablalık ve Mezunların birbirlerini desteklemesi, Stickler binası, Bir de Yatılılık.

Bence evet zor olabilir ama kim ne derse desin yatılılığın insanı kendi ayakları üzerinde durmayı öğreten, hayata hazırlayan en keyifli eğitim modeli olduğunu düşünüyorum.

Okulumuza baktığınızda, bundan 20 yıl sonra nerede ve nasıl olmasını istersiniz?

TAC her zaman ülkemizdeki en önemli eğitim kurumlarından. 20 yıl sonra da bu kültürünü ve başarısını devam ettireceğine, mezunlarının ülkemizin ekonomik, sosyal, kültürel vs. olarak daha da ileri gitmesinde büyük katkıları olacağına inanıyorum

Kardeşlerinize ve TAC camiasına vermek istediğiniz herhangi bir mesajınız var mı?

TAC'deki öğrenciler TAC kültürüne her zaman sahip çıkılmalı. Abilik ve ablalık desteklenmeli. Mezun olan abilerimiz ve kardeşlerimiz de TAC'ye ve mezun kardeşlerine ilgi ve alakalarını hiç eksik etmesinler.

E-öğrenme alanında öncü bir mezun: TAC '02 Esat Uğurlu

Esat öncelikle BizLetter sayfalarına hoşgeldin. Hayatının bu dönemi yeniliklerle dolu. Biz de bunlara biraz yer vermek istedik. Öncelikle seni tanımayan mezunlarımız için biraz kendini tanıtır mısın? 2002 mezunu olduğunuzu biliyoruz. Yani ben biliyorum :)

Teşekkür ederim Alp! Yakından takip ediyorum yaptığın işleri ve dönemimizden birinin senin pozisyonunda olmasından haklı gurur duyuyorum.

Tarsus sonrası ailemin (babam: Şahin'66, ablam: Gürşah'95, annem: gönülden TACli) ve okulumun bana açtığı yolda, Brandeis Üniversitesi'nde ekonomi, işletme, siyasal bilgiler eğitimi aldım. Amerika'da iş, sponsorluk, H1-B vize sorunu derken kendimi ablam ve eski TAC öğretmenlerinden Philip Bergstrom sayesinde UNESCO Bangkok'ta buldum.

UNESCO'da çalışırken 1000 kişilik bir ekip ile o bölgenin en büyük e-öğrenme şirketi iGroup (Asia Pacific) Limited'in kurucusu Mr. Pote Lee ile tanıştım ve uzun bir süre yanında farklı alanlarda çalıştım, daha doğrusu çiraklık yaptım diyebilirim. Vizyoner patronumun yanında bir yıl kadar süren çiraklık dönemi beni 25 yaşında 14 ülkenin K-12 (anaokulu-12. sınıf) okullarından sorumlu bir pozisyona getirdi. 2007-2012 arası Bangkok merkezli, sık sık farklı ülkelerdeki okullara giderek geçti.

Nasıldı oralarda yaşam?

Unutulmayacak yıllar benim için. Hiç alışma zorluğu çekmedim. İnsanları çok yardımseverler. İklimin rutubetli ve sıcak olması da Adanalı olduğum için sorun yaratmadı. Tayland'da ve diğer Uzak Doğu ülkelerinde iyi eğitim almış yabancıları el üstünde tutuyorlar. Özetle rahat, mutlu, macera dolu bir

yaşamım vardı Tayland'da. Motosiklet tutkum da burada başladı. Akıllardan silinmeyen bir doğası var Tayland'ın. Şanslıyım, doya doya yaşayabildim, farklı yerlere motorumla gidebildim.

İstisnalar var ama genel olarak turistlere çok yanlış tanıtılıyor Tayland

ne yazık ki. Kısa süreli paket turlarla yalnızca Patpong, Pattaya gibi yerleri gezmeye gidenler yemekleri beğenmediklerinden, ülkenin temiz olmadığından, seks turizminden falan bahsederler. Tekrar gitmelerini, gitmeden önce de benimle mutlaka irtibata geçmelerini tavsiye ediyorum.

Şu ana kadar tavsiyelerimi dinleyenler çok memnun döndüler. Tayland o kadar güzel bir yer ki, organizasyonu bizim için kolay olmasa da 5 ay önce dünyanın dört bir yanından gelen misafirlerimizle düğünümüzü orada yaptık.

Bu sene dünya evine giren mezunlarımızdansa yani. Çiçeği burnunda. Nasıl hissediyorsun kendini?

Mutluyum! 2012'de Türkiye'ye döndüğümde kendimi tam bir dünya vatandaşı olarak hissediyordum. Sonra İpek ile tanıştım ve anlattıklarından aslında daha çok gezecek yerimiz olduğunu anladım. Her anlamda eksiklerimi tamamlayan bir eşim var. Bu aralar tek tek dönemimizin bekarlarını evlendiriyoruz. Sıra yakında sana da gelecektir Alp!

Türkiye'ye dönmeye nasıl karar verdin?

iGroup'ta 4 yıldan fazla çalıştıktan sonra master yapmaya karar verdim. GMAT'e çalışmak için 3 aya yakın bir süre tropik bir ada olan Ko Chang'da yaşadım. Ada hayatı ve uzun süre yalnızlık çok farklı düşünce ve duygulara itiyormuş insanı. Adada yaşarken ve teste hazırlanıp master başvurularını hazırlarken bir yandan da uzun zamandır uzak kaldığım Türkiye'ye dönme ve kendi işimi kurma hayalleri kurmaya başladım. GMAT ikinci denememde istediğim gibi sonuçlandı, okul başvurusu tamamlandı ve çok istediğim Hong Kong University of Science and

Technology MBA programından kabul geldi.

Master için başvuruyu yaptıktan sonra Adana'ya dönmüştüm. Tekrar sevdiğim işi yapma duygusu ağır bastı, Hong Kong'daki yerimi bir yıl erteledim ve Türkiye'deki okulları gezmeye, ülkedeki e-öğrenme durumunu araştırmaya başladım. 7 ay boyunca İstanbul başta olmak üzere ülkemizin farklı yerlerindeki okulları dolaştım, önder eğitimciler ile görüştim. Bu dönemde yaptığım okul ziyaretleri ve toplantılar bana Türkiye'de de

Asya Pasifik bölgesinde yaptığım işi yapabileceğime dair cesaret verdi. Mr. Lee'den izin ve onay alarak yurt dışı bağlantılarım ile tek tek irtibata geçtim ve ülkemizdeki okulların daha önceden alışık olmadıkları çok güçlü ve yenilikçi bir dijital içerik portföyü hazırladım. Böylece GLOBED tek kişilik bir "ekip" ile 2012'nin Ekim ayında İstanbul'da kurulmuş oldu. MBA için Hong Kong'a gitmedim sonuç olarak ama sanırım şirketin kuruluşundan bu yana Türkiye çalışma şartlarında yaşadıklarım ve öğrendiklerim HKUST MBA'i gölgede bırakacaktır...

“Adada yaşarken ve teste hazırlanıp master başvurularını hazırlarken bir yandan da uzun zamandır uzak kaldığım Türkiye'ye dönme ve kendi işimi kurma hayalleri kurmaya başladım.”

Motor tutkundan bahsettin. Türkiye’de devam ediyor musun motor kullanmaya? Hep özenip yapmadığım şeylerden biridir motor kullanmak, çok keyiflidir eminim...

Doğru yer ve zamanlarda çok keyifli evet. Aslında motosiklet kullanmanın meditasyondan çok farkı yok motorcular için. Tüm konsantrasyonunu yola ve etrafına vermen gerekiyor. Motor kullanırken ayrı bir dünyada buluyorsun kendini. Özgür hissediyorsun.

Ülkemizde motosiklet kültürü gelişmemiş olduğu için burada kullanırken daha fazla dikkat etmek gerekiyor etraftaki araçlara. Buna ne yazık ki Türkiye’deki motorcuların çoğu da dahil. Ehliyet almak bir kıstas sanılıyor. Doğru kurumlardan alınacak üst seviye

“Bir gün tüm UNESCO Bangkok çalışanlarına Second Life’ı anlatan bir sunum yaptım ve teknolojinin eğitim için nasıl kullanılabileceğini anlattım. Mr. Lee’nin bir arkadaşı da sunumu dinliyormuş. “The rest is history” derler ya, öyle oldu!”

eğitimler çok önemli. Geçenlerde kırmızı ışıktaki beklerken yanımda 1000cc’lik bir motor durdu, abinin kafada kask yok, kot-tshirt. “Motor

güzelmış. Bir de kask taksan be abi!” dedim gülümseyerek. Baştan aşağı korumalarımı süzdü ve “ben tecrübeli motorcuyum, senin gibi ihtiyacım yok!” dedi. Sonra yeşil yanmadan uçtu gitti. Allah akıl versin bunlara ve hepimizden uzak tutsun.

Ülkemizde durum böyle olunca diğer ülkelerde uzun yol yapmak daha zevkli oluyor. Yunanistan, Makedonya, Bulgaristan, Tayland, Laos, ABD gibi yerlerde motor kullanma şansım oldu. Şu anda Triumph Tiger 800XC ve Thruxton R’a biniyorum.

Biraz da GLOBED’den bahsedelim. Nedir bu GLOBED?

GLOBED (globed.co), anaokulundan üniversiteye kadar eğitim kurumlarına farklı branşlarda dijital içerik sunan,

“Geçmişe bakınca ben aslında yıllık için ÖSS’yi suçluyorum, birçok arkadaşımıza stres yaşattığı ve hayattan genç yaşta kopardığı için. 17 yaşında insanın saçı dökülür mü? Dökülmüştü kimisinin, hatırlarsın. Bu kadar stres arasında yıllık biraz önemsiz kaldı. “

müfredat desteği, öğretmen ve öğrenci eğitimleri veren Türkiye’nin bu alandaki tek e-öğrenme şirkettir.

Kuruluş amacı özetle, dünya çapında alanında en başarılı olan eğitim teknolojileri ve içerik geliştiricilerinin çözüm ortağı olmak ve ülkemizdeki eğitim kurumlarına en etkili ve kaliteli çözümleri sunmak, eğitim ve öğrenimi daha iyi seviyelere taşımaktır.

Eğitim Sektörüne girmeye nasıl karar verdin?

Bizim okulla da çalışıyorsun sanırım değil mi?

Evet TAC dahil Sağlık ve Eğitim Vakfı’na bağlı tüm okullarla kuruluşumuzdan itibaren güzel bir çalışmamız var. Sağ olsunlar, özellikle zor olan GLOBED’in ilk yılında bu okulların tamamının ve öğretmenlerimizin bana verdikleri desteği unutamam. Buradan hepsine tekrar teşekkürlerimi ve saygılarımı iletme istiyorum.

Hedeflerin neler?

Aslında tamamen tesadüfler sonucu kendimi eğitim sektöründe buldum diyebilirim. Hatırlayanlar olacaktır, 2006 yılında SecondLife.com sanal dünya popüler olmaya başlarken üniversiteden mezun oldum ve Boston’daki ilk işimde DELL, Ford gibi büyük şirketlere bu sanal dünyada projeler yapan bir şirkette çalışmaya başladım. Sonra Birleşmiş Milletler’in eğitim, bilim ve kültürel kolu olan UNESCO kapısı açıldı. Bir gün tüm UNESCO Bangkok çalışanlarına Second Life’ı anlatan bir sunum yaptım ve teknolojinin eğitim için nasıl kullanılabileceğini anlattım. Mr. Lee’nin bir arkadaşı da sunumu dinliyormuş. “The rest is history” derler ya, öyle oldu!

İlk hedefimiz Türkiye’de başarılı olmak, genç ve etkili bir ekip kurmaktır. GLOBED ilk yılından itibaren çok istikrarlı bir şekilde büyüdü ve büyümeye devam ediyor. Şu anda 20 kişilik bir ekip ile Türkiye’nin her bölgesinde 500’den fazla eğitim kurumuna hizmet veriyoruz. Kaynaklarımızdan faydalanan öğrenci sayısı geçen yıl 100 bini aştı, bu sene de çalışmalarımıza paralel olarak sayının hızla arttığını görüyoruz. Kısa sürede yayılmak ve büyümek ikinci hedefimizdir.

Şimdilik bu dergiyi okuyanlar ile aramızda kalsın, çok yakında iki farklı ülkede ofis açacağız. Bu da üçüncü hedefimiz. Uzun dönemde GLOBED’i Avrupa ve Orta Doğu bölgesinin en beğenilen e-öğrenme şirketi yapmak hedeflerimiz arasında.

TAC ile ilgili neler söylemek istersin? Sence sana nasıl bir katkısı oldu TAC’nin?

TAC anlatılmaz yaşanır gerçekten. Hayatımın her adımında, her alanında okulumun katkılarını gördüm, görmeye de devam ediyorum. Bir kere abilik-ablalık sistemi bana oturmaya, kalkmayı öğretti. “Oturmayı kalkmayı mı!?” diyenler olacaktır; üniversite ve iş hayatımda o kadar çok oturmaya kalkmayı bilmeyen adamla tanıştım ki, belki de TAC’nin bize verdiği en büyük şey büyüklere saygı, küçüklere sevgi, sadakat, birbirine kayıtsız

bağlılık özellikleridir. Bunlara ek olarak student council ve MUN bana sunum yapma becerilerini, basketbol takımı ekip ruhunu, birlik olmanın gücünü öğretti. TAC sayesinde çok iyi bir üniversiteye burslu gittim, TAC sayesinde dünyanın çok da büyük olmadığını düşündüm, düşünüyorum. Daha liste uzar gider... İyi ki varsın TAC!

Ekibimizde benden başka iki TAC'li daha var; Murat Yıldırım'08 ve Can Yücel'11. Bize katılmak isteyen tüm TAC'li kardeşlerimi bekliyorum, e-öğrenme sektörü ilginizi çekiyorsa lütfen hemen bizimle iletişime geçiniz.

Ders dışı aktivitelerde de vardın. Döneminin Sınıf Temsilciliği başkanlığını da yürüttün. Unutamadığın anın var mı? Mesela Yıllık parası gibi? :

Dönemin sınıf temsilciliği başkanlığı inan şirket kurmaktan daha zor bir görevdi! Başkan olunca aksaklıkların tamamı doğal olarak sana soruluyor. Yıllar geçti bak hala “yıllık parası” diyen arkadaşlarımız eksik olmuyor mesela. Yıllık parasının tamamının elimizde kalan ECHO CDsine harcadığını tekrar hatırlatayım sana. Finansal taraf ayrı, yıllık komitesi kurmamıza ve istekle çalışmamıza rağmen ne “write-up” lar herkes için doğru düzgün yazıldı, ne fotoğraflar tam toparlandı, ne de genel destek bulabildik dönemden. Sonuç olarak birçok 2000’li yıllarda mezun olmuş dönem gibi bizim de yıllığımız çıkmadı.

Geçmişe bakınca ben aslında yıllık için ÖSS’yi suçluyorum, birçok arkadaşımıza stres yaşattığı ve hayattan genç yaşta kopardığı için. 17 yaşında insanın saçı dökülür mü? Dökülmüştü kimisinin, hatırlarsın. Bu kadar stres arasında yıllık biraz önemsiz kaldı.

Yapalım ama istersen bir yıllık, GLOBED olarak ana sponsor olalım. İçerikleri toparla, düzenle, gerisini bana bırak!

Hala dönem arkadaşlarınla bağlantın devam ediyor...

Türkiye’ye dönmemin en güzel

yanlarından birisi TAC'den arkadaşlarım ile görüşebilmek. Sağ olsunlar birçoğu beni dünyanın öbür ucunda düşünce de yalnız bırakmadılar.

Bu sene 15. Senemiz. Artık kendimize genç mezun bile derken bir garip oluyoruz. Sen ne düşünüyorsun? Homecoming'e katılım kalabalık olacak mı?

Katılımın bu sene iyi olacağını düşünüyorum. Son zamanlarda ülke olarak aldığımız haberlerle o kadar çok bunalıyoruz ki, 20 Mayıs'ta Stickler'ın gölgesinde rahat bir nefes

alacağız.

Biliyorsun okulumuzda IB bölümü açıldı bizden sonra ve özellikle yurt dışına gitmek isteyen öğrencilerimiz bu bölümü tercih ediyorlar. Sen yurt dışında eğitim görmüş bir mezun olarak, yurt dışına eğitim için giden genç kardeşlerine ne gibi tavsiyelerde bulunmak istersin?

IB programı aslında yukarıda anlattığım, TAC'nin bize verdiği kişisel değerleri kapsayan ve geliştiren bir programdır. Özetle, daha kendine güvenen, dinleyen, sorgulayan,

araştıran, liderlik yapan, ekip ruhunu anlayan bireyler yetiştirmektedir IB organizasyonunun amacı. Yurt dışına gitmek isteyen kardeşlerime kesinlikle tavsiye edeceğim bir program. IB diploması üniversite başvurularında size ayrıcalık yaratacak, daha kolay kabul ve burs imkânları sunacaktır.

Yurt dışında eğitimi, iyi üniversitelerde olmak şartı ile kesinlikle destekliyorum ve genç kardeşlerime tavsiye ediyorum. TAC'den dünya çapında tanınmış üniversitelerde okuyan arkadaşlarımız oldu ve şu anda tamamı çok faydalı işler yapmaktalar.

Yurt dışında eğitimin bence en önemli getirileri genç yaşta kendi kendine yeterli hale gelmek, akademik başarı baskısı, iş hayatına erken atılmak, uluslararası düşünme yeteneği ve kurulan kıtalar arası arkadaşlıklardır. TAC'den başka bir dünya da var ama TAC'nin yeri hep ayrı...

“Yurt dışında eğitimin bence en önemli getirileri genç yaşta kendi kendine yeterli hale gelmek, akademik başarı baskısı, iş hayatına erken atılmak, uluslararası düşünme yeteneği ve kurulan kıtalar arası arkadaşlıklardır”

Çocuklara adanmış bir hayat !

TAC 1987 döneminin bir başka başarılı mezunu

Gülay Sezgin
TAC'87

İlkokulu Ziya Paşa ilköğretim okulunda okudum.

Dayım Dr. Nejat Yaycıoğlu (TAC'48) eğitim seviyesi ve harikulade İngilizcesiyle annemi derinden etkilemiş olsa gerek ki TAC alternatifsiz bir seçenek olmuştu.

TAC' nin bize verdiği en önemli değer; Hayata, olaylara farklı perspektiflerden bakabilmemizi sağlamak oldu. Bu özgüven daima birey olarak var olmamızı sağlıyor. Müthiş bir avantaj olduğuna gönülden inanıyorum.

Prepteyken sınıfın camından görünen çocukların mezarı beni çok ama çok korkuturdu. Yıllar sonra o çocukların sıtmadan öldüğünü öğrenmiştim. Hayatımın sonrasının şekillenmesinde derin bir iz bırakmıştı bu hikaye bende. Matematik öğretmenimiz Paul Andrews a diğer şube kağıt kuyruk takmış. Öylece bizim derse geldiğinde hiç sesimizi çıkarmadık ama kikirdemelerden olsa gerek eliyle yokladığında kuyruğu bulmuş, yüzünün şeklini zerre değiştirmeden yırtıp atmıştı. Çocukların yaptığının çocukluk olduğunu biliyordu. Olgunluğuna hayran kalmıştım.

Hayatımda dahil olduğum en büyük organize suç sınıf geçmek zorunda olan arkadaşlarımıza imece usulü kopya vererek geçmelerini sağlamaktı. Ya yakalandık ses çıkarılmadı, ya da hakikaten de yakalanmadan işi tamamlayabildik.

Marmara Üniversitesi İngilizce Tıp a başladığımda çocuklardaki dinamizmi ve bu süreçteki sağlıklı yaşam ihtiyaçlarını fark edip dikkatimi bu yöne odakladım ve Hacettepe Üniv. De Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Ana Bilim Dalında ihtisasımı yaptım.

Hacettepe ihtisas ta geçen 5 yıl esnasında Osteopetroziz (Mermer

kemik hastalığı / Marble bone disease) hastası olan 1.5 – 2 yaşlarında bir kız çocuğuna ilk kez kemik iliği nakli yapan ekipte bulundum. Bu nekadard doğru bir yolda olduğum düşüncesini

perçimlemişti artık.

Operasyon sonrasındaki gelişimi bana mucize gibi gelmişti. Verdiği manevi haz tarifsizdi. Çünkü kalıtsal bir rahatsızlığı tedavi etmiştik. Yaptığım

seçimden dolayı kendimle gurur duymuş, burada da durmamaya, devam etmeye karar vermiştim. ABD de Çocuk Kan Hastalıkları ve Kansere üzerine yan dal uzmanlık eğitimimi tamamlayıp Türkiye ye dönünce Hacettepe ye gidip o bebeği sordum. Üniversite öğrencisi olmuş. Gözyaşlarım gururla damlamıştı gözlerimden.

TAC de Türkiye koşullarına göre çok serbest olduğumuz halde Amerika'da, New York ta okurken neredeyse tüm dünya kültürlerinden arkadaşlarla birlikte, çok daha esnek bir ortamda yaşama, öğrenme şansım oldu. Bu çok büyük bir şanstı ve bu şansı da iyi değerlendirmiş olduğumu düşünüyorum.

ABD dönüşü 2010 yılında Çukurova Üniversitesinde Çocuk Onkolojide 20 yatak kapasitesiyle hizmet verirken 2 yataklı Kök Hücre Nakil Ünitesinde çalışmaya başladım. Bulunduğumuz bölge Akdeniz Anemisi, Orak Hücreli Anemi gibi kalıtsal kan hastalıklarının maalesef cenneti gibi. Üstelik Van'dan Anamur a kadarki bir bölgedeki geniş bir hinterland a hizmet vermeye çabalıyorduk. Şuan yatak kapasitemizi 4 e çıkarabildik. Ancak çok fazla sayıda hastaya hizmet vermeye çabalarken bu imkanlar ne yazık ki yetersiz kalıyor.

“Günümüzde gen tedavileri ve hücresel tedavilere ön plana çıkacak. Kök hücre nakli gen tedavisinin öncülüdür. Bizler kök hücre tedavisi ile Akdeniz anemisi, orak hücreli anemi, kalıtsal metabolik hastalıklar, kalıtsal bağışıklık sistemini etkileyen hastalıkları tedavi edebiliyoruz. Genel olarak basında kan kanseri(lösemi) olan hastaların tedavisinden sıklıkla bahsedilse de kök hücre nakli bu hastalıklarla sınırlı değil. Bizim ünitemiz dört yataklı bir ünite ve akraba dışı nakiller ve aile içi yarı

uygun vericiden nakilleri yapabiliyoruz. Mezenkimal kök hücre verebiliyoruz. Bu konuda başarılı olabilmış, Türkiye'deki nadir kurumlardan birisiyiz. İlerideki planlarımız daha özelleşmiş hücresel tedaviler yapabilmek ve kanserli hücrelerine karşı bağışıklık sistemi kullanarak tedaviler geliştirmek” diyor Gülay Sezgin son olarak şunu ekliyor.

Genç TAC li kardeşlerim için dileğim : “ Bilgi üretmenin değerinin bilindiği bir ortamda yaşamalarıdır.” TAC Sevgi ve saygısıyla

BENCİL OLUN! BEN OLUN!

Söyleşi konuğum TAC '84 mezunu Hakan Aytaç

SÖYLEŞİ

Bedriye Ateş '89

Aile hekimi, akupunktur ve hipnoterapi uzmanı yazıyor kartvizitinde... Ama gelin görün ki bu kadarla bitmiyor. Aynı zamanda şiirler yazıyor, hobi olarak yaptığı işler arasında marangozluk bile var. “Panik atak” doktoru da diyorlar ona...

Üstüne basa basa “Bencil olun” diyor. Müthiş renkli bir kişilik... Tarsus’a giriş hikayesi bile enteresan... Arkadaşıyla denizde yüzerken annesi gelmiş, almış götürmüş onu sınava. Onunla söyleşi yapmak çok keyifli, ancak yazıya dökmek zor... İmkan olsa da görüntülü bir program yapsaydık, kahkahalarımızı da duyurabilseydik. Bana biraz hayatla dalga geçiyor gibi geliyor, ama bu karşısındaki insana kendini çok iyi hissettiriyor.

Amacım mesleği ve Tarsus ağırlıklı söyleşimize geçmeden önce uzun bir girizgah yapmak değil, ancak anlatacak çok şey var. Anlatmadan geçemeyeceğim bir de anektodum var ki yazıma onunla başlamak istiyorum; haydi buyurun...

“SANA NE LAZIMSA YAPARIZ”

Hakan Abi’yi tabii ki okuldan da

hatırlıyorum. O son sınıftan biz orta 1’dik. Yıllar sonra bir araya geldiğimizde ve yaptığı işi öğrendiğimde, boyun ve sırt ağrılarından mustarip olduğum için soluğu Hakan Abi’de aldım. Ağrılarım için akupunktur yaptırmaya gittim. Akupunkturun neye yaradığıyla ilgili konuşurken botoks da yaptığını öğrendim. Tabii 45 yaş sınırını geçmişiz, konu gençleşme işlemleri olunca ben sıralıyorum haliyle. “Dolgu varmış” diyorum, “Yaparız” diyor; “PRP diye bir işlem varmış” diyorum, yine “Yaparız” diyor. “O varmış, bu varmış” diyorum, hep aynı cevap: “Yaparız...” En sonunda, “Hakan Abi, benim kafam karıştı. Sen tam olarak ne iş yapıyorsun” diye sordum. Cevap geldi:

“İlkokulda hocamın söylediği bir laf vardı bana, ‘Sen Osmanlı’nın Lale Devri gibisin’ derdi. Bu söz benim kaderim gibi bir şey oldu.”

“Sana ne lazımsa yaparız...”

Tabii ki bu işlemlerin hepsini yaptırmadığımı vurguladıktan sonra, artık sohbetimize sizi de ortak etmenin

zamanı geldi.

Abi, biraz kendinden bahseder misin?

“İlkokulda hocamın söylediği bir laf vardı bana, ‘Sen Osmanlı’nın Lale Devri gibisin’ derdi. Bu söz benim kaderim gibi bir şey oldu. İlkokulda iki grup öğrenci vardı; çalışanlar ve haytalar... Ben hem çalışkandım hem haytaydım. 5 kardeşin en küçüğüyüm. Annem-babam memur... Annem duymuş, Tarsus Amerikan Koleji diye bir okul var. Arkadaşlarım da sınavına giriyor. ‘Beni niye sınava sokmadınız’ demeyeyim diye annem beni kaydettirmiş sınava... Ben bizim evin yanındaki lastikçinin çocuğuyla derenin içinden yürüyerek denize gidiyorum sık sık... Bir gün yüzerken bir taksi durdu, içinden annem indi. Meğer o gün okulun sınavı varmış, annem de işe gidince öğrenmiş. Hazırlıklarımı yapan annem, denizden çıkarıp beni sınava götürdü. Bu şekilde girdim sınava. Oradan başlayarak şöyle geçmişe baktığımda, şöyle bir türbülansın içine, bir girdabın içine bırakmışım kendimi, döne döne gidiyorum.”

Kaderci misin?

“Kaderci değilim, ama direncim de yok. Bir şeyi değiştirmeye gerek olduğunu düşünmüyorum. Su yolunu buluyor zaten... Şöyle anlatayım: Ben orta 2’deyken evi müteahhide verdik. Oradan beş daire düşüyor, her kardeşe bir daire... Annem benim adıma bir daire seçiyor. O daire de en para etmeyen, birinci kattaki daire. Sebebi de şu: ‘Oğlum ileride doktor olur, burayı muayenehane yapar’ diyor annem... O günlerde belli oldu ki doktor olacağız. Zaten bizim dönemde de doktorluk revaçtaydı. Böylece Ankara Tıp Fakültesi’ne girdim.”

Neden alternatif tıp? Bu yolculuk nasıl başladı?

“Tıp bitiyor, herkes uzmanlık peşinde benim aklımda hiçbir şey yok. Cerrahi falan istemiyorum. Üniversiteden sonra mecburi hizmete gittim. Gitmeden önce bu akupunktur, alternatif tıp bana cazip gelmeye başlamıştı. O zamanlar çok yaygın değildi ülkemizde... Konya’da mecburi hizmetteyken bir doktor arkadaş kendine muayenehane açtı, daha açılışını yapmadan tayini başka yere çıkınca orayı bana devretti. Böylece ilk muayenehanemi ‘açmış’ ve o türbülansa girmiş oldum.

Orada aile hekimi olmaya karar verdim,

“Kaderci değilim, ama direncim de yok. Bir şeyi değiştirmeye gerek olduğunu düşünmüyorum. Su yolunu buluyor zaten...”

çünkü TUS derdin yok. Yabancı dille alıyor. Niyetim bitirip, gidip Mersin’deki birinci kat dairede poliklinik açmak. Ancak su yine aktı yolunu buldu. Evlendim ve tayinim tekrar Ankara’ya çıktı.

Bu arada Sağlık Bakanlığı’nın 2002 yılında açtığı 500 saatlik akupunktur kursuyla, ilgi duyduğum, ilk göz ağrıma geri döndüm. Özel bir hastanede acil doktoru olarak çalışmayı da sürdürdüm. Ancak hastane de artık eski keyfi vermemeye başladı. Bir yıl sonra bir gün gazeteye bakarken, yine tesadüfen bir ilan gördüm: ‘Kiralık daire... İşyerine de olur...’ Bir bakayım dedim ve şimdiki muayenehaneme ilk adımımı atmış oldum. Birkaç yıl

daha hastanede çalıştıktan sonra muayenehanem resmen açıldı. ABD’de aldığım eğitimle hipnoterapiyi de alanıma kattım. Bu arada iş yeri hekimliği, yani modern tıp da devam ediyor.”

Modern tıp mı, alternatif tıp mı?.. Sana göre hangisi üstün?

“Kesinlikle alternatif tıp daha üstün... Ancak modern tıp sisteminde bunu dünyaya kabul ettirebilmek için bunun ‘alternatif ve tamamlayıcı’ diye geçmesi gerekiyor. Modern tıp ilaç tıbbıdır. 150 yıllık bir geçmişi vardır. Son 25-30 yılda bile bizim okulda öğrendiğimiz bilgiler değişti, en büyük

değil, ilerlemesini engellemeye çalışırsın. Kalıplar vardır, hastalıklar vardır. Hasta hangi kalıba uyuyor, ona bakarsın.

Ancak alternatif tıp öyle değildir. Alternatif tıpta her hasta ayrıdır. Özellikle hipnoterapide her hastanın içinin farklı olduğunu görürsün. Akupunkturda da bu vardır. Kişinin hastalığından bahsederken fiziksel şikayetini, ruhsal durumunu, çevresini, yaşadığı ortamı ve ilişkilerini düşünmek zorundasın. Bundan hareketle aynı şikayetle başvuran iki kişiye tamamen farklı noktalar seçilebilir. Modern tıpta plasebo etkisi vardır. Hastanın biraz inanıyor olması tedavi şansını

değişimi de bu son yıllarda tetkik ve görüntüleme araçlarının artmasıyla yaptı.

Modern tıpta tamamen ilaç ve müdahaleler var. Daha hasta konuşmaya başlarken kafanda reçete şekillenmeye başlar. Çünkü hastayı bir hastalığa oturtmak gerekir. Tüm dallarında böyledir. Muayene o reçeteyi çok az değiştirir. Modern tıpta ayrıca şu vardır: Bazı hastalıkların tedavisine

arttırır ki, bu yüzde 30 falandır. Akupunkturda inanmaya gerek yoktur. İster inansın ister inanmasın. Doğru noktayı bularak, iğneye doğru hareketi yaptırırsan istediğin cevabı alırsın.

NANE LİMON DA, DUA DA MÜZİK DE ALTERNATİF TIPTIR

Alternatif tıp bize yabancı değildir, ama bunlardan uzaklaştırılmışız. Dünyada 200’den fazla alternatif tıp

SÖYLEŞİ

çeşidi vardır ki, nane limon da, dua da, müzik de alternatif tıp sayılır. Ancak tüm dünyada kabul edilebilir olması gerekir. Dünya Sağlık Örgütü'nün kabul ettiği bir tedavi yöntemidir akupunktur...”

Alternatif tıbbın çok geniş bir yelpazesi var. Sen en çok hangi alanda çalışıyorsun?

“Genel olarak doku bütünlüğünün korunduğu, canlılığın devam ettiği, cerrahi müdahale gerektirmeyecek kadar yıpranmadığı tüm durumlarda akupunktur tedavisinden fayda beklenebilir.

Ben kliniğimde en çok obezite, sigara bağımlılığı, depresyon, uyku problemleri, migren ve baş ağrıları, kulak çınlaması, menapozal sendrom ve panik atak konularında çalışıyorum. ‘Panik atak doktoru’ da diyorlar bana...”

Biraz da genel hatlarıyla hipnozdan bahsedelim...

“Hipnoz, hayatın kişisel gelişim ve toplumsal etkileşim beklenen her alanında uygulanabilen, süreçleri kolaylaştıran ve hızlandıran bir araçtır. Hipnozdan sıklıkla fayda görülen alanlar sağlık, eğitim, spor, gençlik, aile hayatı, ticari hayat, sanat ve sahne hayatı, hukuki-adli olaylar, politika ve inanç dünyası olarak sıralanabilir.”

Hipnozun medikal alanda yardımcı bir yöntem olarak kullanılabileceği alanlar nelerdir?

“Tüm ağırlı durumlar, bağımlılıklar, uyku problemleri, hamilelik sorunları, doğum sonrası depresyon, çocuklarda gece işemeleri, ebeveynlerden ayrı kalma anksiyetesi, kekemelik, sindirim sistemi problemleri, cinsellikle ilgili sorunlar, dermatolojik problemler ve psikolojik kökenli rahatsızlıklar... Tabii bunlar çok genel hatlarıyla oldu. Her bir başlığın altında çok sayıda spesifik rahatsızlık sayabiliriz. İnternette www.hipnozankara.com adresinden daha ayrıntılı bilgilere ulaşmak mümkün...”

Tarsus’a dönelim yine... Okul sana ne kazandırdı? O döneme ait neler anlattırın?

“Düşünüyorum da Tarsus’ta aldığım en güzel şey, sorgulamayı, her şeyin nedenini sormayı öğretmesi... Bu yüzden annemle de sıkıntı yaşamışım. Mesela dinle ilgili üstümüze gelen, bize işlenen bir şey olmadı. Ama sorguladığım için, annem ‘Oğlum dinsiz oluyor’ diye panik yaşadı. Bunu başka öğrencilerin aileleri de yaşamış. Sorgulamayı bilmek çok güzel bir şey... Arkadaşlık, dostluk, aramızdaki sosyal iletişim zaten ayrıca çok güzeldi ve hala devam ediyor.

‘SENEYE YİNE KONUŞALIM’

Tarsus deyince bir de aklıma büyük

küçük ilişkileri konusunda hatırladığım bir olay geliyor. Hazırlıkta büyükler emir veriyor diye şikayette bulunmuştum hocaya. Galiba Mrs. Robeson’dı... Belli bir kişiyi de şikayet etmedim. Sistemi şikayet ettim. Hoca bana ‘Gelecek sene yine konuşalım’ dedi. Gerçekten ertesi sene her şey, bütün düşüncelerim değişmişti. Okulla ilgili bana bile ‘Vay be’ dedirten bir olay da şu: Son sınıfız ve lise 3 olarak bir dönem ödevi hazırlamamız lazım. Şimdi tam olarak hatırlamıyorum, orta 1 ya da 2’den birine ‘Şu ödevi hazırla’ diye verdim. Ödev de ertesi güne lazım. Çocuk akşam eve gittiğinde ödevi okulda unuttuğunu hatırlıyor,

“Hazırlıkta büyükler emir veriyor diye şikayette bulunmuştum hocaya. Galiba Mrs. Robeson’dı... Belli bir kişiyi de şikayet etmedim. Sistemi şikayet ettim. Hoca bana ‘Gelecek sene yine konuşalım’ dedi. Gerçekten ertesi sene her şey, bütün düşüncelerim değişmişti.”

annesine söylüyor ‘Abi bana ödev verdi’ diye, anne babayı arıyor, hep beraber Ataş’tan okula gidiyorlar, ödevi alıyorlar. Akşam hazırlıyor, ertesi gün bana getiriyor. Hatta aile okula gittiğinde Mr. Smith nöbetçi öğretmenmiş, ‘Niye geldiniz’ diye

soruyor, ancak söylemiyorlar. Yani aile olarak lise 3’lü abinin ödevine sahip çıkıyorlar. İşte buna ‘Vay be’ diyorum. Ben olsam ne yapardım? Ben de böyle yapardım...”

Biraz da şiirden bahsedelim... Çok ilginç şiirlerin var. Belli ki edebiyata küçük yaştan meraklısın...

“Benim edebiyata hiç ilgim olmadı aslında. Ama şöyle bir şey var: Çocuğu yetiştirirken, çocuk bir hareketi yaptığında onun iyi olduğunu söylersen, çocuk onu daha çok yapmak ister. İlk şiirimi yazdığım da ilkokuldaydım, çok da matah bir şey değildi. Sadece kafiyeleri denk getirmiştım. Birileri “Ne güzel şiir” demişti. O zaman daha çok yazmak istiyorsun. İlkokulda anneme bir şiir yazdım, annem çok ağladı. O zaman bıraktım. ‘Ya, bu annemi ağlatıyor’ diye... Sonra tekrar yazmaya başladım.”

Hangi ruh durumunda şiir yazıyorsun?

“Belli bir modum yok. Hüzünlüyken yazarım, mutluyken yazarım, yalnız kaldığımda, heyecanlandığımda... Mesela benim aşk şiirlerim de var, siyasi şiirlerim de, İngilizce şiirlerim de... Şiir öyle bir şey ki, tarif etmekte zorlanıyorum. Bir şey geliyor böyle... Sanki birileri yazdırıyor. Kelimeler arka arkaya dökülüyor. Bana matematik gibi geliyor. Mesela bilardo oynarken topu nasıl nereye atacağını, neresine vurursan nereye gideceğini bilirsin. Kelimelerle de o şekilde oynuyorsun.”

Son yıllardaki şiirlerin “falan filan” diye bitiyor. Bunun senin için bir anlamı var mı?

“Son birkaç yıldır böyle bitiriyorum şiirlerimi... Şunu fark ettim: Şiire bir bulaşınca, her şey şiirsel bir çağrışım yapmaya başlıyor. Bir karikatüristin her şeye karikatür olarak bakması gibi... Şiire bakıyorum, benim için şiir bitmez ki... Kelimeler benzetmeler arka arkaya geliyor, bir yerde kesmek isteyince ‘falan filanla’ kesiyorum.”

Peki bu şiirleri bir kitapta toplama fikrin var mı?

“Yıllar önce 33x33 diye bir şiir kitabı çıkarmak istiyordum. Her biri 33 satır olan 33 şiir...”

Yakın zamanda kitap teklif ettiler. Ama şiir bana biraz oyun gibi geliyor, bir hobi benim için... Bunu yayımlayacağım diye şiir yazmaya kalksam yazamam. Benimki şu: Kelimeler bana geliyor, ben boşaltıyorum. Belki bu şekilde bin şiir yazmışımdır.”

“BENCİL OLUN! ÖNCE BEN OLUN!” Peki söyleşimizin sonunda bize ne mesaj verirsiniz?

“Bana başvuran hastalara istisnasız sorduğum bir soru var: ‘Kendin için ne yapıyorsun? Annen-baban için, çocuğun için değil, sadece kendin için ne yapıyorsun?..’ Kendini mutlu edecek bir şey yapmıyorsan başkasını mutlu etme şansın ya gittikçe düşer ya da senin iç dünyanın bir yerde isyan eder. Mesela depresyon... Depresyon bir uyarandır, sinyaldir. ‘Ben bir şeylerden memnun değilim’ der ruhun... ‘Bir şeyleri değiştir’ der. Sen değiştirmedikçe o seni itelemeye başlar. Kendini mutlu edemezsen içerisi devreyi kesiyor. Bundan sonra kendin için yaptığın tek şey doktor doktor dolaşmak oluyor.

Çok fazla sayıda insana bencil olmayı öğretiyorum, ‘Bencil olun’ diyorum. Bencil olmak demek, başkalarının hakkını yemek değil, önce ‘ben’ olmaktır. Ben olmazsan başkasının hayatında bir çakıl taşı gibi olursun. Ruhun sürekli aç kalır. Bağımlılıkların da birçoğu bu şekilde ortaya çıkıyor. Yani bugün kilo, sigara, alkol zaten bağımlılık... İnsanların başka bağımlılıkları; alışveriş, internet gibi anlık mutluluk veren bağımlılıklar da oluyor. Ancak bunlar bir yer doldurmuyor, çabuk geçiyor. Önce içerisi ne diyor, onu dinlemek gerek. İçerisi bize her şeyi anlatır. Mesela tansiyonun düşünce oturmak istersen, genelde şekerin düşünce tatlı bir şeyler yemek istersen. Vücut bunu bize söyler. Canının ne istediğine bak, ama gerçekten ne istediğine... Yani önce kendi içini hem fiziksel, hem de ruhsal olarak dinlemek şart... Herkes kendine vakit ayırsın.

Saplantı halinde belli hedefler koyup da o yola gidip hedefe ulaşamadığında mutsuz olmak yerine ara hedefler koymalı insan, esnekliğe izin vermeli. İnsan o ara hedeflerde belki de daha mutlu olabilir. Bence su yolunu bulur...”

“Bana başvuran hastalara istisnasız sorduğum bir soru var: ‘Kendin için ne yapıyorsun? Annen-baban için, çocuğun için değil, sadece kendin için ne yapıyorsun?..’ Kendini mutlu edecek bir şey yapmıyorsan başkasını mutlu etme şansın ya gittikçe düşer ya da senin iç dünyanın bir yerde isyan eder.”

BEN DUYMADIM DEME HA,
O, "ANI YAŞA" VAR YA;
O, BÜYÜK BİR PALAVRA!
SEN YARINI PLANLA;
YARIN, YARINI YAŞA.
BU GECE ÖLÜRSEN DE;
KAYBIN YALNIZ BİR GECE,
BİR GECE EKSİK YAŞA.
BİR GECE PİŞMAN OLMA.
Yok şöyle yapsaymışım,
Az daha sıksaymışım,
Bunlar hep dünün işi,
Hep züğürt tesellisi.
Ataların dedi ki,
Sen belli, yorgan belli,
Madem girdin gerdeğe,
Bil ki, hayat hergele.
Demedi de, dedi bil,
Aynı kapı, aynı zil.
Her Gelenin oyunu,
Yapıştırmasın yere.
Bilgin ezberin olsun,
Ezberin bilgi dolsun,
Bir kuşun kanadında,
Boşver, ezber bozulsun,
Boşluklar var içinde,
Konduramadın yere,
OKU, OKU, OKU da,
Hepsine de inanma.
Bil ki seni bekliyor
Sana doğru, bir doğru,
Satırlar arasında,
İşte orda, bekliyor,
Senin kucaklamayı,
Sen onun için OKU,
Ezber var ya zihninde,
Onu bozmaya OKU!
Çoğu da falan filan,
Olsun, sil, baştan oku.

MAVİSAKAL

BİR TAC EFSANESİ

TAC Efsanesi Mavisakal'ı grubun kurucularından
TAC '83 Murat Tümer'den dinledik..

1970'li yılların son çeyreğinde, TAC'de öğrencilik yıllarında Echo ile başlayan müzik serüveninizin hikâyesini özetler misin?

Kaan Altan ve benim hayali bir grubumuz vardı. Grup dediysem, o keman çalıyor ben de piyano. Ama işi büyötmeye kararlıyız, Rock yapacağız. Aileleri ikna edeceğiz, Kaan gitar çalacak, ben de davul. Tam bunları konuşurken bir gün Tibet Ağırtan geldi, "1 ay sonra bi talent show olacak, sizin grubunuz varmış, ben gitar çalıyorum, Ahmet Ersöz de bas çalacak, birlikte grup olalım mı?" dedi. Bizde davul ve gitar olmadığını söyledik, "o iş kolay, okulun deposunda eski abilerden kalma enstrümanlar varmış" dedi. Kaan'la birbirimize baktık, hemen "tamam!" dedik. Vokal'e de Kaan

Uçak geçti, talent show'a katıldık ve 2. olduk. 19 Mart 1980'de ilk sahne almıştık. Orta 3'deydik. Kim bilebilirdi ki o grup 37 sene sonra bugün hala sahnede olacak :)

1983'de mezuniyet sonrası müzikle uğraşınız sürdü. Mavisakal'ın doğuş yıllarında neler oldu?

Bizim verdiğimiz en önemli karar Tarsus sonrası müziği ve grubu devam ettirmek için hep beraber İstanbul'a gelmemizdi. Üniversite tercihlerimizi buna göre yaptık. İlk 2-3 sene hem İstanbul'u tanımak hem de yeni bestelere çalışmakla geçti. Sonrası sanki büyülü bir el değmiş gibi çok hızlı gelişti. MAVİSAKAL, albümü olmamasına rağmen, bir anda tanınan ve konserlerinde salonları dolduran

"19 Mart 1980'de ilk sahne almıştık. Orta 3'deydik. Kim bilebilirdi ki o grup 37 sene sonra bugün hala sahnede olacak"

bir grup oldu. O yıllarda bir alt kültür hareketi başlamıştı Türkiye'de ve biz bunun tam merkezinde başı çekiyorduk. Tabii o yıllarda bunun farkında değildik. Rock müzisyenleri ve bu müziğe gönül verenler genel kalıpları yıkıyor, daha özgür bir gençlik ortaya çıkıyordu. Çok güzel yıllardı 80'lerin ikinci yarısı. Devamlı müzik yapıyor, her bulduğumuz salonda konserler veriyor, başka şehirleri dolaşılıyor ve sesimizi her geçen gün daha da yükselterek duyuruyorduk. 3-5 rock grubu bir araya gelerek

festivaller konserler düzenliyorduk. Bu 1992'ye kadar böyle devam etti ve sonrasında ilk albümümüz "Çektir Git" ve hemen ardından 93'de "Mavisakal 2" yayımlandı. "Mavisakal 2" aynı zamanda cd formatında yayınlanan ilk Türk Rock albümüdür. Seksenlerin ikinci yarısında başlayan ve 15 yıl süren zaman diliminde ülke bugünkünden çok daha hür, çok daha renkli ve sesli idi.

54 hafta boyunca listelerde ilk 3'de kalarak bir rekor kırdı ve bu rekor bugün hala geçilebilmiş değil. Üniversite gençliği MAVİSAKAL'ı sahiplendi, hemen ardından liseliler sahip çıktı ve grup bir anda çok büyük kitlelere çalmaya başladı. 1993'de yaptığımız Türkiye turnesi kapsamında ODTÜ stadyumunda verdiğimiz konserde de ODTÜ stadı ilk kez tam kapasite dolmuştu. Daha sonra 1997'de

Eğlence dünyası tam bir kurtlar sofrası. Her kimi tanırsan tanı sonuçta yalnızsın ve herkes ancak yarattığı ve yarattığına olan inancındaki ısrarı kadar var olabiliyor bu dünyada. Biz çok inandık, ısrar ettik ve ne gariptir ki hiç bir zaman tam profesyonel olmadık. Hepimiz başka işler de yapıp aynı zamanda müziğimize devam ettik. Böylece istediğimiz gibi müziğimizi yapma özgürlüğümüz oldu

"Biz çok inandık, ısrar ettik ve ne gariptir ki hiç bir zaman tam profesyonel olmadık. Hepimiz başka işler de yapıp aynı zamanda müziğimize devam ettik. Böylece istediğimiz gibi müziğimizi yapma özgürlüğümüz oldu ve yapımcılar bizi yönlendiremedi. Hep amatör ruhla devam ettik ve sonuç olarak da başarılı olduk diyebilirim."

Radyolarda parçalarınız çalmaya başladı ve rock dünyasında dinlenir oldunuz. "çektir, çektir git" hit oldu, müzik severlerce çok beğenildi. o günlerde yeni yeni parçalar kazandırdınız. Bizi o günlere götürür müsün?

"Çektir Git" çok enteresan biçimde

çıkarttığımız İKİ YOL ep'si ve onu takip eden KAN KOKUSU albümü; Doritos sponsorluğunda düzenlediğimiz Türkiye turnesi MAVİSAKAL'ı ülkenin költ grupları arasına soktu.

Amatörlükten profesyonelliğe geçişinizde ne gibi zorluklar yaşadınız?

ve yapımcılar bizi yönlendiremedi. Hep amatör ruhla devam ettik ve sonuç olarak da başarılı olduk diyebilirim.

Gelecek için projeleriniz vardır mutlaka.

Gençken Stickler'in gölgesinde müzik ile ilgili hayalini kurduğumuz ulusal ve uluslararası arenada her şeyi daha çok genç yaşlarda

gerçekleştirebilecek kadar şanslıydık biz. Bunların bir kısmında gençlik heyecanı ve bir sonraki adımı hesap etmekten, bugün bakınca, tam tadını alamadık gibi bir his var sanki. Artık birlikte attığımız her adımın tadını çıkartmaya, üretebildiğimiz sürece birlikte üretmeye ve bir sonraki adımı düşünmeden birlikteliğimizi kutsamaya döndük biz. Ne mutlu ki hala yolumuzda el ele yürüyoruz.

Bir defasında mezun olduğun TAC'deki kardeşlerinize de müzik ziyafeti vermeye gelmiştiniz. Tibet de aranızdaydı o gelişinizde. Anlatır mısın o heyecanlı günü? Woolworth binasının önünde müzikle coştüğümüz günü...

İki kere gelmiştik Tarsus'a. İlki 1993'de çıktığımız Mavisakal 2 turnesindeydi. O zaman tüm okulu sığdıracak bir salon olmadığından Tarsus kapalı spor salonunda vermiştik konseri ve dönemin tüm öğrencileri gelmiş, dışarıdan izleyici almamıştık. Müthiş bir buluşmaydı bizler için. İkinci gelişimiz de 1998'de çıktığımız Kan Kokusu turnesinde idi. Londra Wembley Arena ve sonrasında Diyarbakır Stadyumu konserlerini yapmış ve Tarsus'a, köklerimizizin

"Kızım lise son sınıfta, İstanbul'da okuyor. Geçenlerde Adana'ya gittiğinde oradaki arkadaşlarının Echo dinlediğini ve çok sevdiklerini anlatıyordu. Günlük hayatın içinde böyle şeyler duyduğumda çok mutlu oluyorum, bu geleneği en iyi şekilde devam ettiren kardeşlerimle gurur duyuyorum."

olduğu yere okulumuza gelmiştik. O konseri bizleri takip eden ulusal medya da tüm Türkiye'ye duyurmuştu. Bizim için unutulmaz günlerden biriydi.

Sizden sonra, Tansal da "karapaks" grubuyla stickler'in sahnesinde sahne aldı. Çok gurur vericiydi her iki grubun gelip kardeşlerini müzikle coşturması.

Karapaks Kaan Altan ve Sinan Tansal'ın hayat verdiği gerçekten önemli bir rock grubu. Grubu hayata geçirdiklerinde başladıkları sahneye dönmeleri çok değerli gerçekten.

Tac-Echo grubunda müzikle haşır neşir olup mezuniyet sonrasında ABD'de, İngiltere'de, Almanya'da sahne alan çok sayıda mezunumuz var. Bazılarını Bizletter'de haber yapmıştık geçtiğimiz yıllarda. Echo

için düşüncelerini sorabilir miyiz?

Geçen sene Adana konserimize gelmişti kardeşler ve tanışmıştık. Ne zaman Echo ile ilgili bir şey duysam yüzüme bir gülümseme gelir. Kızım lise son sınıfta, İstanbul'da okuyor. Geçenlerde Adana'ya gittiğinde oradaki arkadaşlarının Echo dinlediğini ve çok sevdiklerini anlatıyordu. Günlük hayatın içinde böyle şeyler duyduğumda çok mutlu oluyorum, bu geleneği en iyi şekilde devam ettiren kardeşlerimle gurur duyuyorum.

Kaan ve Tansal da Bizletter kanalıyla TAC camiamıza seslenmek isterler mi acaba?

Her ikisi de ayrı ayrı birer engin deniz. Eminim bundan mutluluk duyacaklardır.

Bu yılki Homecoming 20 mayıs cumartesi günü olacak. Seneye de sizin 35. mezuniyet yılınız. Gelebilecek misiniz? Homecoming'imizde rock severleri coşturmayı düşünebilir misiniz?

Seneye Homecoming'de olacağız. Ortam da müsait olursa memnuniyetle biraz gürültü yaparız :)

echo lives on

Ömer Güzel TAC '21

Bu sayımızda Echo Efsanelerinden Murat Tümer '83'ün yanı sıra, yeni jenerasyon Echoculara da yer verdik. Onları kısa kısa sizlere tanıtip, Echo geleneğinin emin ellerde olduğunu bilin istedik. Çok yönlülükleri ve Echo'ya olan bağlılıklarıyla genç kardeşlerimiz geleceğin efsaneleri olmaya şimdiden aday..

Deniz Tekin Çetiner;

Echo '21'in bateristi olan Deniz, küçük yaşta gitar derslerine başlayan Deniz, bateriye ek olarak gitar tecrübesi de var. Müzik içinde büyüyen Deniz müziğe de gitar ile başlamış. Gitardan sonra bateriye ilgi duyan Deniz bateri dersleri alarak kendini geliştirmiş. Hala bulduğu her fırsatta bateri çalmaya devam ediyor. Müzik dışında yemek yapmayı seven, mitoloji ve felsefeye ilgi duyan Deniz kaliteli olan her türlü müziğe ilgili, ama özellikle Rock (Progresif,Klasik), Caz, Soul, Funk, Metal(Progresif, Death,) ve Bossa Nova'ya ilgi duyuyor.

" Ben hayatımda müzik alanında ilerlemeye karar verdim. Biraz klişe olacak ama müzik gerçekten hayatımdan çıkaramayacağım bir şey. Gündelik hayatımda, ne yaparsam her zaman kafamın içinde ritimler çalışıyor bazen farkında olmadan ellerim ve ayaklarım kafamdaki bu ritme göre hareket ediyor. Kısacası bu benim bir parçam ve bunu bir kenara bırakmak

gibi bir niyetim yok"

" Echo'nun en sevdiğim yanlarından biri herkesin az çok bir müzik kültürünün ve bilgisinin olması. Neredeyse herkes yaptığı işi ciddiye alıyor. Ve okulumuz çoğu okula kıyasla müzik konusunda çok daha ilerde. Ayrıca kendi bir kültürümüz oluşuyor yavaş yavaş. Kendi geleneklerimiz, marşlarımız var. İşte bu neredeyse hiçbir okulda bulamayacağınız bir şey. Böyle bir şeyin parçası olmak gurur verici."

Ege Baykal;

Çok yönlü olan Ege Baykal, Echo'17 de Vocalist, Echo 21'de Gitarist ve de kendi dönemi olan Echo'19'da Vocal olarak yer alıyor. Echo'da gitar çalan Ege ek olarak bateri de çalışıyor. En sevdiği müzik türü Death Metal. bu türde ona göre en iyi ve en başarılı grup "Death" 'tir. Gelecekte kendi firmasının başında olmak isteyen Ege müziğe insanları etkileyerek devam ediyor.

"Echo benim ailem gibi. Echo '17 olarak gece 1'de eve döndüğümüzü bilirim. Kendi aramızda yaptığımız minik partiler olsun, bir şey olunca birbirimize destek oluşumuz olsun, benim çok sevdiğim şeyler; bunlar da Echo'yu Echo yapıyor."

Berke Can;

Echo '19'da baterist olan Berke genel olarak grunge, funk jazz, alternatif rock türlerini dinlemeyi seviyor. Müziğin hayatında her zaman yer almasını isteyen ve hedefleyen Berke ilerde müziği hobi olarak devam ettirmek istiyor –ayrıca yeni bir gelir kaynağı da olabilirmiş-.

"Echo 50 yıllık bir TAC geleneğidir, değeri bilinmeli ve anısı her zaman yaşatılmalıdır. Echo'nun en sevdiğim yanları kaliteli müzik yapılması ve birlik beraberlik olması. TAC'de Echo kesinlikle bir ayrıcalıktır."

Yalın Bolkar Balta;

Echo '21'in matrak ve ç(apk)n)ılgın bateristi Yalın Bolkar, bateri dışında 5 yıldır gitar çalıyor ve muhteşem basketbol oynuyor. Daha çok blues ve rock seven dinleyen TAC'li kardeşimiz gelecekte doktor olmak istiyor ama müzikte her zaman hayatının bir yerinde olacak.

"Echo bizim gibi lise öğrencilerine müziği sevdiliyor, geliştirmemizi sağlıyor ve hatta bunu bir meslek haline bile dönüştürme imkanı taşıyor."

Emre Karay Yılmaz;

Echo '21 üyesi olan Emre gitar çalıyor. Müziğe olan ilgisinin dışında video oyunlarına ve futbola da ilgi duyan Emre Karay müzik türlerinden de aşına olduğu blues ve rock müziği dinlemeyi ve çalmayı seviyor.

Zeynep Levent;

Echo '21'de ki iki klavyeciden biri olan Zeynep müziğin yanında sporla da

uğraşılıyor. Çok yönlü bir kişilik olan Zeynep voleybol ve tenis oynuyor, matematiği, fiziği ve dil öğrenmeyi seviyor. 1960-70-80 yıllarının glam metal, rock, hard rock ve pop şarkılarına aşına olan yetenekli Zeynep ilerde kendi markasına sahip olmak istiyor. Tabi müziği bırakmadan ve devam ettirerek. Deli dolu ve Echo'nun neşe kaynağı olan Zeynep hala zevkle müziğine devam ediyor.

" Echo bence bir müzik klubünden öte arkadaşlık bağlarımızı güçlendiren bir kulüp. Gerek abi ablalarım olsun gerek Echo'21 den arkadaşlarım olsun hepsiyle olan bağım çok daha farklı ve güzel."

Aysel Büyükkardeş;

Echo '21' de vokallik yapan Aysel'in müzik dışında modaya ilgisi var ve ilerde bir blog sayfası açmayı istiyor. Boş vakitlerinde spor yapan ve film izleyen Aysel kalbine dokunan her müziği seviyor ama özellikle Indie Rock

dinlemeyi seviyor. Gelecekte hukuk ya da psikoloji okumak, bol bol gezmek ve farklı kültürlerden insanlarla tanışma deneyimini yaşamak isteyen Aysel tatlılığıyla hala işine devam ediyor.

"Echo okulun stresinden uzaklaştığım, kendimi keşfettiğim bir yer. Echo'nun en sevdiğim yanı herkesin son derece destekçi oluşu. Abilerimiz ve ablalarımız her koşulda bize destek veriyor olması ve tabi söylemeden geçemeyeceğim Aslı Hocam... Aslı Son, hayatımda sahip olabileceğim en iyi ve en motive edici öğretmenlerden biri, Echo'nun bir parçası olmak gerçekten çok keyifli."

Mehmet Özgün Özer;

Echo '21'de klavye ve piyano çalan Mehmet hocalarının katkısıyla müziği çocukluğundan beri seviyor ve geliştiriyor. Bunun yanı sıra basket, futbol ve tenis oynuyor, ara sıra arkadaşlarla halı saha yapıyor. Echo'ya girdiği için kendisinden gurur duyan

Mehmet hayatına müzik ile devam ediyor.

Sude Kılıç;

Echo '21'de saksafon çalan Sude boş vakit bulduğu sırada ya saksafon çalıyor ya da film ve dizilere koşuyor. Kulağına ve kalbine güzel gelen her müziği seven

Sude müziği bir hobi olarak sürdürmek istiyor. Echo'yu insanları birbirine müzik gibi evrensel bir kavram ile birbirine bağladığı için eğlenceyi ve vizyonu aynı anda geliştiren bir grup olarak görüyor.

Nefise Gökçeli;

Echo '21'de vokallik yapan Nefise

TAC'ye Adana'dan geliyor. Müzik dışında voleybol oynayan, dizi izleyen Nefise bazen yarı şizofren gibi kendi kendine şarkı söylüyor. Her türlü müziği seven Nefise daha çok rock ile ilgileniyor. İlerde iyi bir yerde psikoloji okumayı isteyen Nefise keskin sesiyle oditoryumları inletmeyi başarıyor.

Ulusoy Tekstil Sanayi Ticaret A.Ş.

Hacı Sabancı Org. San. Böl. Tel : +90 (322) 394 40 20

Çukurova Cad. No: 9

Sarıçam / ADANA/TURKEY

www.ulusoytekstil.com

Sevginin Gücü Niyazi Pavlaz Edebiyat Öğretmeni

Merhaba Niyazi Hocam. Öncelikle bize biraz kendinizden bahsedebilir misiniz?

Merhaba. Ben Niyazi Pavlaz. 13 Mart 1982 İzmir, Bayındır doğumluyum; ama ikinci hayatım için doğum günüm ilik nakli olduğum tarih 30 Mart 2016. 35 yaşındayım. Beş yıldır TAC'de Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni olarak görev yapıyorum. Bu beş yılda TAC hayatıma birçok güzellik kattı. Şunu söylemeden geçemeyeceğim TAC; idarecileri, mezunları, öğretmenleri, öğrencileri, tüm çalışanları ile çok büyük bir aile. Bütün bu paydaşlar büyük bir zincirin halkaları adeta. Hastalık sürecimde de bunu bizzat gördüm. SEV Vakfı ve TAC'nin desteğini her an yanımda hissettim. Öğretmen arkadaşlarımın, idarecilerimizin ve öğrencilerimin Tarsus'tan kalkıp İzmir'e hastaneye ziyaretime gelmeleri, gelemeyen arkadaşlarım ve öğrencilerimin telefonla sürekli arayıp durumumu sormaları beni yaşama bağlayan en önemli etkenlerden oldu. Öğrencilerimin TAC'nin bahçesinde adımın ve soyadımın ilk harflerini (N P) oluşturup bana yolladıkları

"Öğrencilerimin TAC'nin bahçesinde adımın ve soyadımın ilk harflerini (N P) oluşturup bana yolladıkları fotoğraf aklıma geldiğinde hala çok duyulanıyorum."

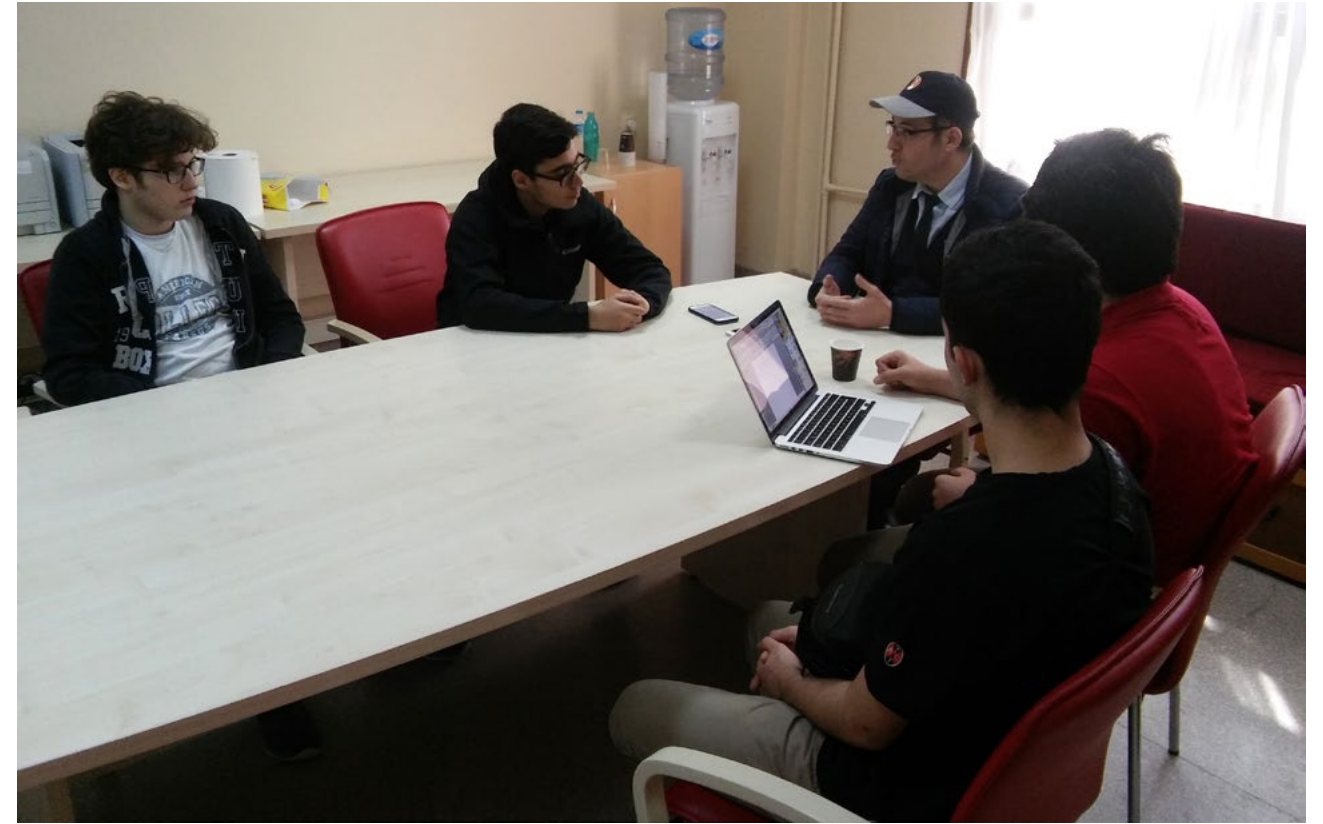
fotoğraf aklıma geldiğinde hala çok duyulanıyorum. Herkese gerçekten minnettarım, haklarını ödeyemem.

Hastalığınızı ilk öğrendiğinizde ne hissettiniz?

Hastalığım akut şekilde gelişti. Öncesinde hiçbir şikâyetim, rahatsızlığım yoktu. Spor salonunda çalıştıktan sonra kolumda ağrılar başladı. Ağrılar birkaç gün sürdü. Ben sporun, kasların neden olduğu

bir problem diye düşünüp açıkçası çok da önemsemedim. Ağrılar birkaç gün sonra geçince kollarım eklem yerlerinden şişmeye başladı. Artık önemli bir şey olabilir diye düşünüp arkadaşlarımın da baskısıyla bir ortopedi uzmanına muayene olmak için gittim. Tetkikler için kan tahlili yaptırdım. Doktorum tahlil sonuçlarını incelediğinde bana sonuçların normal olmadığını bunun basit bir kansızlık da, lösemi de olabileceğini söyledi. Benim adıma hemen ertesi güne Adana Başkent Hastanesi'nden randevu aldı. Ertesi gün Adana'da da tetkikler yapıldı ve lösemi olduğum doğrulandı. Doktor tedavinin vakit kaybetmeden bir an önce başlaması gerektiğini söyledi.

Lösemi olduğum kesinleşmişti artık. Çok garip duyguları bir arada yaşadım. Ölüm, ailem, dostlarım, öğrencilerim, arkadaşlarım hepsi gözlerimin önünden geçti. Güçlü olmam gerektiğine karar verdim. Ben güçlü olursam onlar da benden güç alıp hep birlikte ancak o şekilde bu rahatsızlığın üstesinden gelebiliriz diye düşündüm. Öncelikle kendimi bu hastalık fikrine hazırlamak için

yaklaşık 10 gün rahatsızlığımı ailem ve arkadaşlarım dahil hiç kimseye paylaşmadım. Herkese farklı bir hastalığım olduğunu ilaç tedavisiyle iyileşeceğimi söyledim. Bu süreçte akşamları internette hastalığımla ilgili bilgiler bulmaya çalıştım ve evde yalnız olduğum zamanların dışında normal hayatıma devam ettim. Aslen İzmirli olduğum ve ailem İzmir'de yaşadığı için tedavim için en iyi yerin İzmir olduğuna karar verdim. Tedavi için İzmir'e gittiğimde belki bir daha mesleğime, öğrencilerime, TAC'ye dönemeyeceğimi düşünerek son ana kadar burada olmanın keyfini çıkarmak için on gün daha okula geldim ve derslerime devam ettim. Bazı günler epey halsiz kaldım. Böyle anlarda hemen revire gidip istirahat ediyordum. Okul doktorumuz Ali Cerrahoğlu beni kenara çekip "Hocam, senin halsizliğin normal bir halsizlik değil. İsterseniz rapor yazayım, okula gelmeyin" dedi. Ama ben inatla "Hayır, geleceğim. Sizin için sorun olmazsa boş olan bir iki dersimde revirde yatayım" dedim. O da onay verdi. Sonraki bir iki gün öyle geçti.

Rahatsızlığımı bütün idarecilerim ve arkadaşlarım İzmir'e gitmeden önceki gün öğrendiler. Aileme gelince onlar da rahatsızlığımı İzmir'e döndüğümde bizzat benim ağzımdan öğrendiler. Cuma günü İzmir'e gittim ve hemen pazartesi günü tedavim başladı. Neredeyse 7 ay süren hastane maceram da böylelikle başlamış oldu.

Doğru doktoru ve ekibi bulmak önemli herhalde bu tip hastalıklarda. Siz nasıl buldunuz ve karar verdiniz?

İzmir'de tedavi için dostlarım ve Ali Bey'in (Cerrahoğlu '78) araştırmaları ve girişimiyle Ege Üniversitesi Hemotoloji Bölümünden bir profesörden randevu alındı. Bütün tahlil sonuçlarım, bilgilerim doktorun elinde mevcuttu. Doktor bunları inceledi. Kendisi de birkaç tahlil daha istedi. Bu tahlillerin sonucunda lösemi olduğumu bir kez daha bize açıkladı ve vakit kaybetmeden bir an önce tedavinin başlaması gerektiğini söyledi. Ancak kendi hastanelerinde boş yer olmadığını, beni yatıramayacaklarını söyledi. Ya birinin taburcu olması

ya da birinin hayatını kaybetmesi gerekiyordu ki ben kabul edilebileyim. Fakat benim hiç bekleyecek durumum yoktu. Durumum acildi. Hatta benim o gün tedavinin başlaması gerekliliği, sonradan öğrendim.

Bu nedenle beni yine kendi ekiplerinden ayrılan, alanında çok iyi biri olan Prof. Dr. Seçkin Çağırğan ve ekibinin çalıştığı Karşıyaka Medicalpark Hastanesi'ne yönlendirdi. Hiç aklımızda yokken oraya yönlendik ki, en doğru kararı vermişiz. Çok sağ olsunlar, doktorlarımdan çok memnun kaldım. Uyguladıkları tedavilerle, insani yönleriyle, bize karşı ilgileriyle beni ve ailemi yeniden hayata bağladılar. Kontrollere gittiğimde bütün doktorlarımı ve hemşireleri mutlaka ziyaret ediyorum. İyi ki varlar, hepsine çok teşekkür ediyorum. Bana yeni hayatımı hediye ettiler, hepsine minnettarım.

Bize biraz tedavi sürecinden bahsedebilir misiniz?

Tedavi sürecimde öncelikle rahatsızlığımın türü belirlendi. Rahatsızlığımın lösemisinin alt

türlerinden AML olduğu tespit edildi. Hastalıktan tam olarak kurtulmam için ilik nakli olmam gerekiyordu. Doktorlarım tarafından hemen buna göre bir tedavi programı uygulanmaya başlandı. Tedavi sürecimde toplam üç kür kemoterapi aldım. İlk kür kemoterapi sonrasında doktorum bana bir iyi bir kötü haberinin olduğunu söyledi.

“Önce kötüyle başlayacağım” dedi. “Tedaviden istediğimiz verimi alamadık”. İlik nakli için kötü hücrelerin %5’in altına inmesi gerekiymiş, fakat yapılan tedavi sonucunda bu rakama ulaşamamış. “İyi haber ise hastalığın tekrarlamayacak bir tür” dedi. Bunun sonucunda ikinci kür kemoterapiye başladık. İlik naklinin vakit kaybetmeden yapılması için ailemden ilik örnekleri alındı. Annem, babam ve kardeşimden alınan ilik örnekleri ile benim iliğim arasında yeterli uyum bulunmadı. (Bu uyum oranının %100 olması gerekiyormuş, anne ve baba için oranın daha az olması da yeterli olabiliyormuş) İkinci kür kemoterapide kötü hücrelerin oranı istenen düzeyin altına düştü. Bu aşamadan sonra kendi kendimden

“Önce kötüyle başlayacağım” dedi. “Tedaviden istediğimiz verimi alamadık”. “İyi haber ise hastalığın tekrarlamayacak bir tür”

ilik nakli yapabilmek için kök hücre tedavisine başlandı. Bu tedavide amaç: Uygulanan yöntem ile kişinin kendisinde bulunan yeterli miktardaki sağlıklı kök hücreyi damarlarında mobilize hale getirerek bir makine ile toplamaktı ve toplanan yeterli miktardaki hücreyi bir ilaçla karıştırıp yeniden kişinin kendisine damar yoluyla vererek kişinin kendinden ilik nakli olmasını sağlamaktı. İlk denemede benden yeterli sağlıklı hücreyi toplayamadılar. Sonrasında ikinci kez kök hücre tedavisi yapıldı ve bu kez yeterli sayıda hücre toplandı. (Bu tedavi de başarılı olmasaydı, dışarıdan ilik nakli olabilmem için bana donörlerden %100 uyumlu bir ilik bulunmaya çalışılacaktı.) İkinci denemede uygulanan tedavi sonrasında ben kendi hücrelerimden ilik nakli oldum. Nakil sonrasında üç aylık bir sıkı kontrol dönemi yaşadım. Dışarıyla, ailem dışında insanlarla

neredeyse hiçbir iletişimim olmadan geçen bir üç aydı bu dönem. Sonraki kontroller haftalık, iki haftalık, aylık, iki aylık ve üç aylık süreçlerde gerçekleşti. Hala üç ayda bir kontrollerim için doktoruma gidiyorum.

Bu süreçte TAC ile irtibatınız oldu mu?

Evet, oldu. Bütün öğrencilerimiz, velilerimiz, idarecilerimiz ve mezunlarımız hem ziyaretime geldiler, hem de ulaşabildikleri her türlü platformdan iyi dileklerini ve yanımda olduklarını iletiler. Ben hepsine destekleri için çok teşekkür ediyorum.

Hastalıktan tamamen kurtulduğunuzda ne hissetiniz?

Tabii ki çok mutlu oldum. Tedavi süreci çok uzun, zorlu bir süreç. Bu süreç sadece beni etkilemedi. Ailem, arkadaşlarım, öğrencilerim herkes bu süreçten çok etkilendi. İyileşme sadece benim iyileşmem demek değildi. Hepimiz başladık, hepimiz iyileştik. Kendimi en kötü dönemlerde bile şöyle teselli ettim: ‘Niyazi Pavlaz olarak yaşamımdaki temel amacım iyi insan olmaktır. Şu an hastayım belki de bu hastalıktan kurtulamayacağım ama bu kadar sevgi, destek herkese nasip

olmaz. Bunların farkında olmalıyım, değerini bilmeliyim. Demek ki ben iyi insan olma yolunda güzel adımlar atmışım ve yüz yıl daha yaşasam bundan fazlasını yapamam.’ Tekrar söylüyorum bu sadece benim iyileşmem olmadı. Herkes ucundan kenarından bir şeyler yaşadı, yani hepimizin toplu halde iyileşmesi oldu bu. 7 aylık hastane sürecimde - ki bunun büyük bölümü karantina altına alınmış gibi tek bir odanın içinde dışarı adım atmadan ve annem dışında kimseyi yüz yüze görmeden geçti - kendi kendime aldığım kararları uygulamaya başladım. Mesela artık daha çok geziyorum, küçük şeyleri kendime büyük sıkıntılar olarak almıyorum, yanımda olan tüm insanlar için her gün şükrediyorum.

Peki hocam, bize biraz ilik naklinden bahsedebilir misiniz?

Bu hastalıkla birlikte öncelikle şunu gördüm ülkemizde insanlar ilik nakli konusunda çok bilinçli değiller. Yaşamadan önce ben de bu kadar detaylı bilgiye sahip değildim. Bu konuda insanların bilinçlendirilmesi

“Niyazi Pavlaz olarak yaşamımdaki temel amacım iyi insan olmaktır. Şu an hastayım belki de bu hastalıktan kurtulamayacağım ama bu kadar sevgi, destek herkese nasip olmaz. Bunların farkında olmalıyım, değerini bilmeliyim. Demek ki ben iyi insan olma yolunda güzel adımlar atmışım ve yüz yıl daha yaşasam bundan fazlasını yapamam.”

gerektiğini düşünüyorum. Bu amaçla henüz tam olarak ne yapabileceğime dair bir araştırma yapmamış olsam da LÖSEV’de gönüllü olarak görev almak istiyorum.

Mesela ülkemizde ilik bağışçısı çok az. Yurtdışında bu sayı bizden kat ve kat fazla. Ayrıca ülkemizdeki bağışçıların bazıları; uygulanacak tedavi şeklini, yöntemi bilmediği için kendilerine de bir zarar gelir düşüncesiyle uygun kişi bulunduğunda iliğini vermekten vazgeçiyor. Bu vazgeçme hem

tedaviyi geriletiyor, hem de hastanın moralini bozuyor. Düşünün siz hastayken size yüzde yüz uyan ilik bulunduğunu söyleniyor, hasta hayatının kurtulduğunu, ona ikinci bir yaşama şansı verildiğini düşünürken ertesi gün öğreniyor ki bağışçısı vazgeçmiş. Fakat yurtdışında insanlar bu konuda daha bilinçli. Doktorum bana şöyle bir örnek anlattı: Ülkemizdeki bir hastaya, yurtdışında bir bayan donörden yüzde yüz uyumlu bir ilik bulunuyor. Ancak aksilik kadın o dönemde hamile. Kadın doktoruyla görüşmeler yapıyor ve şu sonuca varıyor: “Ben doğumdan sonra ilik verebilirim, vazgeçmiş değilim sadece hamileliğim buna engel oluyor” diyor. Sonrasında iliği verip hastanın hayatını kurtarıyor. İlik bağışı yapmak için tek yapmanız gereken Kızılay’a gidip kan örneği vermek ve bu şekilde ilik havuzuna dahil olmak. Sonraki süreçte birbiriyle uyumlu bağışçı ve hasta ilikleri tespit edilip kişilere haber veriliyor.

Sağlıklı kişiye bu bağışın hiçbir zararı yok. Artık bu yöntem ağırlı bile değil ki bende nakil olmadan önce bunu böyle zannediyordum.(İlik nakli olmadan önce ben de kemiğin açılıp içinden iliğin alınacağını ve sonra başkasından alınan sağlıklı iliğin bir operasyonla oraya yerleştirileceğini düşünüyordum). Sağlıklı kişiden, gönüllü bağışçıdan kök hücre toplama şu şekilde gerçekleşiyor: Sizin vücudunuzdaki kök hücreleriniz uygulanan ilaç tedavisiyle mobilize hale getiriliyor ve kök hücreleriniz, trombositlerinizi veya kanınızı alır gibi bir makineden süzülerek toplanıyor. Sonra sizden alınan hücreler bir ilaçla karıştırılarak belli derecelerde donduruluyor. Uygun zamanda da çözülerek hastaya damar yoluyla veriliyor. İlik nakli kişinin kendinden olunca da böyle, başkasından olunca da böyle gerçekleşiyor. Yani iki kişiye de herhangi bir ağrı, acı, zarar söz konusu değil. İlik nakli dediğimiz şey bu.

Özellikle kendinden yapıldığında dokular birebir kendinizden olduğu için vücudunuz onu direkt kabul ediyor ki, durum böyleyken bile üç aylık bir korunma, karantina süreciniz var. Zaten tedavinin bütününde yani nakilden önce de nakilden sonraki

“İlik bağışı yapmak için tek yapmanız gereken Kızılay’a gidip kan örneği vermek ve bu şekilde ilik havuzuna dahil olmak. Sonraki süreçte birbiriyle uyumlu bağışçı ve hasta ilikleri tespit edilip kişilere haber veriliyor.”

üç aylık dönemde de dışarıyla, insanlarla temasınız iletişiminiz en aza iniyor. Hastanede ve evinizdeki korunma döneminde odanıza ziyaretçi kabul edilmiyor. Hem siz hem refakatçiniz maske takıyorsunuz 24 saat boyunca. Refakatçiniz dışında kimseyi yüz yüze göremiyorsunuz. Çünkü tedavi boyunca bağışıklık sisteminizin direnci düşüyor. Bu dönemde çiğ olarak sebze veya meyve yiyemiyorsunuz. Kemoterapiler sonucu bütün kan değerleriniz sıfırlanıyor. Yani bir bebekten daha savunmasız bir hale geliyorsunuz.

Koruma sürecinde yanınızda kimse oluyor mu? Ziyaretçi gelebiliyor mu?

Nakil sürecinde kemik iliği bölümünde yatıyorsunuz ki bu bölümlerde ziyaretçiniz zaten yasak. Refakatçiniz bile dışarıya günde bir ya da iki kere,10 15 dakika çıkabiliyor. Doktorlar, hemşireler odanıza steril şekilde geliyor ve odanızda ilaç, tedavi dışında bir an bile geçirmiyorlar. Hasta hep yatmasa da (ama bu hastanın durumuna göre değişiyor), sürekli odanın içinde duruyor. Odadan dışarı kafasını bile uzatamıyor. Ben bu dönemde bol bol kitap okuyup müzik dinleyerek ve TV izleyerek vakit geçirdim.

Odaya ziyaretçi kabul edilmediğini daha önce de söylemiştim. Öğrencilerim, ailem ve arkadaşlarım geldiğinde ben odamın penceresinden onlara el salladım, telefonda konuştum. Bu şekilde gerçekleşen ziyaretlerde kendimi Hababam Sınıfı’nın öğrencilerine hastane penceresinden el sallayan Mahmut Hoca’sı gibi hissettim. Bunun en güzel örneği şuydu: TAC Tenis takımı turnuva için İzmir Amerikan’a gelmişti. Bütün ekip turnuva sonrasında kazandıkları madalyalarla birlikte beni görmeye

gelmişti. Yukarı gelemiyorlardı, bu yüzden onlar aşağıdan, ben beşinci kattan el sallıyorduk birbirimize. Oradaki herkes ‘Bu nasıl bir bağlılıktır, bu nasıl bir okuldur?’ diyordu. Evdeki nakil sonrası kontrol döneminde de aynı koşullar mevcuttu. Ziyaretçi kabul etmedik, üç ay boyunca odadan dışarı çıkmadım, sürekli maske ile korundum. 3 ayın sonrasında normal hayata dönüş başladı ve korunma kuralları biraz daha rahatladı.

Çok umutsuz hissettiğiniz bir an oldu mu hiç?

En umutsuz hissettiğim an değil ama en üzülüğüm an kendimden nakil olabilmek için uygulanan ilk kök hücre tedavisinde yeterli sayıda hücre toplanamadığını öğrendiğim gündü. Şartlar ne olursa olsun moralimi asla bozmayacağım, umudumu kaybetmeyeceğim diye söz verdim kendi kendime. Bu sonuçta da umudumu kaybetmedim. Tedavi ilk uygulandığında kök hücrelerin toplanacağına ben kendimi çok hazırlamıştım. Fakat olmadı. Bu durum beni üzdü ama o an dibe vurmadım. İkinci tedavi benim vücudumdan kök hücre toplamak için son tedavi olacaktı. Eğer olmazsa sonrasında ya Türkiye’den ya da yurtdışından uygun ilik arayışına gidilecekti. Tabi insan o noktaya gitmek istemiyor. Çünkü “Dışarıdan da bulunamazsa ne olacak? Ölecek miyim?” diye ister istemez insan kendi kendine soruyor. İkinci kök hücre toplama tedavisinde bana sabaha karşı bir iğne yapılıyordu. Sabah 7 gibi kan alınıp tahlile gidiyor ve hücreler toplanmaya uygunsa saat 9 ya da 10 gibi doktorum gelip beni makineye götüreceklerini söylüyordu. Her sabah saat 9 ya da 10’da doktorumun gelip evet makineye gideceksin demesini beklemek çok zordu. Çünkü doktorun gelmemesi tedavinin başarısız olduğu anlamına geliyor ve ben kendimden nakil olamayacağım demek oluyordu. O bekleyiş çok tedirgin geçiyordu. İğneden sonra doktorum bana, “Tamam, yeterli sayıda hücre toplayabildik” diyordu, fakat bunun söylenmeme ihtimalinin olduğu dönemler çok kötüydü. En son gün çıkarken doktor dedi ki, “Niyazi, güzel

“Yukarı gelemiyorlardı, bu yüzden onlar aşağıdan, ben beşinci kattan el sallıyorduk birbirimize. Oradaki herkes ‘Bu nasıl bir bağlılıktır, bu nasıl bir okuldur?’ diyordu.”

bir haber vereceğim yeterli sayıda hücre toplandı. Bugün alacağımız hücreleri fazlalık olarak alacağız çünkü ne kadar fazla hücre olursa o kadar iyi olur.” Ve dördüncü günün sonunda kendimden ilik nakli olabilmek için yeterli sayıda kök hücre toplandı.

Peki, en mutlu hissettiğin, en güzel anlardan biri bu an mıydı?

Evet. Hem yeterli sayıda hücrenin toplandığı an, hem de nakil olduğum gün, en güzel zamanlarımdandı. Benden dört günde alınan kök hücreler ilaçla karıştırılıp yaklaşık 16 ünite kan şeklinde bana damar yoluyla verildi. Doktor bana dedi ki, “Niyazi, 16 ünite kök hücre oldukça fazla buna vücudun tepki verebilir, tansiyonun yükselebilir, ateşin çıkabilir o zaman keseriz iki güne böleriz.” Açıkçası iki güne bölersek sıkıntı olabilir diye düşünüp korkuyordum. Hepsini bir günde alırsam daha iyi olur diye düşünüyordum. Neyse ki hiçbir problem yaşanmadı ben tek gün içinde toplam 6 saatte bütün hücreleri aldım. Son torba da bitince ve ben gayet iyi olduğumu hissettiğim için, “Oldu bu iş!” dedim. İlik naklim bu şekilde gerçekleşmiş oldu. En mutlu hissettiğim an buydu.

Nakil olup hastaneden taburcu olduğunuzda sizi ilk kim karşıladı?

Her zamanki gibi yanımda yine ailem ve çok sevdiğim dostlarım vardı. Hep birlikte eve geldik. Uzun zaman sonra eve dönmek moral açısından büyük bir güç oldu bana. Evde yine odamda tek kaldım, ziyaretçilerin giriş çıkışına izin vermedik. Ziyarete gelen akrabalarım, arkadaşlar, komşular balkona oturdu. Ben içeriden onlarla perdeyi çekip konuştum, geçmiş olsun dileklerini kabul ettim. Sonra yine odama geçtim.

Ne zaman taburcu oldunuz?

30 Mart 2016 tarihinde nakil oldum. Bir aylık hastanede kontrol

sürecinden sonra 30 Nisan 2016’da taburcu oldum. Tedavi sonrasında metabolizmam çıktığı için ve biraz da stresten ötürü zona oldum. Zonadan dolayı da hastanede kaldım biraz. Sonraki süreç ise problemsiz geçti. Hatta şu an her şey tamam, hastalığım ile ilgili bir ilaç kullanmıyorum. (Çok şükür!) İlk kontrollerim ayda birdi, şu an üç ayda bire çıktı. Şimdi ikinci üç aylık kontrolüm bitti. Belki bu gidişimde altı aya çıkacak ve böylece kontrollerimle beraber bu hastalığı tamamen geride bırakmış olacağım.

TAC’ye ilk döndüğün an nasıl hissettin?

Çok mutlu oldum. Hastanedeysen TAC’ye tekrar dönmek bir hayal gibi geliyordu. Tekrar gelip gelemeyeceğimi bilmiyordum. Nakil sonrası kontrol

“Ertesi sabah TAC’ye gelmek için servise bindim. Kalbim heyecandan duracak gibiydi. Önce servisteki öğrencilerle sonra okuldaki idareci, öğretmen, tüm personel ve öğrencilerle gün boyu hasret giderdik. Hayatımdaki en mutlu olduğum anlardan biriydi bu şüphesiz.”

dönemi de geçince bir gün karar verdim gece 2 de biletimi aldım. Ertesi sabah aileme dedim ki ben Mersin’e gidiyorum. Herkes şaşırdı, doktoruma son kontrolümde sormuştum onun da onayını alınca ailem de karşı çıkmadı. Mersin’de hiç kimseye haber vermeden yola çıktım. Akşam Mersin’e geldim. Tuba Hoca’yı arayıp bir akrabamın Mersin’e geldiğini söyledim, onu karşılayıp evinde misafir etmesini rica ettim. O da kabul etti gelen misafiri karşılamak için dışarı çıktı ve sokağın başında benimle karşılaştı. Bu sürpriz ikimizi de çok mutlu etti. Ertesi sabah TAC’ye gelmek için servise bindim. Kalbim heyecandan duracak gibiydi. Önce servisteki öğrencilerle sonra okuldaki idareci, öğretmen, tüm personel ve öğrencilerle gün boyu hasret giderdik. Hayatımdaki en mutlu olduğum anlardan biriydi bu şüphesiz. O kadar mutluydum ki bazen acaba gerçekten burda mıyım, yoksa bu

bir rüya mı diye sormaktan kendimi alamıyordum.

Şu an derslere giriyor musunuz?

Evet şu an 12. Sınıfların LYS çalışma programı için hazırlanan derslerine giriyorum. Öğrencilerimizle hem 12. Sınıf Türk Edebiyatı dersi müfredatını hem de LYS çalışmaları için önceki dönemlerin edebiyat konularını çalışıyoruz. Öğrencilerimi, öğretmenliği çok özlemişim derslerimizde bunu fark ediyorum.

Son olarak da İlik nakli konusunda okuyucularımıza iletmek istediğin bir mesaj var mı?

Sizlerden ricam bana ya da çevremdeki kişilere bir şey olmaz deyip lütfen bu konuya duyarsız kalmayalım. Kimin ne zaman, ne şekilde böyle bir rahatsızlıkla karşılaşacağı belli olmuyor. O yüzden lütfen ilik bağışı konusunda daha duyarlı olalım. Donörlük konusunda çevremizdeki kişileri bilgilendirip teşvik edelim. Sizin bir parçanızın başka bir kişinin yaşam şansı olduğunu unutmayın. Bitirmeden ben birkaç teşekkür etmek istiyorum. Öncelikle bu zorlu süreçte her koşulda yanımda olan SEV Vakfı Yöneticilerine, TAC idaresine, bütün öğretmen arkadaşlarıma, özellikle TDE bölümüne, tüm veli ve öğrencilerimize, TAC’nin bütün çalışanlarına teşekkür ederim. Bunun yanında başta 7 ay boyunca yanımdan bir dakika bile ayrılmayan, beni kimselere emanet edemeyen, değişmeyen tek refakatçim sevgili anneme, beni her gün göremeyeceğini bile bile mesaisine gelir gibi sabah yemeğimi getirip akşam hastaneden ayrılan çok sevgili babama, çok sevgili kardeşime, çekirdek ailemin yanında bir parçası olmaktan gurur duyduğum kocaman, geniş aileme ve adını saymadığım ama kendini çok iyi bilen tüm dostlarıma çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız, iyi ki benimlesiniz. Elimdeki sevgi taşını bir sevgi gölünün ortasına bıraktım. Baktım ki o sevgi karsilik bulup halka halka büyümeye başladı. Öyle büyüdü öyle büyüdü ki göl taşıtı deniz oldu, deniz taşıtı okyanus oldu. Bu sevgi okyanusunda hep birlikte uzun yıllar boyunca sizlerle islanmak dileğiyle...

'71 İstanbul Buluşması

1971 Tarsus mezunları, mavra kebapsız olmaz gerçeğinden hareketle dün de Kalamış Bedri Usta'da toplandılar. Genellikle Vamık Kural'ın organize ettiği bu buluşmalar her ay düzenli yapılıyor.

Son toplantıya Vamık Kural, Özdemir Aktan, Alev Göçmez, Cahit Tüten, Hasan Kökcü, Ufuk Tezer, Sedat Tenker, Süha Önen, Nisim Amado, Ahmet Karahan, Kemal Gürsel,

Henri Mizrahi, Işık Gürol, Ömer Sözütek katıldılar. Ancak bu grubun düzenli müdavimleri arasında Jozef Mizrahi, Turan Ünlüdoğan, Zeki Albulak, Mehmet Deliceoğlu, Tanju Şahiner ve yılda birkaç kez Muhtar Kent de var. Genelde 15-20 katılımcı ile neredeyse 25 yıldır bir araya gelen 1971'liler yıl sonları da 40'ı aşkın katılımla Boğaz'da, Kandilli'de bir araya geliyorlar.

SEV LEADERS NIGHT

Dünyanın bir ucunda olup TAC sıcaklığını yaşamak çok özel bir duygu - bu duygu da herhalde mezunlara özgü bir duygu. SEV Leaders Night 3, 4 Nisan Salı günü Princeton Club New York'ta gerçekleşti. New York'ta yaşayan ya da bu etkinlik için New York'a gelen TAC, UAA ve ACI mezunları, bir araya gelmenin coşkusunu yaşadık. Etkinliğe misafir konuşmacı olarak katılan UAA '76 mezunu Magdalena Yeşil SEV Okulları mezunlarının "out of the box" yani özgün ve yaratıcı düşünen, farklılıklara saygılı, dünya vatandaşları olma özelliklerinden bahsetti. SEV Yönetim Kurulu Başkanı TAC '84 mezunu, sevgili Mehmet Nane sadece bu etkinliğe katılmak üzere, günübirlik geldi New York'a; o da konuşmasında SEV Okullarının çok önemli bir misyonunu, "muassır medeniyetler seviyesinin üstünde" eğitim vermeyi vurguladı. Değerli mezun abilerimiz Dilhan Kalyon ve Tamer Şahinbaş da kısa konuşmalar yaptılar; tüm katılımcılar, SEV ailesinin güçlü, okullarımızın Türkiye'nin köklü eğitim kurumları olmasının haklı gururunu hissettik. Okulumuzun farklı dönemlerinden mezunları ve sevgili mezun öğrencilerimle birlikte olmak çok keyifliydi. Bu büyük ailenin üyesi olmaktan gurur duyuyorum, bu tür etkinliklerde, mezun olmanın yanı sıra okulumuzu "okul müdürü" olarak temsil etmenin de ayrı bir gurur kaynağı olduğunu belirtmek isterim.

TAC Londra Buluşması

Londra'da, ilkinin Ağustos 2016'da gerçekleştirdiğimiz aylık yemekli buluşmalarımızın en kalabalığını Ocak ayında yaptık. Mekan seçimi ve aranjman konularında, ileri görüşüyle yolumuzu aydınlatan, kıymetli büyüğümüz Ümit Çiğdem'e teşekkür ediyoruz :) Her ayın ikinci veya üçüncü Cumartesi'si tekrarlayacağımız yemekli organizasyonumuzu artık rutine oturttuğumuzu düşünüyoruz. Ocak ayının katılımcıları; Onur Yelekçi '96, Canan Turan '96, Ümit Çiğdem '97, Çağlar Sabancı '99, Cenani Batur '00, Nida Gönül '00, Ezgi Taze '01, Teoman Ayas '02, Ruzin Dağlı '02, Deniz Yeğenağa '02, Mehru Ugur '02 ve Londra ziyaretinde bizle beraber olmayı tercih eden Esat Ugurlu '02 ile keyifli bir Cumartesi geçirdik. Londra'daki mezun sayımızın daha fazla olduğunu biliyoruz. Önümüzdeki aylarda da olabildiği ölçüde herkese ulaşım bir araya gelmeye, birbirimize

destek olmaya devam edeceğiz. Mart ayında bir adet Canan Turan konseri ve Nisan ayında da Ayça Çubukçu' nun London School of Economics'de yöneteceği panel ajandalarımızda kayıtlı.

yeni bebek haberlerini de beraber kutlamaya başladık. Mevcudumuz artıyor :) Londra'dan selamlar, sevgiler....

Forza TAC....

En önemlisi, mavramızı taçlandıran

Mersin Üniversitesi'nde TAC Buluşması

Mersin Üniversitesi'nin eğitimine güç katan değerli mezunlarımızla öğle yemeğinde bir araya geldik. Onları bir arada görmek bizi son derece mutlu kıldı. Bu buluşmanın amacı farklı dönemlerden mezunlarımızın tanışıp kaynaşmasına vesile olmaktı. Oldu da. Organizasyonda gösterdikleri destek ve katılım için değerli mezunlarımıza TAC Mezunlar Derneği adına teşekkür ediyoruz..

Öğle yemeğine katılan mezunlarımız ;

Prof.Dr. Abtullah MİLCAN TAC '79
Tıp Fakültesi/ Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim Dalı

Prof.Dr. Mehmet İsmail Yağcı TAC '82
İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi/ İşletme
Anabilim Dalı : Pazarlama

Okutman Fatma Banu Tümay TAC '83
Yabancı Diller Yüksekokulu/
Anabilim Dalı : İNGİLİZCE

Prof.Dr. Derya Ümit TALAS TAC '84
Tıp Fakültesi/ Kulak Burun Boğaz (kbb) Hastalıkları Anabilim Dalı

Prof.Dr. Ahmet Hakan ÖZTÜRK TAC '85
Tıp Fakültesi/ Anatomi Anabilim Dalı

Doç.Dr. S. Ulaş Bayraktar TAC '93
İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi/
Kamu Yönetimi

Yrd.Doç.Dr. Görkemli Kazar TAC '93
İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi/
İktisat

Umut BOĞA TAC '96
İç Denetçi / İdari Bilimler

Yrd. Doç. Dr. Günnur Ertong Attar TAC '98
Fen - Edebiyat Fakültesi / Sosyoloji
Anabilim Dalı

RENKA
HOTEL & SPA

Ev sahiplerinden Erdal Bey doğma büyüme İstanbullu, bilgisayar sektöründe bir firmada genel müdür Ramazan Dim ise Göcek'in yerlisi. Mr. Dim Exclusive Apart Otel'in de sahibi. Dim'ler Göcek'te meşhur bir aile.Kasabada bol bol Dim tabelasına rastlanıyor.

Erdal Bey ve bankacı eşi Kezban Hanım 6 – 7 yıl önce Göcek'e girmişler. Mr. Dim Otel'de kalmışlar ve Ramazan Bey ile ahabap olmuşlar. Gel zaman, git zaman dostlukları güçlenmiş ve Renka Otel'i açmaya karar vermişler. Otelin ismi de bu dostluğun nişanesi gibi.

Ramazan – Erdal – Nejlin ve Kezban'ın baş harflerine "A" ekleyerek RENK Ailesini simgeleyen bir isim koymuşlar: RENKA.

Odalar, banyolar, yataklar her şey geniş... Beji ve yeşilin ağırlıkta olduğu modern bir tarzda döşenmiş. Son derece ölçülü ve şık bir servis sunuluyor. Beş yıldızlı otel konforunda, butik otel ilgisinde... Bölgede bulunan birçok otelin aksine 12 ay açık. Dalaman Havaalanına 20 dakika mesafede olduğu için hafta sonu rahatlıkla gidilebilir. Girmek için iyi bir neden de Renka'nın muhteşem SPA'sı. Yer altında inanılmaz güzellikte bir Roma havuzu ve Türk hamamı gizli. Ayrıca kış ayları için güzel haber: Taş binada yer alan restoran da şömine de var. Kahvaltı konusunda iddialılar.

Reçelleri Ramazan Bey'in öğretmen eşi Nejlin Hanım yapıyor. Zeytinler Ayrıcalık'taki bahçeden geliyor.

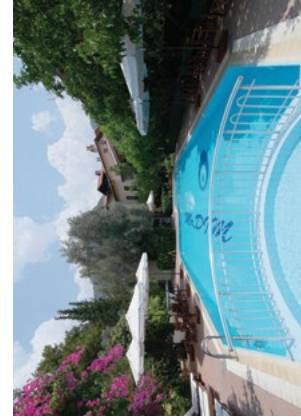

Renka Hotel SPA

Göcek Mahallesi, İnönü Bulvarı Gün sokak No:1 Fethiye/ Muğla

Tel: 0252 645 2434

e-mail: renka@renkagocek.com - www.renkagocek.com

Mr. Dim Exclusive
Apart Hotel

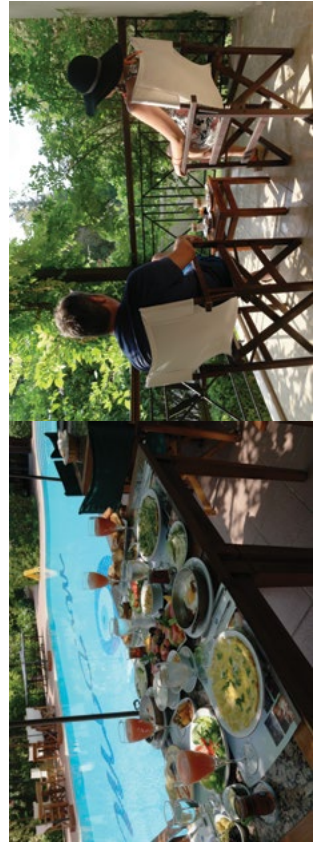
Dim'ler Göcek'te meşhur bir aile. Kasabada bol bol Dim tabelasına rastlanıyor. Ramazan Dim, ailenin genç ve dinamik bir ferdi. Eşi Nejlin hanımın yaptığı yemek ve reçeller damak tadınıza ayrı bir lezzet katıyor.

Bina bir çağdaş Türk oteli. Herhangi bir otantikliği olmayan , sade , nezih olup daireler hayli geniş, aydınlık ve her tür donanıma sahip.

Ev konforunda ve sıcak sohbet ortamında bir tatil için her sey düşünülmüş. Beraberinde özenli bir temizlik anlayışını sunuyorlar.

Denize yürüme mesafesindeki otel ,Personel, konuklara her konuda yardımcı olmaya gayret ediyor. Konuklar, kışın bahçede yetisen portakal, limon, greyfurt, mandalinalardan ; ilkbaharda dut, yeni dünya, kayısılardan; yazın ise böğürtlen ve incirlerden tatma sansına sahip oluyorlar.

Yıllara meydan okumus, yaklaşık üç yüz yasına varan zeytin ağacı ise otele ayrı bir hava veriyor. Otelin bahçesi, bahçe restoranı, yüzme havuzu, havuz barı, sömireli oturma salonu, genis balkonlu apart otel tarzı odaları konuklarına sadece konfor ve keyif değil ; sauna, masaj odası ve fitness kösesi tatili daha da değerli kılıyor.

Göcek MR. Dim Exclusive Apart Hotel

Göcek MR. Dim Exclusive Apart Otel'de butik bir tatil sizleri bekliyor. Göcek'in eşsiz doğası ve MR. Dim'in konforunu bir arada yaşamak için sizi bekliyoruz.

Göcek Mahallesi İnönü Bulvarı Makmara Sokak1 No:6 Fethiye / Muğla

Tel:0252 645 1969

info@mrdim.com - www.mrdim.com

İHSANIYE KÖYÜ OKULU

1898 senesinde Girit'ten zorunlu olarak göç edenler önce İzmir'e, oradan da Anadolu'nun değişik yörelerine yerleştirilmişlerdi. Mersin'e gelen göçmenlerin bir bölümü Tarsus'a gönderilmiş, eski Hal Binasının kuzeyindeki cami ve evlerde barındırılmıştır. Göçmenlerin bir kısmı 2-3 yıl burada kalmıştır. Evvela Hacı Talip (günümüzde Huzurkent) civarında yerleşmeleri önerilmiş, ancak burası bataklık, sinek ve hayvancılığa uygun olmaması nedeniyle beğenilmemiştir. Bilahare daha kuzeyde, Melemez dağı

biri okula gidememişti. 1964 yılında TAC önderliğinde, çeşitli ülkelerden gelen öğrenciler tarafından yapılan üç adet bina (tek derslikli okul, öğretmen lojmanı, tuvalet) Milli Eğitim Müdürlüğü'ne teslim edildi. Öğretmen tayinini takiben köydeki çocukların ve özellikle kızların okula gitmeleri sağlandı.

Mart ayında güzel bir bahar günü. İhsaniye'ye gidiyorum. Beni konuk eden ve köy hakkında bilgilendiren Sayın İbrahim Zeki Şen 1954-59 yılları

geçiriyorlar.

İbrahim Hoca ile okulu geziyoruz. Binalar yakın zaman önce restore edilmiş. Sınıfa sıralar ve kitaplık olacak raflar konulmuş. Ancak buraya gelince kaynak tükenmiş. Köyün dileği, 53 sene önceki gibi TAC'nin İhsaniye'ye dostluk elini uzatması, bu yapıyı eğitim, kültür ve sanat için kullanılacak şekilde yardım etmesi. Kültür için, eğitim için, İhsaniye için bir kampanya başlatmaya ne dersiniz?

Erdoğan Kaynak ağabeyimizin mesajı:

yakınında İhsaniye adıyla yeni bir köy kurulmuştur. 1902 senesinde köy için yapılan evler tamamlanınca, Girit'in çeşitli köylerinden gelen 27 aile köye yerleşmiştir. İhsaniye (Melemez-Meleso) Köyü, Tarsus'a 18 km, Mersin'e 25 km mesafededir. Önce Tarsus'a bağlı olan İhsaniye, daha sonra Mersin'in Akdeniz ilçesine bağlanmış olup Bağcılar-İhsaniye Mahallesi olmuştur. İhsaniye'de 1964 yılına kadar ilkokul yoktu. Okumak isteyen çocuklar 4 km uzaklıktaki Sariibrahimli köyüne gitmek zorundaydı. Bu nedenle erkek çocukların çoğu ve kız çocukların hiç

arasında 5 yıl müddetle Sariibrahimli'ye yaya gidip gelerek ilkokulu bitirmiş. Sadece 50 TL bulamadığı için de TAC'ye kayıt yaptıramamış! Ne var ki azmi sayesinde eğitimini sürdürmüş, yüksek lisans yapmış ve öğretim görevlisi olarak Marmara Üniversitesi Teknik Eğitim Fakültesi'nden emekli olmuş. Teknik Eğitim konusunda tam 40 adet kitabı var. Bu kitaplar yüksek okullarda, üniversitelerde okutuluyor. Eşi Serpil Hanım da emekli ilk okul öğretmen. İstanbul'da oturan Şen ailesi köyde güzel bir ev yaptırmış ve her sene birkaç aylarını burada dostlarıyla, anılarıyla

Rahmetli Mr. Maynard emekli olup, Amerika'ya gitmeden önce okulda kendisine bir veda buluşması düzenlenmişti. Müdürümüz gelebilen öğrencilerine konuşmuştu. Ve bize okulumuzun çevre halkı ile bütünleşip bütünleşmediğini sormuştu. TAC önderliğinde Giritli köyünün gençlerinin (özellikle kız çocuklarının) eğitimine verdiği örnek destek, okulumuz misyonunun bir göstergesi olmuştur. TAC meşalesi, çevresine ışık vermeye devam ediyor.

Okul yapılmadan önce İhsaniye çocukları

İhsaniye Köyü Okulu

Okulun ilk öğrencileri

Okulun açıldığı yıl (1964)

Sonraki yıllarda görülen lüzum üzerine (!) okul kapatılır ve taşınalı sistemle öğrenciler Bağcılar Belediyesi'ndeki ilköğretim okuluna gönderilir. 2000 senesinde okulun hali

A School for İhsaniye Köy

In the foothills of the Toros mountains in southern Turkey, about 45 minutes by car from Tarsus, there is a little village, largely populated by Turks who had once lived on the island of Crete and had been settled in the Çukurova as a result of the population exchange with Greece after World War I. By 1950, a good many of the people, and especially the women, were more fluent in Greek than in Turkish. The village was often referred to as "Giritli Köy".

One of the gatekeepers at TAC, Hüseyin Ağa, called by some "Taşsız Kral", had married into this village and was quite concerned, that especially the younger generation, and among them the girls, did not learn Turkish fast enough, because there was no school in the village. The kids had to walk a fair distance down hill to the nearest school at Sarı İbrahimli Köy, over a poor and in winter often muddy road. Hüseyin Ağa had heard that our students had taken part in Work Camps in Europe and

even had held a weekend work project near Tarsus and took a bookmobile to villages. So he implored us to help İhsaniye Köy get a school through a summer work project. By this time, a work camp organization for Turkey had been established at Robert College in Istanbul and international work camps in Turkey were on their program. We suggested the construction of a school for İhsaniye Köy for the summer of 1964. However, it was necessary to get approval from the educational authorities and the necessary supplies assured. In order to make sure that there is a sufficient number of school age children in the village, we held a meeting in the tea house and found out that there would be enough pupils to justify a teacher. A visit to the Governor helped the project along. One more need was a better road to the village, to be able to truck the supplies to the construction site. Fuel for the road building machinery had to come from the village, and the village was poor.

Our social service club at TAC managed to get permission to solicit funds from friends and supporters in Tarsus, and the representative of CARE offered to help with food supplies for the camp. The organization of the camp and the assignment of campers from Turkey and abroad was in the hands of the Turkish Work Camp Organization.

Unfortunately, I was not able to see the further steps in this project since my family and I were granted a home leave for one year to begin in the summer of 1964. When we returned one year later, the building of the village school was erected, and soon a teacher was appointed, and the children of the village were able to have more regular schooling.

Several years after the camp, a tourist called from Mersin and asked about a village in the hill, where she had once taken part in a summer work camp. We invited the lady, who was from London,

to come to Tarsus, and we took her up to İhsaniye Köy, where she had a warm welcome from the villagers.

Over the years, a fair number of families with school age children moved from

the village down into the plain where more work was available, and as a result, not enough children were left to justify a teacher, and the school was closed. However, the village now has a much better road. It also was able to

bring better drinking water closer to the village. All this was an outcome of the social service activities at TAC during the 1960s.

Hans Meyer (TAC Öğretmeni ve Müdürü)

ÖMENAS
citrus

www.menascitrus.com
info@menascitrus.com
0324-5772338

Son Sınıflarla Mezunlar Derneği Buluşması

Bu sene mezun olacak son sınıflarla Derneğimiz öncülüğünde, abileri/abiaları olarak Stickler Auditorium'da bir araya geldik. Amacımız bir kaç ay sonra aramıza katılacak lise son kardeşlerimize Derneği ve faaliyetlerini tanıtmak, TAC sonrası bulunacakları yerlerde TAC'nin daha büyük bir ailesinin parçası olarak hiç yalnız kalmayacaklarını anlatmaktı. Bu etkinliği genişleterek her sene tekrar etmek ve derneğimizle öğrencilerimiz arasındaki bağı geliştirmeyi hedefliyoruz.

SKIT DAY/NIGHT

Eskiden TALAS'ta cumartesi akşamlarının en önemli eğlencesi olarak doğmuş Skit Night. Her hafta bir sınıf hazırladığı skeçleri sahneye koyar, hatta arada bir de hocalar da sahneye çıkarmış. Bir yatakhane geleneği olarak Tarsus'a da taşınmış. İlerleyen zamanda, her haftasonu düzenlenen bir etkinlikten, sene sonu düzenlenen ve dönemlerin kendi aralarında skeçlerini yazıp ortaya koydukları bir etkinliğe dönüşmüş. Öğrencilerin yazıp yönettiği, tamamı orjinal, içinde eleştiriler barındıran ve çok sevilen bir etkinlik olarak uzun süre devam etmiş. Zamanla, yatılılığın da bitmesinin etkisiyle, Skit Night, Skit Day'e dönüşmüş..

95-96 senesinde okula girdiğimde, kendimi okulun o zaten çok farklı

atmosferi içerisinde kaybolmuş olarak bulmuştum. Size, farklı bir dünyaya adım attığınızı unutturmak istemezcesine dersler dışında devamlı aktiviteler yapıyordu; Echo konserleri, maçlar, çaylar, yemekler vs vs.. Okulda bin bir türlü aktiviteyle geçen seneye esas son hafta damga vurmuştu.

Karnaval haftası denilen bu haftada, dersler olmaz, onun yerine, Pazartesi - GS-FB Derbisi (büyük derbi!), Salı - Echo Konserleri Çarşamba - Karnaval (Su savaşı ve bilimün aktiviteler) Perşembe - Skit Day, olurdu.

Skit Day'i ilk defa Stickler Oditoryum'un en arkasından, kapının girişinden izlemiştim. Hala izlediğim noktadan sahnedeki resmi gözümde

canlandırabilirim. Hiç unutmadım. Öyle etkilenmişim. Abilerimizin/ablalarımızın yaratıcılıklarından, idareci ve öğretmenleri bu kadar iyi taklit edip, eleştirebiliyor olmalarından ve buna izin veriliyor olmasından, ortaya koydukları performanstan genel olarak çok etkilenmişim. Sadece ben değil, salondaki herkes kahkahalara boğulmuş izliyordu.

En son Skit Day 98 yılında yapıldı ve bitti. Ne yazık ki öğrenciler ve idare arasındaki sürtüşmelerden nasibini alan geleneklerimizden biri oldu. Skit Day bizler için "Mavra" demekti, evet ama onun yanında "Özgürlük" demekti, mizah yoluyla "Eleştiri" demekti, "Yaratıcılık" demekti, taklitleri yapılan ve yeri geldiğinde eleştirilen öğretmen ve

idarecilerimiz için "Tolerans" demekti.

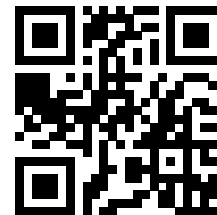
Yaklaşık 20 sene sonra bu sene, Okul-Aile birliği 'Mizah Günleri" dolayısıyla bir komedi gösteri planlamak isteyince, Ali Abi (Cerrahoğlu '78) tarafından Skit Day'i yeniden canlandırma fikri ortaya atıldı ve bu fikir başta Günseli Abla (Yüksel '87) olmak üzere okul idaremizin ve okul aile birliğimizin de çok hoşuna gitti. Yeniden bir geleneği canlandırma heyecanı ile limitli süremizde neler yapılabileceğini konuştuk ve kısa bir gösteri/sunum hazırladık. Gerçek Skit Day'i olması gerektiği gibi sene sonuna bırakmak üzere, bir Skit Day/Night tanıtımı hazırladık kısaca genç kardeşlerimize.

Okulumuzda drama öğretmenliği yapan ve ayrıca Mimemis kulübü adlı bir tiyatro kulübünü çalıştıran TAC '95 Çetin abi (Çakmak '95) kendi kulüp öğrencilerinden Aslı ve Sıla adında ikiz prep kardeşlerimize Kukla Oyunu adı verilen, doğaçlama ve skeç unsurlarını barındıran bir oyun hazırlattı ve onu sahneye koydu. 2 hafta gibi kısa bir sürede (arada 1 hafta da sınav haftası olduğunu düşünürsek, gerçekten çok limitli zamanda) ortaya çok güzel bir gösteri çıkaran kardeşlerimizi ve Çetin hocalarını kutluyoruz. Ellerine sağlık.

Biz de dernek olarak, Eski Skit Night/Day'lerden bir kısa video hazırladık ve Skit Night/Day geleneğini TAC'li kardeşlerimize elimizden geldiğince anlatmaya çalıştık. Sunum sırasında TAC '90 Ünsal Bayboğan ve TAC '95 Çetin Çakmak ve ben sahneden çocuklara Skit Day ile ilgili anılarımızı, Skit Day geleneğinin önemini ve canlandırılması gerektiğini, bu konuda da kendilerine yardımcı olabileceğimizi anlattık.

Umarız, genç kardeşlerimiz de bizlerin olduğu kadar etkilenmiş ve bu geleneği bu sene sonunda tekrar hayata döndürmek için harekete geçmişlerdir.

*Sunumdaki videoyu izlemek için barkod'u okutabilirsiniz. Barkod okutucunuz yoksa, youtube'dan "TAC Skit Night/Day" yazarak da videoya ulaşabilirsiniz.

TAC ATLETİZM

Bu yıl sporda çok güzel şeyler oluyor okulumuzda.

Sizlerle çok güzel bir haberi daha paylaşmak istiyorum: TAC Lise Atletizm Takımı Mersin'de 2. olarak gruplara gitmeye hak kazandı.

Atletizm bütün sporların anası. TAC geleneğinde de önemli yer tutuyor. Bugün de atletizmin yeniden canlandığını görmek mutluluk verici.

Birinci olan takım bölgenin tüm sporcularını sınavla bünyesinde toplayan "Mersin Spor Lisesi" TAC çok

az puan farkıyla Spor Lisesi'nin ardından ikinci oldu (sanıyorum 318 ve 308 puan) Çocukların okula döndüklerindeki sevinçlerini görmeliydiniz. Madalyalarını boyunlarına asmışlar cıvı cıvıldılar. Bu devirde gençlerin sporla uğraşıp sporla mutlu olmaları o kadar kıymetli ki...

Başta okul idaresi olmak üzere herkese çok teşekkürler. En büyük teşekkür çocuklara atletizmi sevdiren, onlardan ciritçi, yüksekçi, engelci... yapmak için uğraşan atletizmden sorumlu beden eğitimi öğretmenimiz Dilek Başaran'a.

Ona yardım eden antrenör Tülin hocaya teşekkürler. Atlet kardeşlerimizin yarışlarda giyebilmesi için çivili ayakkabılar sağlayan eski atlet Akar Burdunoğlu'63 Abimize ve diğer destekçi isimsiz mezunumuza çok teşekkürler; ayakkabılar çok işe yarıyor.)

Gruplara ne zaman gidecekler bilmiyorum ama keşke hep beraber yanlarında olabilsek.

Gençlerimizin bir an önce büyüyerek TAC Master Atletizm takımına katılmalarını dört gözle bekliyoruz.)

OKÇULUK

25-26 Mart tarihlerinde yapılan Mersin Okullar arası İl Okçuluk Turnuvasında, okulumuz hazırlık sınıfı öğrencisi Aybüke Beyza KOÇ Olimpik Yay Genç Bayanlar kategorisinde İl 2.si; 9. sınıf öğrencimiz Zeynep CAN Makaralı Yay Genç Bayanlar kategorisinde İl 2.si; 11. sınıf

öğrencimiz Ali Alp DİNCER Makaralı Yay Genç Erkekler Kategorisinde 3. olarak 5-6-7 Mayıs tarihlerinde Antalya'da yapılacak olan Okullar arası Okçuluk Türkiye Şampiyonasında Mersin ilini temsil etmeye hak kazandılar. Gençlerimizi tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

MOSKİSAN

PATENTLİ MODEL

AKDENİZ MEYVE SİNEĞİ TUZAĞI

**KULLANIMI KOLAY
TAŞIMASI RAHAT
YERLEŞTİRMESİ HIZLI
EKONOMİK**

İbrahim Tekin Tarım Ür. Enerji
ÜR. ve PAZ. İTH. İHR. ve DIŞ TİC. LTD. ŞTİ.
Reşatbey mah. 62005 Sk. Adil Özgiray İşmerkezi
No:19/101 Seyhan /ADANA
T : 0322 453 16 13 - F : 0322 453 30 67

TAC'DEN TÜRKİYE ŞAMPİYONASINA DOĞRU ŞAH-MAT!

Mersin Okul Sporları Gençler Satranç İl Birinciliği Turnuvasında; Kız Takımımız şampiyon, Erkek Takımımız 5. olmuştur.

30 Mart - 02 Nisan 2017 tarihleri arasında Antalya'da gerçekleştirilen Okul Sporları Gençler Satranç turnuvasında okul kız takımımız 3. olup 2-5 Mayıs tarihleri arasında Nevşehir'de düzenlenecek olan Türkiye Şampiyonasına katılmaya hak kazanmıştır.

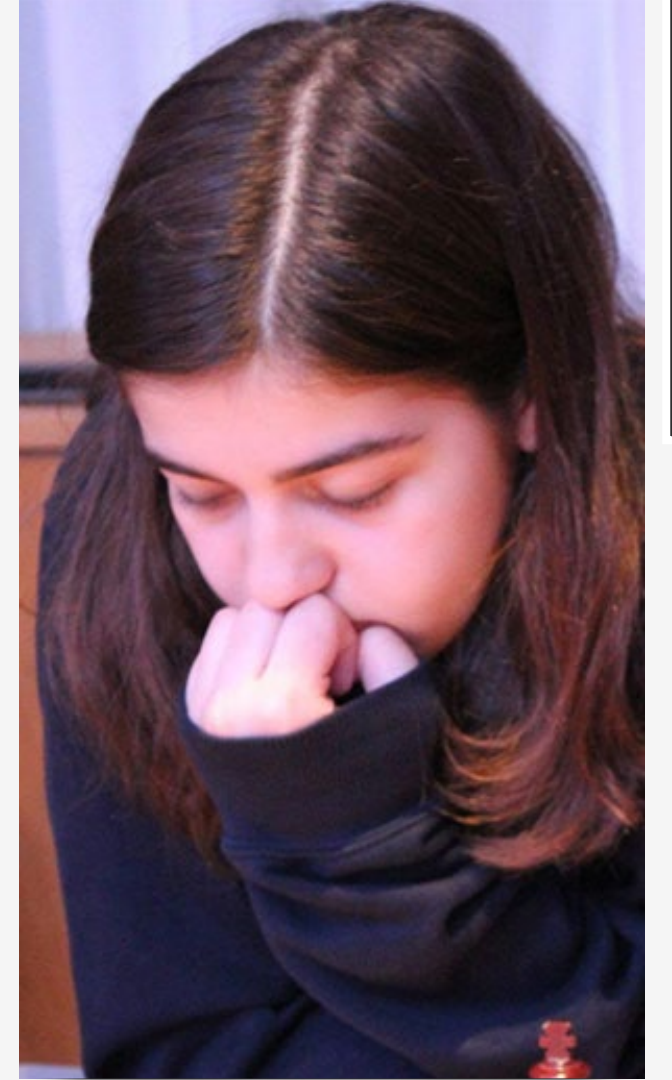
Okulumuzu temsil eden öğrencilerimiz İlayda Söyümez, Elifnaz Kaya, Meliha Manav, Doğa Gök ve Duru Okuyaz'a teşekkür eder, Türkiye Şampiyonasında başarılar dileriz.

TAC ÖĞRENCİSİ DURU, PORTEKİZ'DEN SATRANÇ ŞAMPİYONLUĞUYLA DÖNDÜ

Türkiye'nin köklü okullarından Tarsus Amerikan Koleji'nin (TAC) Hazırlık sınıfı öğrencisi Duru Okuyaz, Portekiz'de düzenlenen, 32 ülkeden sporcunun katıldığı Açık Satranç Turnuvası'nda şampiyon oldu. Turnuvada 16 yaş altında ve 1800 ELO kategorisinde şampiyonluk kazanan Duru Okuyaz, hem Tarsus'un hem de Türkiye'nin gururu oldu.

Tarsus Amerikan Koleji (TAC) Hazırlık sınıfı öğrencisi Duru Okuyaz, Portekiz'deki uluslararası satranç turnuvasından Türkiye'ye şampiyonlukla döndü. Portekiz'in başkenti Lizbon'da düzenlenen Portekiz Açık Satranç Turnuvası'nda 32 ülkeden 167 sporcu mücadele etti. Türkiye adına yarışan 6 sporcumuz, toplamda +323,3 ELO kazanarak başarılı bir sonuca imza attılar. Turnuva boyunca oldukça başarılı bir performans sergileyen Tarsus Amerikan Koleji (TAC) Hazırlık sınıfı öğrencisi WCM Duru Okuyaz da elde ettiği başarıyla hem Tarsus'un hem de Türkiye'nin gururu oldu. Okuyaz, 5 puan ile hem 16 yaş altı hem de 1800 ELO altı kategorisinde şampiyon oldu. WCM Okuyaz, aynı zamanda +132,8 ELO kazanmayı da başardı.

Merhaba Duru. Öncelikle seni biraz tanıyabilir miyiz?

Adım Duru Okuyaz. 15 yaşımdayım. Ankara'da doğdum, küçük yaşlarda ailemle Mersin'e taşındım. TAC'ye gelmeden önce 8 yıl boyunca ODTÜ G.V.O. Mersin'de öğrenciydim. Genel olarak kitap okumak, film izlemek ve herhangi bir konu üzerinde tartışmaktan hoşlanırım.

Satranca nasıl başladın ve kendini nasıl geliştirdin?

Satrançla ilk tanışmam 4 yaşında kreşteyken satranç taşlarının

hareketlerinin öğretilmesiyle başladı. Daha sonra anaokulunda Satranç öğretmenimin beni hafta sonu yapılan satranç derslerine çağırmasıyla devam etti. Aslında şunu söylemem gerekirse herhangi bir konuda bir insanın kendini geliştirmesi için çok çalışması gerekiyor, bir insan ne kadar yetenekli olursa olsun çalışmazsa eninde sonunda başarısızlığa uğruyor.

Satrançta bu sene ne gibi başarılar kazandın?

2017 yılında daha henüz sadece Lisbon'daki "Portugal Open"

turnuvasında 16 yaş altı kategorisinde şampiyon oldum.

Bu turnuva sırasında gezmeye vaktin oldu mu?

Satranç sayesinde bir çok ülkeye gittim ama genellikle turnuvalarda turnuva otelinde dışarı bile çıkamıyorum..

TAC'de satranca yeterince vakit ayırabiliyor musun?

TAC'nin bana bu konuda en çok katkısı bu sene hazırlık yılının olmasıydı. Hazırlık senesi boyunca satrancıma daha çok vakit ayırabildim.

SUZAN GÜVERTE İLE FİLM ATÖLYESİ

Ne pahasına olursa olsun yaratmaktır belki de sanatçı olmak, hele bir de Türkiye gibi bir ülkede. Son olarak, Türkiye'nin değerli müzisyenlerinden Yavuz Çetin ve Kerim Çaplı'nın yaşamını bir filme yansıtma fikriyle güzelliklere sahip çıkan TAC '03 mezunu Suzan Güverte de onlardan biri. Hayallerinin peşinden giden ve bir yapımcı olarak elde ettiği birbirinden

değerli deneyimleri öğrencilerle yaptığımız gönüllü film yapımı atölye çalışmasında paylaşan Suzan Güverte, akıcı ve öğrencileri de içine alarak etkileşimli bir yol izleyerek gerçekleştirdiği sunumuyla öğrencilerin yaşamına güzel ve değerli bir dokunuş gerçekleştirdi. Aşağıda yapmış olduğu çalışmaya dair kendi görüşlerini okuyabilirsiniz.

Metehan İnci

Bir TAC mezunu olarak, kendi okuluma davet edildiğim için tekrardan teşekkür ederim.

Yedi senemi geçirdiğim Tarsus, o zaman da çok güzeldi ancak bu gelişimde eğitim olarak çok önemli değişiklikler fark ettim. Bu değişiklik kültür-sanata verilen değerle artışıyla kolaylıkla gözlemlenebilir bir halde. Okulda bir "film-workshop"ı yapma fikri, bunun hayata geçirilmesini sağlayacak kadar eğitmen ve yönetim tarafından desteklenmiş olması, öğrencilerin çok yönlü gelişiminin çok daha fazla önemsendiğini bize gösterdi. Ayrıca bu aktivitenin bütün okulun yararlanmasını sağlamak amacıyla kaydedilmesi, gelen öğrencilerin bu konuya yaklaşımının ve bilgi birikiminin bütün öğretmenler tarafından biliniyor olması da öğrenci-öğretmen ilişkisinin Tarsus'ta ne kadar verimli olduğunu sergiliyor.

Workshop esnasında öğrencilerin film

kariyeri, genel kültür olarak film, bir organizasyon olarak film olmak üzere farklı açılardan konuyla ilgilendiklerini fark ettim. Bu ilgi de "workshop"un çok daha interaktif ve verimli geçmesini sağladı. Son saatlerde yaptığımız "pitching eğitimi" ile, öğrencilerin birçok film fikri olması ve bu fikirleri geliştirmek üzere kafa yorduklarını görmek, bizi bundan sonra yapılacak "workshop"lar için son derece motive etti. Beni böyle bir aktiviteye davet eden bütün yönetim kadrosuna, öğretmenlerime teşekkür ederim. Özel teşekkürlerimi de beni bu gün için düşünen Gülay (Damar) Hoca'ma ve bütün pazar gününü beni bu workshop hakkında bilgilendirmeye ayıran ve daha önemlisi öğrencilerin vizyonunu gelişmesi için bu kadar heyecanlı ve aktif olan Metehan (İnci) Hoca'ma göndermek isterim.

II. TACEF YOĞUN BİR İLGİ İLE GERÇEKLEŞTİRİLDİ

II. Tarsus Amerikan Koleji Ulusal Eğitim Forumu(TACEF), hafızalardan kolay kolay silinemeyecek anlara ev sahipliği yaptı.

TACEF geçen yıl, okulumuz öğrencilerinin bir projesi olarak başlamıştır. 24-27 Mart, 2017 tarihleri arasında okulumuzda gerçekleştirilen bu değerli etkinlikte ülkemizin dört bir yanından lise ve üniversite öğrencilerinden oluşan yaklaşık 200 öğrenci yer almıştır. Dört gün süren bu çalıştayda; Türkiye'nin dört bir yanından Tarsus'a

gelen katılımcılar ile ülkemizin ekonomik, sosyal, sağlık, kültürel ve çevresel sorunlarına çözüm bulabilmek için çalışmalar yaptıktan sonra çalıştayın son gününde bu önerilerini sunmuşlardır. Bunların yanı sıra etkinliğin başladığı günden son geceye kadar katılımcı öğrenci ve öğretmenler arasında unutulmaz dostluklar kurulmuştur.

II. TACEF'in Stickler Oditoryum'da yapılan açılışı, saygı duruşu ve İstiklâl Marşı ile yapıldı. Açılış oturumunda; Okul Müdürümüz Günseli Yüksel ve TAC'75 Mezunumuz, Siemens Türkiye İcra Kurulu Üyesi, Genel Müdür Yardımcısı ve Dijital Fabrika Divisyon Direktörü Ali Rıza Ersoy ve Konferans Başkanı olan Hasan Başkurt birer konuşma yaptılar. Velilerimiz, öğretmenlerimiz, öğrencilerimiz ve TAC Mezunlar Derneği üyeleri ile mezunlarımız da bu etkinliğin açılışında konuklarımız arasında yer alması hepimizi mutlu etti. Tarsus Amerikan Koleji Müdürü Günseli Yüksel, böyle bir konferansa evsahipliği yapmaktan büyük mutluluk ve onur duyduğunu belirten konuşmasında bu konferansın gerçekleştirilmesinde

emeği geçen herkese tek tek teşekkür etti. Türkiye'nin çeşitli illerinde bulunan 20 liseden gelen 200'e yakın katılımcının bulunduğu bu konferansın amacı; lise düzeyinde öğrencilerin kişisel gelişimlerine katkıda bulunmak ve gençlerin kendi düşüncelerini özgürce ifade edebilmelerine olanak tanımadır. Türkiye'mizin ve Avrupa'nın geleceğine yön verebileceklerine inanılan bu gençler, farklılıklarını zenginlik olarak görerek, hoşgörü ortamında çeşitli güncel sorunları tartışarak çözüm yolları ürettiler. Açılış oturumunun ardından katılımcılar komite çalışmalarına başladılar. Delegeler, daha önceden belirlenen güncel sorunları tartıştılar. Daha sonra öğrencilerin buldukları çözümler son gün yapılan Genel Kurul'da tekrar tartışıp oylamaya sunuldu.

II. TACEF'in son gününde katılımcı okullara katılım sertifikaları ve plakette verilirken öğretmen ve öğrencilere de katılım sertifikaları takdim edildi. Çalıştayın kapanış konuşmalarında özellikle dostluk, arkadaşlık, ulusal ve dünya barışı, huzuru üzerine vurgularda bulunuldu. Katılımcılar Tarsus'tan ayrılırken yanlarında o güzel hatıralarını da birlikte götürdüler ve gelecek yıl III. TACEF'te buluşmak üzere vedalaştılar!.. Bu etkinliğin gerçekleştirilmesinde emeği geçen Baş Organizatör İnci Ovat'a, Editör Güneş Sezer'e ve Proje Koordinatörü Orhan Baycık ile Danışman Öğretmen Gülay Damar ile Gülden Balaban'a teşekkürlerimizi sunuyoruz.

TAC TARİH & ARKEOLOJİ KULÜBÜ

TAC Mezunlar Derneğimiz benden TAC Tarih Kulübü ile ilgili bir yazı istediğinde, her zamanki gibi yeniden heyecanlandım; çünkü bu kulüpte yaptığımız etkinlikler ve yüzlerce öğrencimizin ismi, emekleri ve anılarımız hafızamda tekrar canlandı.

TAC Tarih kulübünü kuruluş öyküsü ise şu şekilde gelişti:

1997 yılının Eylül ayında, Mersin Gazi Lisesi'nden yani devletten istifa ederek TAC'de göreve başladım. O zaman okulda gördüğüm ilk ve en önemli izlenimlerimden birisi, okulun akademik olduğu kadar ders dışı etkinliklere de çok büyük önem vermesiydi. Ben de okuldaki ilk dönemde fotoğrafçılık kulübü gibi bazı kulüplerde görev aldım. Ama aklım hep tarih ile ilgili bir etkinlikte kalmıştı. Daha sonra, hiç unutamıyorum, bu fikrimi o zaman okulumuzdaki ortaokul öğrencilerine açtım ve onlar da bu fikrimi derhal kabul ettiler. Böylece kulübümüz "**Tarih Kulübü**" adıyla, 15 Ocak, 1998'de ben ve öğrencilerim;

Gürkan Satar, A. Suphi Alpgezmen, Görkem Keçeli, Ufuk Kırık ve Emir Bozkırlı tarafından kurulmuş oldu. Kulübün en önemli özelliği, Türkiye'de orta dereceli okullarda tarih alanında kurulmuş öğrenci merkezli ilk kulüplerden belki de ilki oluşudur. Kulüp kurulduktan sonra okulda öğrencilerimiz tarafından o kadar önemsenmişti ki artık kulübe üye olmaya bir sınır getirilmiş ve bu kulübe üye olmak için bazı ölçütler konulmuştu. Kulübün ilk kurulduğu zamanlarda öğrencilerimiz: "Hocam, biz bu kulüpte ne yapacağız?" diye sorduklarında tabii ki bu kulüpte tarih dersi yapmayacağız, demiştim. Onlara okulun sınırları içerisinde çıkıp yanı başımızdaki tarihi keşfedeceğiz,

dedim. Okul dışına çıktığımız zaman gerçekten yanı başımızda keşfedilmeyi bekleyen bir tarih vardı. "**Tarsus**". İlk zamanlar Tarsus'ta önümüze çıkan her türlü tarihi dokunun arşivlemesini yaptık. Tarsus'taki Kleopatra Kapısından başladığımız bu araştırma gezileri daha sonra Roma, Budapeşte, Saraybosna ve Viyana'ya ulaştı. "Tarih Kulübü"nün etkinlikleri, sürekli Türkiye'nin en önde gelen gazetelerinde, dergilerinde ve TRT'de yer alıyordu. Ayrıca hiç unutamıyorum, Tarih Vakfı tarafından İstanbul Teknik Üniversitesi'nde yapılan "Yerel Tarih Konferansına" beni davet etmişlerdi ve ben de bu etkinlikte orta dereceli okullarda "Yöresel tarih için neler yapılabilir?" konulu

sunumumu yapmıştım. Bu sunumda; TAC Tarih Kulübünün etkinliklerinden bahsetmiştim. Sonra bu konuşmam "**Yerel Tarihçilik Kent, Sivil Girişim**" adlı kitapta yer aldı. Başka bir gelişme ise Türkiye'nin çeşitli okullarından gelen öğretmenler, Tarih Kulübünün çalışmaları ile ilgili bizden bilgi ve doküman istemeleri olmuştu. Böylece Türkiye'deki okullara bu konuda da örnek olduğumuzu rahatlıkla söyleyebilirim.

Tarih Kulübü, daha sonraki yıllarda Arkeoloji Kulübünü de bünyesine alarak yoluna **TAC Tarih&Arkeoloji Kulübü** olarak devam etmiştir. TAC Tarih Kulübünü bu kadar popüler yapan aşağıdaki kulübün hedefleri,

amaçları, gerçekleştirildiği etkinlikleri ve en önemlisi TAC öğrencilerinin bu kulüpteki canı gönülden olan emekleridir.

Kulübün Hedefleri/Amaçları:
Öğrenciyi bilgi deposu olarak gören anlayışı reddeden TAC Tarih&Arkeoloji Kulübü'nün amacı; öncelikle **bağımsız düşünebilen, sorgulayabilen bireyler yetiştirmek ve öğrencilerin tarihe bakışını soyut bir düzlemde çıkarıp elle tutulur ve günümüze aktarılabilir duruma getirmektir.**

"Ezbersiz eğitim"i öne çıkararak, yol gösterici ve özendirici olmaya çalışılan bu kulüpte, tarihi geleceğe dönük bir anlayışla ele alıp inceleyen ve

sorgulayan gençlerle çalışılır.

TAC Tarih&Arkeoloji Kulübü'nün Gerçekleştirdiği Etkinlikler:

1. Sözlü Tarih Projeleri:
-Tarsus'ta Kaybolan Meslekler
-TAC Tarihine Işık Tutanlar
2. Osmanlı'nın İzinde "Avrupa" İnceleme ve Araştırma Gezileri
3. Kazı Çalışmaları (Tarsus-Gözlükule)
4. Arşivleme (Görsel ve İşitsel Tekniklerle TAC Tarihi ve "Son Yüzyıl" Tarihi)
5. Yanıbaşınızdaki Tarih "Tarsus"

Orhan Baycık

TAC Grade 11 and 12 Dean / TAC 11.ve 12 Sınıflar Müdür Yardımcısı

TAC ÖĞRENCİLERİNDEN ANLAMLI KADIN GÜNÜ KUTLAMASI

Tarsus Amerikan Koleji Öğrenci Birliği'nden anlamlı bir "8 Mart Dünya Kadınlar günü " kutlaması gerçekleşti. Okulumuzda çalışan tüm TAC Kadınları adına "Mor Çatı Kadın Sığınma Evi"ne bağışta bulunuldu.

Tüm TAC Öğrencilerini, bu duyarlı davranışlarından dolayı tebrik ediyoruz.

ANKARA'DA "kebANK" VE "SON CUMA" LAR COŞKUYLA DEVAM EDİYOR

Ankara'daki mezunlar, geniş katılımlı geleneksel "kebANK" ve "Son Cuma"larında bir araya gelmeye devam ediyor.

Her ayın ikinci çarşambası, kebabın adresi Gani Baba'da buluşan mezunlar, yine kebaptan çok mavrının tadına doyamadı.

8 Mart'taki son kebANK'a, TAC'63 mezunları katılım sayılarıyla damga vurdu.

Ocak ve Şubat ayının son

cumalarından sonraysa Güvenlik Caddesi'ndeki adresimiz 111'de 31 Mart'ta toplandık.

"Son Cuma" geleneğini başlatan Ankara, TAC'56 mezunundan TAC'10 mezununa kadar geniş bir katılımla mart ayını tamamladı.

Akşamımızın olmazsa olmazı, '56 Tuncer Erzin abimizin esprileri yine bizi kırıp geçirirken, başkanımız Alp Abi (TAC'73 Alp Bekişoğlu)

çektığı fotoğraflarla bu anları

ölümsüzleştirdi.

Bu son cumada bir de doğum günü kutladık.

TAC'79 mezunu Ali Sedat Özбек abimizin hayat arkadaşı sevgili Mine'nin, eşi için hazırladığı nefis pasta başta Ali abi olmak üzere hepimize sürpriz oldu.

Geceden yine "kebANK'ta görüşmek üzere" dilekleriyle ayrıldık.

Neşemizin hiç bitmemesi, sayımızın giderek artması dileğiyle...

Büyük Buluşma Muhteşemdi!

TAC Mezunlar Derneği İstanbul Şubesi göreve hızlı başladı. Çok kalabalık bir mezun grubu barındıran İstanbul'da Büyük Buluşma adında bir balo düzenleyerek, camiayı bir araya getirdiler. Balo öncesi katılım hakkında şüpheler olsa da, biz Tarsus'luların adeti olan son dakikacılık yine kendisini gösterdi ve salona ekstra masa eklemek zorunda kaldık.. :)

Katılım çok iyi ve çok çeşitliydi. 2015'ten 1962'ye çok çeşitli dönemlerin bir araya geldiği, İstanbul dışında Ankara, Adana ve Tarsus'un bolca temsil edildiği müthiş bir etkinlik oldu. Herkesin çok keyif aldığı salondaki enerjiden belliydi.

Yakın zamanda zamansız kaybettiğimiz mezunlarımızın hep

beraber anıldığı geceye Echo 13-14-15 karması şarkılarıyla damga vurdu. Hep beraber sezonun en kuvvetli BOM'ları çekildi. İstanbul'da böyle bir etkinliğe hasret kalındığı belli oluyordu, bunun için çok fazla emek veren tüm İstanbul Şube gönüllülerini, başta başkan Umut Yalnız '88 olmak üzere kutlar, başarılarının devamını dileriz.

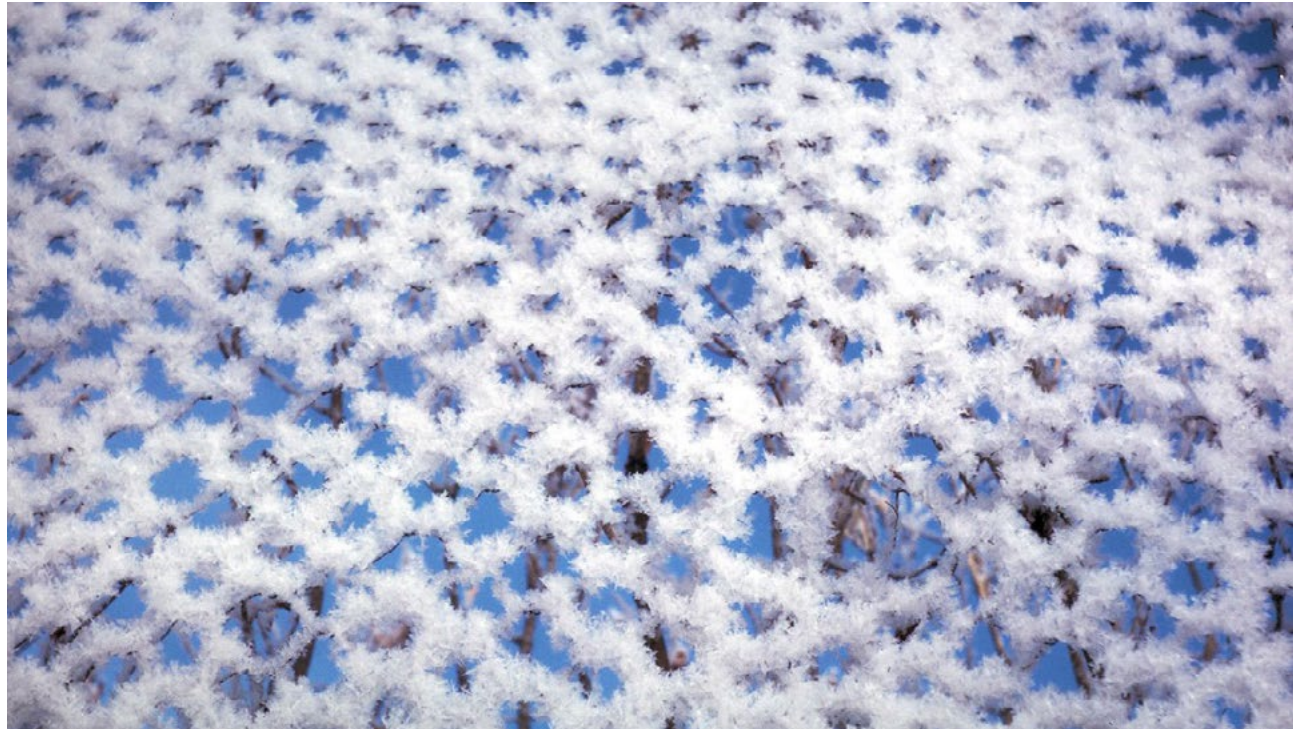

TALAS'ın SUYU

Değerli Hemşerim Merhabalar, Cemefendiye güvensem açıkta kalırım.. Sen sağ olasin gönderdiğin resimlerle benim hatıralarımı canlandırıyor gece/gündüz beni Talas'ımızda dolandırıp duruyorsun. Öteki yazında dediğin gibi yazmadığımdan değil de yazmadığımdan oldu. Yazmamak bizim rahmetli Buran emmimize de saygısızlık olurdu.. Son haftalarda zaten sürgündeydik, döndük geldik soluğumuzda genişleyinci aletin önüne oturdum, iki yarennik edelim.. Buran emminin (nami diğer Papaz Buran) tüm geçimi koftenin üstündeki bağındandı. Garabet ustaya yakın komsuydular, bütün Talas evleri gibi

onlarında yonudan örme güzel bir evleri vardı. Kendisi tek başına bağına bakar, asmaların gözünü açar, budar eder, üzümler olmaya başlayınca da mecburen yatağı yorgani topar oraya taşınırdı. Kaydığınız tarlada onundu, bir ara babamla konuşup ettilerdi ortak arpa/buğday falan ekmek için ama, tarla çok taşlıydı babam yanaşmıyordu.. Buran emminin bağının üst sinir komşusu ise gene rahmetli Abdullah ağanın bağiydi (nami diğer Kor Abdula) (ben ne yazıyom bu kitapsiz makina ne yazıyor,name digger)..Resimden de görüldüğü gibi o havalinin asmaları hep tirem dediğimiz kayaların içinde

büyümüşlerdi, yediğinize göre hatırlarsınız, üzümler baldan daha tatlıydı. Hele hele onlardan yapılan bekmez, içmiye/yemiye giyamazsın bitecek diye.. Heç merak ettiniz mi bilmem mektebin suyu nerden geliyordu, çeşmeler devamlı akardı?? Bu iki bağın ortasında oyulmuş kocaman mahzen vardı. Gözünü sevdiğim Erciyes'in suyu töbe bitmek tükenmek bilmezdi, mahzenin suyu azaldıkça Abdullah ağanın bağının yan tarafındaki arkıtan gelen suyundan doldurulurdu..Yanılmıyorsam mektep suyu klorluyor/ilaçlıyor bir şeyler yapıyordu, sizin suyundan bizim kuyu suyumuz farklıydı diye geliyor aklıma..

“Gözünü sevdiğim Erciyes'in suyu töbe bitmek tükenmek bilmezdi”

Bizim Ali'ynen merak ettiğiniz resimde tam bu mahzenin önündeki yoldan çekilmiş olmalı.. Mahzenin önünden biraz daha ileriye giderseniz Garabet ustaların büyük bir arazisi varidi. Birkaç sene evvel Aris arsaya büyük bir site falan yapılacak diyordu ama arkası gelmedi.. Bir katini da bana satacağına söz de almıştım.. Abdullah ağa, eşşegine iki küfe üzümü yüklemiş evine getiriyor. Evi de Reis Memedgilin yanı, konağın kapısından

çıkınca sağdaki sokağın başı.. Bekleyip duruyor ki yoldan biri geçsin ki üzümleri indirsinler. Derken mektebin peynircisi Artın ağa eşşeginin üstünde geliyor. Aman Artın ağa bi el ver de küfeleri indirelim diyor.. İndirdikten sonra Artın ağa üstteki asma yaprağını aralıyor, bi cingil uzum almasıyla, Abdullah ağa “aman gusura galma da uzumlar dartili, birazdan gelip alacaklar” diyor..Artın ağa bu, töbe lafını esirgemezdi” vay senin kor gozune, dağan başında ne biçim

gantarinan dardındaki, bi cingil uzum belli olacah, elimden gelse geri essege yuklerim,ne bohun varisa gor” diyor.. Gecenlerde Artın ağanın tornuynan sohbetimizde bunu anlatıp gülüşüydük. Artın ağanın ömrü hayatında çekilmiş bir tek resmi varmış evinin duvarında asılı dururmuş. Bir kaç sene evvel çıkan yangında bütün ev yanmıştı, dedesinin resmi de yanıp gitmiş. Her şeyi hamd olsun yeniledik ama dedemin resmi geddi geder, diyordu.

TALAS ' 61 & TAC '64 - Büyük Kulüp Yemeği

İstanbul 'daki TALAS ' 61 ve TAC ' 64 mezunları, 24 Şubat 2017 Cuma öğle yemeğinde, İstanbul - Caddebostan' daki tarihi Büyük Kulüp (Club d'Orient) ' de bir araya geldi.

Neşeli ve “ muhabbetli, mavralı “ bir ortamda geçen yemek esnasında, SEV ' den gelen ve Tarsus ' daki TAC yeni kampüsüne “TALAS “ adının verilmesi katılımcılar tarafından

sevinçle karşılandı ve tezahürata neden oldu. Kutlandı.

Bu gibi yemekli toplantıların, periyodik olarak değişik mekanlarda tekrarlanması umuduyla toplantı neşe içerisinde son buldu.

TALAS ve TAC ' li herkese sevgilerle..

KATILANLAR...

- Faruk Bozbey
- Aydan Bulutgil ve eşi
- Cemal Özgüven ve eşi
- Mustafa Esen ve eşi
- Serhan Altınordu
- Yavuz Altay ve eşi
- Çetin Yüceuluğ ve eşi
- Nabi Eren ve eşi
- Ahmet Boyacıoğlu ve
- Şerif Boyacı
- Hayri Özen ve eşi
- Kirkor Balcı

TALAS'TA TEK SINIF VARDI. HEPİMİZ O SINIFTANIZ

Bu yıl Talas'ın kapanışının 50. Yılı. İrtibat kurabildiğimiz 350 civarında Talas mezunu kalmış. Bütün dünyaya dağılmışlar. Ancak Talas bağının kuvveti, neredeyse 65 yaş altı kimse kalmamasına rağmen, bizleri bir araya getirebiliyor.

Bir araya gelince çocuklaşıyoruz. Hala aynı abi-kardeş duygularını o günkü gibi yaşayabiliyoruz. Ama sloganımız değişti :
“ Talas'ta tek sınıf vardı. Hepimiz o sınıftanız “

* Ocak ayındaki, Büyük Kulüp'teki toplantımızda 86, Mart toplantımızda Ankara'da 81 kişiydik. Yine hatıralar, konuşmalar, çocukluğa dönüşler... Aramızdan ayrılanların eksikliğiyle, “ ALL HAIL TALAS TO THEE “ den, Clementile 'a şarkılar... 1941 mezunu Hadi İlbaş'tan, en gencimiz, Cengiz Atalay, Mustafa Tokyay'a kadar yine 10 lu yaşlarımızın şarkıları hep birlikte dudaklarımızdaydı...

*Kah hüzünlendik, kah sevindik. Ama Refik Kutluer'in müjdesi en sevindiriciydi.

Tarsus'taki yeni kampüse TALAS adının verilmesindeki vefanın huzuru ve memnuniyeti ile ayrıldık gecedem.

* Bu yıl 3. buluşmamız mayıs'ta Talas'ta olacak. Talas'ı merak eden TAC mezunlarını da davet edeceğiz bu yıl.

4. ü buluşmamız, eylülde BODRUM'da olacak.

* Talas, Tarsus'un yarısıydı 67 ye kadar. TAC ise , Talaslılar'la bir bütündü.

Bundan sonra Talas'ın Tarsus'ta yaşayacak olması, Merzifon, Harput gibi unutulmayacak olması çok yerinde bir karar olmuştur.

Tüm Talaslılar adına, SEV yönetim ve mütevelli heyetine, bize desteklerini hep hissettiğimiz mezunlar derneğinin büyük memnuniyetimizi bilmelerini isterim. Teşekkürlerimizi iletirim.

My TAO Loving Talaslis

We added a new dimension to the TAO Stamp Proejct, an hybrid stamp: POST MARKED TAO STAMP. For the moment this is only valid for those living in the US.

This is how the project will function:

1. Ordering

You send me or Talas1889 a mail ordering your stamps, giving type and quantity.

We have two types :

- clean, unmarked, original TAO stamp as shown in the attachment.
 - postmarked.
- Price is the same for both. Se original mail below for details

2. Payment

You transfer the amount to Allan Forstyhe's account. (Allan cab you provide your a/c details pls)

3. Sending

- If you order “clean” stamps, these will be couriered 8FEDEX, DHL, UPS, etc) to you by Allan. You will need to pay courier ,

- If you order postmarked or combination of both, these will be mailed to you by our Taalsli donor from Houston direct. The envelope will bear the TAO stamp that will be marked and inside (if you have ordered) will include the “clean” stamps.

FAQ

The explanation above is so clear thaty we dont anticipate any questions!!

TAO STAMP Initial Mail

I have been exchanging mails, logos, photos and decals with a Talasli abi that wanted to have TAO stamps printed. He then made a design and had a company print 40 TAO stamps (see attached).

They are actual stamps that can be used for postage in the US. Yet I dont think anyone will neither wish to waste this stamp on mail nor be that generous to use it at the price

I sell it!!

I thank AS on behalf on all the Talaslis for his generous and creative move.

THOSE THAT WISH TO BUY ONE (or more)

The stamps cost 35TL / USD25 each.

MAKE SURE TO ADD “TALASEVI” TO YOUR TRANSFER NOTE.

- If living in TR

IBAN : TR55 0006 2000 1530 0001 299 930

Tarsus Amerikan Okulu mezunlar Derneği Hesabi
Garanti Bankası
Tarsus Subesi

Sube Kodu : 153

Hesap no . 129 9930

- Those living in US and Elsewhere
Pls write to me and we will work out a way to resolve your payment and my sending the stamps.

zazzle

MERSİN

TALAS

NEW YORK

Soldan Sağa:
'68 Ömer Faruk Soykan, '72 Tamer Seçkin, '68 Ali Zallak, '68 Ahmet Tuğsuz

ANKARA

BODRUM

TAC Son cuma buluşmaları artık Bodrum'da da düzenli olarak yapılıyor.

Bodrum'da yaşayan 6 TAC mezunumuz- Osman Taner AKDOĞAN '66, Muhsin GÜNAŞTI '66, Mehmet BORO '80, Ömer Faruk TÜMER '85, Haşim LOKMANHEKİM '85, Derya GÜNCAN '95, 24 Şubat Cuma akşamı ilk kez bir araya gelerek Bodrum'da da geleneksel Son Cuma toplantılarını başlattılar. Mavralı ve bol kahkahalı geçen gecede 66'dan '95 e uzanan keyifli sohbet, TAC li olmanın anlamını ve

özellikliğini iliklerimizde hissettirdi. 31 Mart akşamı düzenlenen ikinci toplantıda aramıza Mustafa DANIŞMAN '65 ve Baha KABAŞ '85 de eşleriyle birlikte katıldılar. Talas'tan Tarsus'a nice anıların paylaşıldığı keyifli gece' Bom... Bomm.. Bombalaki.. ' nidalarıyla son buldu. Bir sonraki buluşmamız 28 Nisan Cuma akşamı Balıkçılar Çarşısı, Mavi Sürgün'de.

LCV: Ömer Faruk Tümer'85
TEL: 0533 497 08 66
omerftumer@gmail.com

Yolunuz Bodrum'a düşerse..' demiyor, özellikle rotayı Bodrum'a çevirmenizi öneriyoruz!! Cevat Şakir'in de dediği gibi, 'Yokuşbaşına geldiğinde Bodrum'u göreceksin, sanma ki sen geldiğin gibi gideceksin..'

Derya GÜNCAN '95

MERSİN - ADANA - TARSUS

MERSİN - ADANA - TARSUS

3. JENERASYON - 3. ŞAMPİYONLUK

2016-2017 Spor Sezonu Okul Sporlu Basketbol Küçük Erkekler İl Birincisi TARSUS SEV

BizLetter 2017 İlk sayısında 2005 ve 2006 doğumlu öğrencilerimizin Tarsus'taki bütün maçlarını kazanarak şampiyon olduğundan bahsetmiştik. 48 öğrencinin olduğu 6.sınıflardan 24 erkek öğrenci arasından seçilen 12 kişiden oluşan takımımızdan çok daha güzel haberleri sizlerle paylaşmaktan gurur duyuyorum.

Uzun bir aradan sonra başlattığımız spor okulları organizasyonlarımız, yapmış olduğumuz etkinlikler ve dostluk maçları ile devam ederken çocukların elde ettikleri başarılar bizleri mutlu ediyor. Antrenörleri

ile planlı bir şekilde çalışan öğrencilerimiz, Adana, Mersin, Osmaniye, Kayseri, Nevşehir, Gaziantep ve Antalya'da katıldıkları etkinliklerde, resmi maçlar ve dostluk maçları oynayarak yeni dostluklar edinip gittikleri yerleri tanıma fırsatı buldular. Spor okulları yapmaya başladığımızdan bu güne kadar toplamda 92 maç yapma şansı bulan 2005 ve 2006 doğumlu öğrencilerimiz, bu yıl oynadıkları okul maçlarının tamamını yenilgisiz tamamlayarak önce Tarsus şampiyonu, daha sonra Mersin şampiyonu olarak

Mersin'i 101 takımın içerisinde Okullar arası Küçük Erkekler Bölge Şampiyonası'nda temsil etmeye hak kazandı. Gaziantep'te oynanan Bölge Şampiyonasının sonunda Malatya, Diyarbakır ve Şanlıurfa takımlarını da yenerek bu kategoride uzun bir zamandan sonra önemli bir başarı yakalayıp ilk 32 takımın katıldığı Türkiye Yarı Finallerine adlarını yazdırmayı başardılar. Bizleri destekleyen okul ve kulüp idarecilerine ve sporcu ailelerine teşekkür eder, miniklerimize başarılar dileriz.

Bu sene Merit bursuyla Çukurova Üniversitesi Spor Kulübü oyuncusu Başar Eren Yelken (2002 doğumlu) bu yıl ilk defa Tuğla bursuyla yine Çukurova Üniversitesi Spor Kulübü oyuncusu Erkin Emirtekin (2002 doğumlu) ve diğer bir ilk olan 76 mezunu abilerimizin vermiş olduğu % 50'lik bursla ve Vakfımızın geri kalan % 50'lik kısmı tamamlamasıyla Antalya AGGİK Spor Kulübünden Samet Biçer (2002 doğumlu) okulumuza ve

kulübümüze kazandırıldı. Bunun yanı sıra Gaziantep, Adana ve Mersin'den gelen basketbolcu çocuklar okulumuza katıldılar. Bu çocuklarımızdan oluşturmuş olduğumuz lise genç B erkek basketbol takımımız (2001 - 2002 doğumlular) Mersin okul sporları lise B basketbol müsabakalarında yenilgisiz Mersin şampiyonu olmuşlardır. Şampiyonluk sonrası takımımız ilimizi temsilen Karaman ilinde düzenlenen

okul sporları lise B genç erkek bölge elemeleri finallerine katılmıştır. Bu finallerde takımımız Ankara, Aksaray, Osmaniye takımlarıyla aynı grupta yer almıştır. Ankara takımına yenilen Aksaray ve Osmaniye takımlarını yenen gençlerimiz yarı finalde İzmir takımına yenilerek turnuvayı sonlandırmıştır. İlerleyen dönemde yine okulumuzu ve kulübümüzü en iyi şekilde temsil edecek bu gençlerimize akademik ve spor yaşamlarında başarılar diliyoruz.

Lise Genç B-1

2016 -2017 basketbol sezonu idmanlarına 1 Ağustos 2016 tarihinde başlayan 1999-2000 doğumlulardan oluşan U - 18 erkek basketbol takımımız haftanın 6 günü yaz çalışmalarını sürdürerek sezona hazırlanmıştır. Türkiye şampiyonası hedefiyle yola çıkan gençlerimiz sezon öncesi yapmış olduğumuz Ertan Dumanlı basketbol turnuvasıyla kendilerini ilk kez test etme imkanı bulmuştur. Bu turnuvada Konya Selçuklu Belediyesi Spor Kulübü ve Kayseri Bahçeşehir Koleji takımlarını farklı yenen gençlerimiz finalde Adana Erkan Koleji'ni de farklı yenerek yenilgisiz turnuva şampiyonu olmuştur.

Turnuva bitimi çalışmalarına ara vermeyen gençlerimiz başlayan yerel lig müsabakalarında da iyi sonuçlar elde etmiştir. Sezon içinde fırsat bulunan aralarda şehir dışında da maçlar oynayan takımımız 10 - 11 Aralık 2016 tarihlerinde Ankara'da Milli Piyango, Ted (A) ve Ted (B) takımlarıyla maçlar yapmıştır. Sert ve yenilgi alınmadan geçen maçlar yerel lige döndüğümüzde meyvelerini vermiş final serisinde takımımız Mersin Büyükşehir Belediyesi Spor Kulübü takımını 2-0 ' lık seri ile geçerek Mersin yerel basketbol ligini yenilgisiz şampiyon olarak tamamlamıştır. Şampiyon olan takımımız

1-5 Mart 2017 tarihlerinde Mersin'de düzenlenen U-18 bölge şampiyonasında ilimizi temsil etmiştir. Bu turnuvada Uşak Sportif, Konya Selçuk Üniversitesi ve Antalyaspor'u yenen gençlerimiz final müsabakasında da Manisa Akhisar takımını yenerek yenilgisiz bölge şampiyonu olmuştur. Takımımız bu şampiyonlukla 22-25 Mart 2017 tarihleri arası Sakarya ilinde düzenlenecek olan Anadolu bölgeler finalinde yer almaya hak kazanmıştır. Şimdide takım olarak Anadolu bölgeler finalini de geçip U-18 Türkiye şampiyonasına adımızı yazdırmayı hedeflemekteyiz.

Lise Genç B-2

Ortaokul - 2

U-18 Genç Erkek Kulüp

U-18 Genç Erkek Kulüp

Yıl 1951, Her yıl olduğu gibi bu yıl da Talas'tan yeni öğrenciler geldi. Aralarında Mete Akyol gibi renkli simalar var. Talas okulunu bir fırsatla daha önce gördüğümünden oranın Allah'ın bir dağında ne gibi bir manastır olduğunu iyi bilirim. Dolayısıyla da Talas'tan gelen öğrencilere özel bir yakınlık hissederim. Nitekim de öyle oldu. Çabuk kaynaştık. Mete'nin Tarsus'ta geçen dört yılında daha da samimi olduk. Onun meşhur dilencilik hikayesinin bir mağduru da ben oldum. Tarsus'tan sonra Ankara'da geçen 10 yılda Mete'yle Yenişehir'de sık sık karşılaştık, birlikte Piknik'te votkalı bira içtik. Mete gazeteciliğe devam ediyordu ve her zamanki gibi heyecanlı idi. 1962 yılında tesadüfler beni Ankara'nın çok uzağına, 28 yıl sürecek bir yurt dışı macerasına sürükledi. Bu arada Mete'yle hiç temasımız olmadı. Ancak TRT'de yayınlanan programını Mete'yi misafirleriyle ve masasının üzerindeki portatif daktilosuyla defalarca seyrettim. Karıma gururla Mete'yle olan arkadaşılığımı anlattım.

Yıl 1990; benim yurt dışı maceralarım

sona erdi. Türkiye'ye döndük. Antalya'ya yerleştik. Antalya Belediyesi Kültür Salonu'ndaki bir Mevlevi ayini gösterinde karım bana uzakta oturan bir şahsı göstererek "bu Mete değil mi?" dedi. O tarafa dikkatlice baktım, karım yanılmamıştı. Verilecek arayı sabırsızlıkla bekledim. Verilen arada Mete'nin yanına gittim. Bunca yıl geçmesine rağmen beni derhal tanıdı, birbirimize sarıldık. O günden sonra da

"Hastaların söylediklerinin hiç birisine inanmıyorum. Adam düpedüz şarlatan diye düşünüyorum. Fakat Mete bir gazeteci için enteresan denecek bir olay yakalamış, hastaları konuşturdukça konuşturuyor."

birbirimizden hiç kopmadık. Her fırsatta bir araya geldik. Karısı, oğlu ve torunuyla tanıştık. Bir defasında her zamanki heyecanıyla Bütün Dünya projesinden bahsetti. Doğrusu bunun o zaman gerçekleştirilmesi pek zor, ham bir hayal olduğunu düşündüm, fakat Mete bunu başardı ve Bütün Dünya Dergisi kısa bir

süre sonra çıkmaya başladı.

Mete bir Antalya seyahatinde beni aradı, buluştuk. Elinde bir adres vardı. Adresteki şahsın doktorların iyileştiremedikleri hastalıkları tedavi edecek bir ilaç bulduğunu, ancak Sağlık Bakanlığı'ndan onay alamadığı için tedaviyi kaçak olarak yaptığını söyledi. Bu adamı görmeği çok istiyorum, "vaktin var mı?" dedi. Gösterdiği adrese gittik. Antalya'nın gecekondu mahallelerinde birinde adresi bulduk. Tek katlı tipik bir gecekondu evi. Arabayı park edip eve geldik. Kapının önünde belki 20 çift ayakkabı vardı. Yani bu sahte doktorun muayenehanesine (!) ayakkabıyla girilmiyordu. Ben rahatsız oldum. Bizim burada ne işimiz var gibisine Mete'nin yüzüne baktım. Mete bir haber kokusu almışçasına heyecanlıydı.

Kapıyı çaldı, bir delikanlı kapıyı araladı ve ne istediğimizi sordu. Mete doktoru (!) görmek istediğimizi söyledi. Delikanlı biraz tereddütten sonra kapıyı açıp bizi lütfen buyur etti. Biz de ayakkabılarımızı çıkarıp içeri girdik ve bekleme salonuna geçtik.

Odanın dört bir tarafı yer minderleriyle kaplı. Kesif bir kafuru kokusu insanın midesini bulandırıyor. İçerde belki 15 kişi bağdaş kurup oturmuşlar. Kapı önündeki ayakkabıların geri kalanları demek ki ev sahiplerine ait diye düşünüyorum. Biz de bir kenara iliştik. Mete hemen içerdekilerle konuşmaya başladı. Biri yıllardır sara nöbetleriyle başı dertteymiş. Üç beş seanstan sonra nöbetler seyrelemeye başlamış. Bir diğeri uykusuzluk bir başkası ise idrar kaçırmasından şikayetçiymiş. Köşede oturan delikanlı futbol oynarken

bacağını kırmış. Hastanede tedavi görmesine rağmen hala topallıyormuş. Bütün hastalar birkaç seanstan sonra iyilik alametleri gösteriyorlarmış. Bel ağrısı çekenden migrene kadar aklınıza hangi hastalık gelirse orada mevcut. Mete hastalarla sohbeti derinleştirdikçe ben huzursuzlaşıyorum ve biran evvel oradan gitmek istiyorum. Hastaların söylediklerinin hiç birisine inanmıyorum. Adam düpedüz şarlatan diye düşünüyorum. Fakat Mete bir gazeteci için enteresan denecek bir olay yakalamış, hastaları konuşturdukça konuşturuyor.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Nihayet sıra bize geldi. Doktorun(!) yanına girdik. Sakallı, şalvarlı birisi. Şikayetimizi sordu. Mete hemen söze başladı. Dışarıda hastalarınızla görüştüm. Hepsini beni çok etkiledi.

"Yolda "Yahu Mete" dedim. "Hiç değişmemişsin, Tarsus'ta bundan bunca yıl evvelki Mete ne ise hala osun."

Benim İstanbul'da bir arkadaşım sedef hastalığından muzdarip. Sizin methinizi duymuş. Benim Antalya'ya geleceğimi öğrendiği zaman sizin adınızı ve adresinizi verdi. Sizden ilacınızı almağa geldim ve ücreti ne ise ödemeğe hazırım. Adam ilacını satmadığını eğer İstanbul'daki arkadaşınız Antalya'ya gelirse ona ilacı 5-10 seans uygulayarak hastalığı tamamen geçirebileceğini söyledi. Kendisine burada yatacak yer bulmasına da yardımcı oluruz dedi. Ben gülmek için kendimi zor tutuyorum. Adam düpedüz sahtekar. Bunu her ikimizde biliyoruz ama Mete hiç foya

vermiyor, bakın diyor. Arkadaşımın Antalya'da o kadar zaman kalabilmesi imkansız. Onun ne o kadar zamanı ne de parası var. Siz bize ilacı verin. Biz orada uygulayalım. Ben gazeteciyim. Arkadaşım iyileşirse sizi Türkiye çapında meşhur ederim.

"Yolda "Yahu Mete" dedim. "Hiç değişmemişsin, Tarsus'ta bundan bunca yıl evvelki Mete ne ise hala osun."

Adamın gazeteci lafını duyar duymaz rengi attı. Aman dedi polisle başım zaten dertte.

Sakın gazeteye falan yazmayın. Mete söz verdi, veda edip ayrıldık. Yolda "Yahu Mete" dedim. "Hiç değişmemişsin, Tarsus'ta bundan bunca yıl evvelki Mete ne ise hala osun. Adam bir yol bulmuş milleti soyuyor, fakat ona inananlara ne demek lazım. Adamı bir hayli korkuttun. Eminim bundan sonra daha dikkatli olacaktır. Allahtan daha fazla ısrar etmedin de badireyi ucuz atlattık".

Sevgili Mete, anıların hep hatırlanacak ve anlatılacak. Yerin doldurulamaz. Seni şimdiden özlemeğe başladım bile.

Meeting Mete Akyol

Mete Akyol first came into my life by way of the television screen when my husband Ata and I were living in Europe in the 1980's. Ata tried not to miss the special TRT program for Turks living abroad, which included a segment put together by Mete. Although my Turkish was practically non-existent at the time, I also watched and tried to pick up a word or two. The main thing I remember was a desk with a typewriter on top of it and Mete sitting behind it, his face lighting up with enthusiasm. It was always obvious that he was completely immersed in the subject he was describing.

Many years later after we moved to Antalya, we attended a Mevlevi Sema ceremony in December 1995. As I scanned the people sitting in the auditorium, it seemed to me that one of the attendees looked an awful lot like Mete Akyol, as I knew him from TV. During the intermission, Ata approached the Mete-look-alike. The next thing I knew they were hugging each other as if the past 35 years had been yesterday.

We immediately made plans to get together the next evening and catch up on old times. I quickly realized, however, that although Mete loved reminiscing, he was totally in the present and busy making new plans for the future.

He was bubbling over with ideas for a new magazine, which was actually the re-birth of the old "Bütün Dünya," much loved by Turkish readers and modeled after "Reader's Digest." We listened with great interest, impressed with his optimism.

Nevertheless, he confided in us that

many people were telling him things like, "Mete, at your age, what in the world are you doing, thinking about taking on such a huge project?" or "You should be sitting back now, taking it easy, and enjoying life."

With a typical Mete-like reaction, he scoffed at these naysayers and forged ahead with his plan. This was when I first got involved with "Bütün Dünya." On my next trip to the U.S. to visit my family, Mete asked me to collect

"The main thing I remember was a desk with a typewriter on top of it and Mete sitting behind it, his face lighting up with enthusiasm."

whatever I could find that would be appropriate for his magazine project: newspaper clippings, magazine articles, story ideas, graphics, cover designs, etc. On that trip, I combed through all the printed material I could find, and as promised, delivered a big package to Mete.

"I knew that he must know tens of thousands of people from every walk of life but he always remembered every individual he ever met with great detail and always made them feel special."

When the first issue of the new "Butun Dunya" was published in 1998, we were proud that we had shared in its beginnings. I began to send articles, jokes, and commentaries from the

English-language press, which Mete had translated, printed, and attributed to me. We had a lively discussion about putting my name on something that I had not written. He relented and started adding "collected by" to my name.

By that time, though, I felt that maybe I should write something original to deserve the "writer" designation he had used at first. I finally submitted an article for the March 2001 issue, wondering if it would be appropriate. Mete not only had it translated but put it on the cover with a multi-page inside layout. I was hooked! With Mete's personal support and motivation, I eventually wrote 104 articles.

I often asked him if my subjects were O.K. and if he would like something different. He'd tell me to just keep doing what I was doing. He wanted my perspective, as a foreigner living in Turkey, who sees things that maybe Turkish people would not see.

Mete was unique. His mind was sharp and quick. I knew that he must know tens of thousands of people from every walk of life but he always remembered every individual he ever met with great detail and always made them feel special.

He was down-to-earth. There was nothing fake about him. He was always the same Mete, whether sitting in a tiny office in Istanbul's Babiali district or accepting a lifetime honor in the majestic hall of the Ankara Journalism Society.

He left this life the way he lived it ... full of enthusiasm and energy, on his way to Ankara with new plans for the future. There was nobody else like Mete. We will all miss him greatly.

Cheryl Tanrıverdi

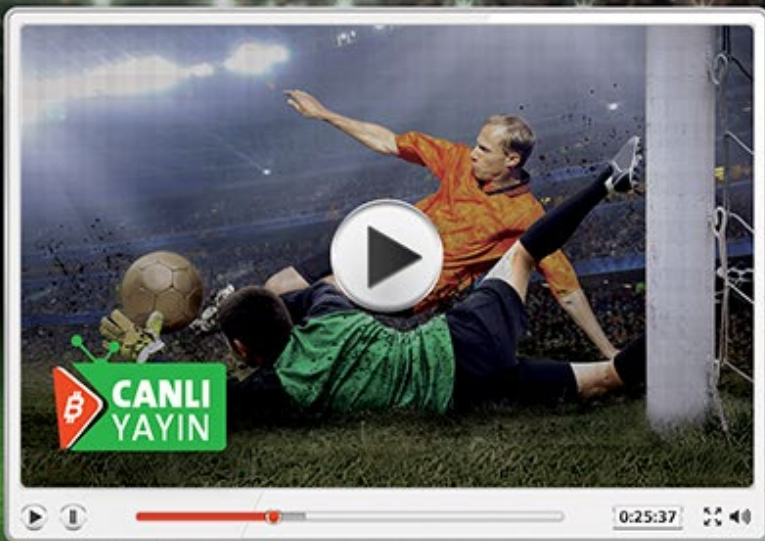
Shell tasıt tanıma sistemine üye misiniz?

Depolarınız Tugla ile dolsun

www.senospetrol.com/btsk

TAM 70 LİG
CANLI MAÇ YAYINI İLE
BİLYONER.COM'DA!

Amerikan Basketbol Ligi, Avrupa Ligi...
İspanya Ligi, İtalya Ligi ve DAHA FAZLASI

TÜRKİYE'DEKİ EN BÜYÜK
TRİBÜN AÇILDI!

Sen de hemen yerini al,

KAZANMAYA

BAŞLA!

İilyoner
.com